

Nelah Mored

A világok meséje

(részletek)

Derna a Nautra partján ült, Cerolana városában.

Alkonyult. A kavicsos part a napsugarak reggel óta magába ivott hevét lehelte vissza. A hullámok szelíden simogatták a varázslónő vízbe lógatott lábszárát, miközben a tó színe csendesen mélyült csillámló zöldből tompa kékké.

Derna magánya háborítatlan volt; a halászok távolabb bajlódtak hálóikkal és az őket fogadó asszonyaikkal, akik a piacról jövet kijöttek a hazatérő férfiak elé. Ugyan a hatalmas, békés tavon utoljára évtizedekkel korábban történt baleset, ők mégis minden este megkönnyebbült örömmel fedezték fel a társak közt jelenlegi, leendő vagy reménybeli férjeiket, kedveseiket. Beszélgetésük vidám, halk zaja ugyan elért Dernához, de csak mint a víz, a szél zenéjének magától értetődő része. A part lágyan ereszkedett a felé a kis öböl felé, ahol ő ült, egy partközébelben horgonyzó tilseni kereskedőhajó pedig teljesen eltakarta őt a halászok szeme elől. Nem törődött velük, tűnődve mélyedt örvénylő gondolataiba.

Elsőként Sange jutott eszébe, majd rögtön utána Atar; a régi idők, amikor a sorsuk összefutott. De a régi fájdalom nem tért vissza az emlékekkel. Annyi idő után végre már nem fájt.

Derna Sange temetésére érkezett a városba. Még elkísérte a nagy királyt, örök barátját utolsó útjára, mielőtt maga is elindult volna, hogy befejezze pontosan kettőszáztizenhárom esztendőnyi máguséletét. A szertartást nem Nazelóban, a királyi székhelyen tartották, mert Sange felesége ragaszkodott hozzá, hogy a férjét az ő gyönyörű szülővárosában, a Nautra partján fekvő Cerolanában temessék el, ahol majd ő is mellette nyugodhat, otthon, békében. Szegény, hűséges szívű kis Enoteyl! Ő is öreg volt már, kicsi, gyenge és ráncos. De a szerelme nem vénült el. Őszinte könnyeket ejtett a férjéért.

Derna nem sírt. A tompa szűrés, amit Sange sírja felett érzett, könnyet már nem csalt a szemébe, csak az emlékeit kavarta fel, az emlékeket a barátjáról, a szerelmeikről, hosszú útjaikról és harcaikról, hosszú életükről. Ezért nem hagyta még el a várost, ahogyan eredetileg tervezte, ezért ült akkor este, aztán egész éjjel a tóparton: emlékezett.

Amikor Sange, Adesah ifjú örököse férfikorba lépett, szülei felhívták a figyelmét, hogy ideje házasodnia és utódokról gondoskodnia. Ő kötelességtudó, engedelmes fiú volt, nem ellenkezett. De kért némi időt: egy évet, hogy mint mondta, „élhessen kicsit”. Ezalatt szülei gondosan kiválaszthatják számára a megfelelő hitvest, és amikor hazatér, egybekelnek. Kérését nem tagadták meg, gondolván, a Világ-járás hasznára válhat még. Így aztán a herceg hamarosan elindult, hogy felfedezze a Világot, amelyet alig ismert.

Királyi sarjhoz méltó kíséretét két nap alatt sikeresen elveszítette, így – ifjú életében először – tökéletesen szabadnak érezhette magát. Egyedül volt, maga dönthetett. Mi sem természetesebb hát, mint hogy rögvest csatlakozott az első útjába kerülő személyhez. Az pedig történetesen Derna volt.

Akkortájt Terallwig, a mágusasszony tanítómestere már több mint negyven éve halott volt. Derna azóta járta egyedül a Világot. Egyedül, de nem céltalanul. A legnagyobb mágusok egyikét, Atart kutatta, hogy benne új mesterre találjon.

Atar történetét akkoriban mindenki ismerte, így természetesen Derna is tudta, hogy már nem a régi. Sötét szívű varázsló volt, félelmetes hatalommal, míg nem találkozott valakivel, akivel nem kellett volna... Ereje, tudása mindenesetre megmaradt, és Derna tudta, hogy tőle tanulhat a legtöbbet. A gonoszsága nem érdekelte, egy mágus számára az ilyesmi nem bír akkora jelentőséggel. Kitartóan kereste őt, immár közel egy emberöltő óta.

Nem volt könnyű dolga. Ha egy mágus nem akarja, hogy megtalálják, még egy másik mágusnak is szinte lehetetlen a nyomára akadni. Márpedig Atar nem volt társaságkedvelő fajta. Sosem is, de az emlékezetes eset óta tökéletesen elzárkózott. Kóborolt szerzte a Világban, mert irtózott a letelepedés állandóságától, amely emlékeztette volna rá, hogy él.

Vándorlása közben azonban mintha valójában seholy nem lett volna jelen. Nehéz volt olyat találni, aki tudott bármit is arról, merre jár. Sokan már kételkedtek a létezésében is. Derna azonban nem törődött az efféle híresztelésekkel. Akár bizonytalan találgatások alapján is elindult, sokszor teljesen hibás irányban járt. Nem adta fel a keresést, akkor sem, ha majd' egy évtizedre nyomát veszítette céljának.

Az idő persze számára nem létezett. A mágusok, bár nem ölhetetlenek, sebezhetőség tekintetében erősebbek, keményebbek az embereknél, testük nem ember-test, az öregedés, a természet erőinek prédája; az *idő* sem fog rajtuk. Életük hosszát maguk mérik. Amíg úgy akarják, a halál elkerüli őket.

Így aztán Derna megtehetette, hogy kövesse Atart negyven esztendőn át vagy akár tovább, keresztül a Világon, az exumi Medrastól Tilsennek a két ország közé ékelődött nyúlványán át Adesah hosszirányú tengelye, a Mopal hegyvonulat mentén, folyton nyomot veszítve, folyton új nyomot keresve. Amikor Nazelótól néhány napos járóföldre az elanyátlanodott hercegbe botlott, egy különösen hosszú, fárasztó tévút után végre éppen ráakadt a valódi irányra. Érezte, hogy most már igazán közel jár Atarhoz.

A fiú, aki társának ajánlkozott, idegesítően herceg volt, de kedvelhetőnek látszott, így Derna engedte, hogy vele tartson. A király-csemete persze mint úriember, kötelességének tartotta védelmezni őt. Mintha csak egy az udvarhoz tartozó, gyenge úrhölgyet kísérne. Derna halványan elmosolyodott, ahogy felidézte az oltalmazására irányuló próbálkozásokat, az akkor még olyan fiatal fiú bájosan divatjamúlt, esetlen gesztusait, udvariaskodó figyelmességeit. Sange olyan végtelenül komolyan vette magát! Valójában persze ő szorult védelemre és tanításra.

Derna nem tagadta ezt meg tőle. Észrevétlenül szárnyai alá fogadta a fiút. Ketten haladtak tovább Atar nyomában, és az együtt töltött idő alatt Sange útja elérte a célját: sután ifjú lénye sokat változott. Dernától nem csak táborot verni, tüzet rakni és vacsorát szerezni-készíteni tanult, de ami fontosabb: élni. Megtanulta, hogy becsülje magát, és ennek megfelelő méltósággal élje az életét. Időbe telt, míg azzá a biztos kezű, bölcs királlyá vált, aki később hosszú évekig állt Adesah élén népe és a Világ tiszteletétől övezve, de ekkor indult el afelé. A türelmes, mosolygós elnéző

Derna tanításai, de főként szótlan pillantásai tették az engedelmes gyermeket fiatal, még bizonytalan, de önálló felnőtté.

Eközben lassan beérték Atart. Eltartott még jó néhány wetekig – ami a Világ időszámítása szerinti ötnapos egység –, de ahogy közeledtek hozzá, Derna egyre erősebben érezte őt. Kapcsolat volt köztük, megfelelt hát Terallwig utódjaul. Természetesen Atar is érezte a követőjét, viszont mivel nem vágyta a találkozást, sietősen haladt, és mágus lévén módjában állt hátrahagyni ezer meg ezer varázst és kínos trükköt az összezavarásukra. Mindez azonban kevésnek bizonyult Derna eltérítésére. Állhatatos volt, és az úton kiválóan szórakoztatta az ifjú herceg – aki minden hősködése ellenére láthatóan fejlődött –, és csillapította kissé egyre kínzóbb türelmetlenségét is.

Atar legenda volt, akiről egész életében álmódott. Nem számított a gonoszsága, csak az, hogy hatalma szinte végtelen. És Dernának szüksége volt a tudására. Nem hitte, hogy van, amire jobban vágyhat. Alig várta, hogy meglássa végre. Negyven év...

És amíg este a tűz mellett igyekezett szavakba önteni a számára fontos dolgokról alkotott véleményét, amely talán hasznára lehet a hercegnek későbbi életében, vagy szórakozásképp a folyami halak kifogására próbálta megtanítani, elterelhette gondolatait az előtte álló találkozásról.

Azért mégis elérkezett egyszer az a nap. A mágusnő számára végtelennek tűnő idő múlva, Nazelótól messze északra, Rison hűvös dombvidékén érték utol Atart. Derna nem volt biztos a találkozás sikerében, ezért hátrahagyta Sangét a lovakkal, és egyedül indult mágusnézőbe.

Atar már aludt. Lova szépséges, éber állat volt; bölcs szemű, fekete paripa. Derna kénytelen volt némi ragyogó, kába álmot hozó varázsport alkalmazni az elcsendesítéséhez. Ezután leereszkedett az alvó mágus mellé.

Furcsa kis szúrást érzett a mellkasában, ahogy nézte. Voltaképp nevetséges volt az erő csalódás; mit számít egy varázsló külseje? Tanulni akart tőle, nem gyönyörködni benne. Mégis, noha a legendák nem említették Atar megjelenését, valahányszor az évek során maga elé képzelte, mindig hatalmasnak és lenyűgözően szépnek gondolta. És negyven év alatt volt ideje csiszolgatni álmokképét...

Márpedig Atar tagadhatatlanul csúnya volt.

Még feke is feltűnően, rémítően magas volt, inas és sovány, bár láthatóan izmos. Szikár testén meghökkentően hatott az éjfelete ruha. Egész megjelenése tompa, matt hatást keltett, mintha a legkisebb fényt is magába nyelné, örökre megszüntetné.

Szokatlan volt a keze is, szinte vonzotta a tekintetet oda nem illő voltával. Főként mélységesen fekete körmei ötlöttek szembe. A varázslóknál, ha nem is törvényszerű, nem is szokatlan az efféle különösség. Dernát nem is lepte meg, ennek ellenére megborzongatta a fénytelenül sötét, hosszúkás körmök látványa, tövüknél az ezüstösen csillanó félholdakkal. Közös útjuk során gyakorta látott hasonló borzongást mások szemében, különösen amikor a varázsló valami élőtt érintett. Aki látta, szinte várta, hogy a kéz összeszoruljon, a sötét körmök a testbe vájjanak.

Ez a széles tenyér hosszú, érzékeny ujjával erőt sugallt, ahogyan erre utalt a mellette fekvő, súlyosnak tetsző kard is, a varázsló mégis borzasztó védtelennek tűnt. Derna később meggyőződött róla, hogy Atar ereje valóban kivételes, akkor azonban az a zavarba ejtő érzése támadt, hogy szeretné megóvni.

Érezte a varázsló bőrének melegét, látta másságát. Atar teste heves, meleg volt, melegebb az emberekénél. A bőre halványan, titokzatosan izzani látszott. Hiába hordott csuklótól bokáig zárt ruhát, az arca, keze így is árulkodott.

Derna különös gyengédséggel nézte a férfit, akit annyira másképp képzelt. Pillanatok alatt magába itta minden vonását, mintha ezer éve nézné őket. Sokáig időzött a tekintete a pislákoló tűz felé fordított, hosszúkás arcon, a gyűrött, fáradt arcbrőn, a hangsúlyos fekete szempillákon, a kiugró, széles-magas homlokon.

Atar arcába hullott sötét, selymesen vékony haja alvó kisgyermekre jellemzőn, nedvesen tapadt a bőrére. Derna, bár tudta, hogy ezzel kockáztatja Atar felébresztését, nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy elsimítsa a kócos szálakat. Egy pillanatra a férfi puha, képlékenynek tűnő

bőrén feledte a tenyerét, de annak nyugodt melege olyan ismerős, olyan marasztalón szeretetnivaló volt, hogy ijedten kapta vissza a kezét.

Atar nem ébredt fel. Derna később sem tudta megmagyarázni, miért, hiszen gyakran láthatta félelmetes éberségét. Akkor azonban az idegen nő hiába guggolt mellette olyan hosszan, nem zavarta meg az álmát. Derna azt sem értette, miért nem tud elszakadni ettől az arctól; a nagy, horgas orr, a halvány, telt száj mivel ejtette rabul, mégis, majdnem egész éjjel ott kuporgott.

Hogy nem tette, annak az aggódo Sange volt az oka. Mint vérbeli védelmező, elindult megkeresni hölgyét, habár ő határozottan tiltotta az elmászkálástól. A fiú úgy csörtetett, mint egy vadkan, legalábbis Derna így jellemezte volna az érzékeit felborzoló zajt. Természetesen Atar ménje is meghallotta – nincs az a bűverő, ami pompás hallását süketté tehetné volna *arra* a lármára –, és azonnal riasztotta gazdáját. Dernának nem maradt ideje elrejtőzni, Atar páratlan sebesen ébredt és cselekedett. Egy felfoghatatlanul gyors pillanat után a két varázsló máris egymás szemébe meredt; Atar a kardját szorította.

A mágusasszony, ha a méltatlan helyzet miatt kissé szégyenkezett is, igyekezett megőrizni a méltóságát.

– Derna vagyok – közölte felálltában egyszerűen, aztán a bokrok felé mutatva enyhé
élel hozzátette: – Ő pedig a kiváló Sange herceg.

Elmondta, miért jött. Atar szólanul hallgatta, közben maga is felállt, és leeresztette a dísztelen, veszedelmesnek látszó kardot.

– Rossz helyen jársz – felelte. – Én nem tudok mit tanítani.

Derna kapkodva magyarázkodott:

– Dehogynem. Rengeteg mindent kell megtanulnom tőled, mert...

– Menj máshoz! – szakította félbe nyersen Atar. – Menj Terallwighoz, ő biztosan szívesen segít.

– Terallwig meghalt – mondta csendesen Derna.

– Persze... – kapott észbe Atar. – Akkor sincs mit mondanom. Az én tudásom haszontalan.

Derna igyekezett nem mutatni növekvő kétségbeesését, és tovább próbálkozott:

– Terallwig mást mondott. Mielőtt meghalt, ő küldött hozzád.

– Nem érdekel! Hagyj engem – mondta Atar türelmetlenül, Sangére villantva a tekintetét, aki ettől hirtelen sokkal kisebbnek, gyengébbnek érezte magát. – Menj tovább a hercegeddel. Úgy látom, tőle többet tanulhatsz.

Ezzel a mágus lezártnak tekintve a vitát, fűrgén összecsomagolt, lóra ült és útnak indult, nem törődve azzal, hogy messze még a hajnal. Derna kis sóhajjal nézett utána. Magához intette a zavartan ácsorgó Sangét, és elbúcsúzott. A fiú persze nem akart menni, bár Derna az első napon tisztázta vele, hogy csak addig maradhatnak együtt, amíg megtalálják Atart. Pánikba esett az ötlettől, hogy el kell hagynia a nőt, aki úgy elbűvölte. Az után a néhány wetek után, amit együtt töltöttek, úgy érezte, nincs mit keresnie, hisz' megtalálta Dernát. Minden frissen szerzett magabizása, minden értelmes gondolata elveszni látszott nélküle. Kérte, ne küldje el, hagyja Atart, menjen haza vele Nazelóba, legyen a felesége, a királynője.

Ő azonban kinevette az ötletét. Annak ellenére, hogy Sange olyan szörnyen herceg volt és naivan fiatal, a varázslónő megszerette. Kedves volt, ragaszkodó és becsületes, maga a megtestesült jószág. Nem érdemelt boldogtalan frigyet.

– Kicsi hercegem, keress mást – mondta. – Jó király leszel, és a szüleid biztosan találnak neked egy jobb feleséget. Velem nem lennél boldog. Különben is, szinte biztos vagyok benne, hogy száznegyven esztendősnél valamivel ifjabb hölgyet képzeltek arádul. Felejts el, vagy őrizz meg az emlékezetedben barátként. Most pedig mondj szépen búcsút.

Sange számára nem maradt más választás: további vita nélkül elbúcsúzott, lehajtott fejjel fogadta Derna homlokcsókját, és hazaindult. Úgy érezte, eleget látott a Világból. Derna pedig továbbment, újra Atar nyomában. Nem tolakodott, türelmes volt – a várakozásban igazán volt

gyakorlata. Egyszerűen csak követte őt, esténként a közelében táborozott. Nem beszéltek, de Derna érezte, ahogy a kapcsolat erősödik köztük. Amióta látta Atart, az érzés sokkal élesebb lett, mintha a belsejében hordaná a másik mágust.

Megrázta Atar szemének látványa. Az a különös, mélységesen fekete szem, amelytől azelőtt mindenki megrémült, de akkorra egyszerűen furcsává szelődött, mint valami örvény, magába rántotta, amikor rá tárult. Megmagyarázhatatlan, félelmetesen szabad érzés volt. Derna vágyta újra érezni azt a féktelen mélységet, de tartott is tőle. Soha nem érdekelt ennyire egy másik lény. Szeretett volna tudni mindent, amit ő tud. Esténként néha közelebb osont hozzá, és lopva figyelte takarékos mozdulatait, ahogyan a lovát gondozta, vagy szűkös vacsoráját készítette. Megfigyelte, hogy Atar – hozzá hasonlóan – nem használ feleslegesen varázslatokat, mint a jelentéktelenebb, hatásvadász varázslócskák. Xales jó tanár volt.

A mágus nem tett kísérletet rá, hogy elküldje, de nem is engedte a közelébe; további két nohtomon át nem vett róla tudomást. Akkorra elszánt kísérője kezdte kikökkenteni fásultságából, ha nem is ismerte be szívesen. Azt is érezte, hogy a lánynak megvolna az ereje hozzá, hogy valóban nagy varázsló legyen. És hiába nem volt kedve ebben segédkezni, nem tudott mit tenni, hogy levakarja magáról. Szerette volna, ha Derna elmegy, de egyszerűbb volt megtérni őt, mint hosszas fáradozással távozásra bírni. Sokáig haladt céltalanul, remélve, hogy a lány majd feladja.

Amikor aztán ez nem történt meg, egy este fáradt sóhajok kíséretében átment hozzá, hogy mégiscsak megpróbálja elküldeni. Derna már aludt, ő pedig tudtán kívül ugyanabban a tartásban, ugyanazzal az érdeklődéssel nézte a varázslónőt, mint az első éjszaka Derna tette vele. Elcsodálkozott azon, milyen apró, milyen törekeny ez a kis test.

Derna már gyerekkorában is szégyellte apró termetét, ezért mindig kihúzta magát, mereven járt, hogy magasabbnak tűnjön. Ez akkoriban természetellenes, esetlen volt, azóta viszont a megszokás és a zárkózott büszkeség lenyűgöző, királyi tartássá érlelte, amely már valóban ellensúlyozta alacsonyságát, amely Atarban is csak akkor, az alvó lányt látva tudatosult, akinek tagjaiból a nyugodt, mély álom kioldotta az ébren szokásos feszességet.

A mágus tekintete révülten időzött a gyermeknyi kezeken, lábakon, a nőies, kecses formákon. Szerette volna kezébe fogni a hosszú, kékesen fekete, élni, lélegezni látszó haj hihetetlen vastag fonatát. *Szerette volna...* Rég nem érzett ilyesmit. Talán soha.

Lassan Derna arcához ért. A koponyája is parányi volt, és kissé szögletes, amin szorosan hátrasimított haja cseppet sem lágyított. Széles, lapos arca különös gonddal megformált babáéhoz hasonlított. Mintha nem is lett volna különálló bőre, húsa és csontja, mintha egyforma, egységes anyag lett volna az egész arca. Széles, mosolyra termett, mégis szigorú szája elgondolkodtatta Atart. A hosszúkás orr, a kissé elhegyesedő fülek manószzerűvé tették Derna arcát, egyenesen induló, majd meredeken visszaívelő, vékony, feltűnően sötét szemöldöke pedig mintegy lezárta. Kicsi, de annál határozottabb álla, sápadt homloka szinte csak keretként szolgált ehhez a furcsán egyszerű, valamiért mégis elragadó archoz.

Ahogy Atar mindig fekete ruhákat viselt, Derna soha. A halvány, lágyan légies színeket kedvelte, égbéket, törtfehéret. Azon az estén szürkés-kék holmikat viselt, amelyek füstszzerűen fedték a testét. Sosem hordott tiszta színeket. Ezek az álmatag, távoli árnyalatok az ő termetével egészen valószerűtlenné tették az alakját. Mintha senkihez és semmihez nem tartozott volna, mintha nem lett volna része a Világnak.

Atar megszemlélte különös, kékes-fényes színű fémből készült ékszereit is: egy nyakláncot és négy gyűrűt apró balján. A lánc rövid volt és vékony. Egy medál függött rajta, szépen belefeküdt a mélyedésbe a lány hosszú, karcsú nyakának tövénél. Kör alakú, tompa fényű, sötétszürke kő a fém vékony rácsai mögött, amely a felszínén végigfutó tűzfényben néha mozdulni látszott, meg-megcsillantotta elevennek tetsző belsejét.

A gyűrűk is különlegesek voltak: a hüvelykujjon aprólékosan megformált, tekergőző növényindákból font széles, domború karika. Az indák közül apró rózsabimbók emelték ki fejüket, azokon a kicsinél is leheletnyibb pillék ültek. A kicsiny kéz kisujját vékony fémszalag fogta körbe, oldalt csomóra kötve; a két szabad vég visszakanyarodott. A rövidebbik a kéz fején

feküdt, a hosszabbik újra az ujra csavarodott, majd kissé felkunkorodott. A csipkézett szegélyű pántlikát apró, tiszta, vízszín kristályok díszítették. A harmadik gyűrű a mágusnő mutatóujján volt: egyszerű foglalatban nagy, ovális kő, mint egy megbűvölt folyó: fények játszottak benne, változtatták a színét. Aki nézte, úgy érezte, elmerülhet benne. A negyedik gyűrű nem illett a többi közé. Derna középső ujjának második percét szőtték be a finom, pókhálószerű fémszálak. Közülük apró, ráncos, hosszú körmű banyakezek nyúltak ki, és tartottak három követ. Középen egy nagyobb, borsószemnyi, sötét kő feküdt, olyan, mint a medálban. Átlósan alatta és felette ugyanannak a kettévágott, gömbölyű kristálynak a két fele csillant. És ezektől elkülönülten, fent volt még egy kő: félholdforma fekete, apró csillámokat rejtő, amelyet nem kezek tartottak, hanem a pókháló szövevénye. Atar nem láthatta, de a gyűrű tenyér felőli oldalán ott volt a háló pici, rejtőzködő őre: egy pók. Az ékszer idegennek, gonosznak látszott.

Atar annyira elmerült a részletekben, hogy észre sem vette, amikor az alvó lány lélegzése megváltozott. Arra gondolt, jó lenne látni Derna szemét újra, hogy megbizonyosodhasson a színéről, amelyet nem figyelt meg biztosan az első találkozáskor. Kívánsága hamarabb teljesült, mint várta. A lány szeme hirtelen felpattant, és egyenesen rá meredt. Mélybarna volt, tiszta és szép. Mindig csillogott, mintha könnyek homályosítanák, és az erős, sötét pillák egészen drámaivá tették.

A mágus elfordította a fejét, a tűzhöz intézte szavait. Különleges hangja nem csak először volt nagy hatással Dernára, ezúttal is újra megborzongatta: sötét volt és meleg, finoman dallamos; hipnotikus, mint valami primitív törzsi dal. Csodálatosan tisztán és mégis idegenszerűen, egészen egyedi módon formálta a szavakat, mintha azok nem is a torkában, hanem sokkal hátrább, vagy inkább a teste legmélyén születtek volna.

– Menj el, Derna – kérte. – Nem tudom, mit taníthatnék. Semmit nem tudok, amit érdemes megtanulni. Add fel. Higgy nekem, Terallwig tévedett. Keresd meg Xalest vagy Danatesht. Ők örömmel tanítanának, biztos vagyok benne. Kérlek.

Derna nem felelt. Kitartott a választása mellett. Lehunyta a szemét, és az oldalára fordulva berekesztette a tulajdonképpen el sem kezdett vitát. Atar néhány pillanat múlva sóhajtva felemelkedett, és otthagya. Másnapra döntött. Nem tudta elküldeni Dernát, ezért reggel közölte vele, hogy hajlandó tanítani.

Nebruh magában üldögélt a palotakertben, egy új kölyökcicát cirógatott szórakozottan. Csak néhány nappal korábban érkezett vissza Tilsenből, Mirostól, a macska pedig az alatt került a palotába, míg ő hazafelé tartott.

Édesanyja egy ideje figyelte Nebruh-t az ablakból, majd lesétált, hogy beszéljen vele. Tudta, hogy lánya szíve a helyén van, de azt akarta, hogy ne áldozatként vállalja fel, aminek meg kell lennie.

Amikor Nebruh megszökött, akkor is tudta, hogy nem a kötelessége elől futott el. Nem is szólt egy szót sem, amikor hazatért. Tudta, hol járt Nebruh, és mit végzett, hiszen Miros követői megelőzték a hazafelé tartó menetet, és jelezték Tilsen támogatását. Enoteyl büszke volt a lányára.

A lány behunyt szemmel, néma élvezettel fürösztötte arcát a lágy, pazarlóan, gondúzóan illatos nyári szellőben.

Enoteyl sajnálta, hogy meg kell zavarnia ezt a nyugalmat, de nem várhatott tovább. Nebruh azonban, még mindig hunyt szemekkel, megelőzte:

– Miért, anya? – kérdezte szomorúan.

Enoteyl értette a kérdést, de egy pillanatra elgyengült a rég hallott, édes kicsi szó hallatán. Nebruh nem gyakran volt becézgetős kedvében. Tárgyilagos, határozott beszédébe ritkán keveredtek efféle gyermeki megszólítások.

A királyné leült a lánya mellé, és óvatosan megérintette a haját. Rekedten visszakérdezett, hogy legyen ideje összeszedni magát:

– Mit miért, drágám?

Nebruh felsóhajtott. Eldöntötte, hogy erős lesz, amikor döntenie kell. De a könnyek égették a szemét. Tágra nyitott szemmel felelt:

– Miért *én*? Miért kell épp nekem feláldoznom magam? Ki vagyok én, és ki a „nép”, ki az a sok ember, akik elvárnák, hogy ismeretlen tömegükért boldogtalan legyek? És miért?!

– Mert te megteheted – felelte határozott hangjához visszatalálva a királyné. – Az általad oly nagyon lekicsinyelt tömegben lehetne sok nemes lelkű lány, akik bátran vállalnának bármit, hogy megmentsek a többieket. De ők nem tehetnek semmit. Élniük kell a kis életüket, mert nekik ez jutott. Neked nyílt lehetőség, hogy megmentsd őket egy olyan vészből, ami nem az ő hibájukból fenyeget. De nem csak most, mindörökre felelősséggel tartozol értük. Vigyáznod kell rájuk, el kell követned mindent az érdekükben. Ez születés adta jogod, de egyben elháríthatatlan kötelességed is. Vágyhatsz egyszerű lány lenni, de nem vagy az. Nem vagy szabad. Nagyon sok, elképzelnem sem tudod, milyen sok ember sorsa múlik rajtad. Ők nem tehetnek erről a helyzetről, az életük mégis veszélyben van.

– De én sem tehetek róla! És ki mondja, hogy az a sok ember fontosabb nálam? Hogyan lehet fontosabb sok ember, mint egy? – kiáltott fájdalmasan Nebruh. – Miért számítanak ők jobban? Hogy kérhetik az életemet a sajátjukért? Én talán tehetek bármiről?

A mindig kemény, erős lány zokogva borult megrendült szülőanyjára.

– Segíts, anya, kérlek, segíts! Mit tegyek? Mit tehetnék?

Enoteyl szánta a lányát, ölelte, úgy suttogott a fülébe. Érezte abból, ahogy a lánya belékapaszkodott, hogy feloldozást vár tőle. Utolsó reménye ő, az édesanyja. Azt szeretné, ha tőle hallhatná, hogy semmi baj, megteheti, amire vágyik, hátat fordíthat mindennek, mindenkinek. De ő nem mondhatta ezt. Szörnyetegnek érezte magát, aki a saját gyermekét taszítja el magától, löki oda idegenek kényére-kedvére, de nem tehetett mást. Kimondta hát, amit igaznak érzett:

– Semmit, kicsikém. Tudnál boldog lenni, ha ez a nép elveszne, mert te nem segítettél? Hol élhetnél? Hogyan élhetnél? Mit éreznél? Nincs választásod, drágaságom. Muszáj cselekedned. Nem az a kérdés, segítesz-e. Már csak azt kell eldöntened, hogyan teszed, hogyan mented meg a népedet. Mert ők a te néped, nem tagadhatod meg őket. Ez a sok ember a *tiéd*, érted, lányom? Te vagy az őrizőjük. Egyedül te. Nem engedheted elveszni őket. Nem mondhatsz le róluk, nincs jogod hozzá. Értsd meg, nem teheted. Választanod kell Razid és Alira közt. A háborút el kell kerülni, így vagy úgy. Én nem adhatok tanácsot, és rád parancsolni sem fogok. Apád sem fog. Neked is van eszed, van szíved. Mostantól az ország a tiéd. A te döntéseden múlik a jövője. Csak azt mondhatom, határozz, és tarts ki a döntésed mellett.

Másnaptól Nebruh nem sírt többé, nem kesergett a sorsa felett. Azt az éjszakát éberén töltötte, minden könnyét elsírta, aztán száraz szemmel, álomtalanul meredt a csillagokkal ékes, tiszta éjszakába. Okos volt mindig, egyetlen gyenge pontja, lágysága az volt, hogy hitt a szerelemben. Úgy érezte, ostoba volt, de ugyanakkor fájt, hogy már nem tud az lenni. Nem akart ezzel törődni, hiszen annyi fontosabb dolgot kell végiggondolnia... Kényszerítette magát, hogy ne foglalkozzon a szerelem gyermeki ostobaságával. És sikerült is elhallgattatnia magát. Még belül, a szívében is elapadtak a könnyek, sok-sok évre.

Belenyugodott, hogy férjhez menjen, még akkor is, ha ezzel örökre elesik a szerelem lehetőségétől. Mindazonáltal remélte, hogy valamilyen módon szeretni tudja majd a férjét. Ebben

utóbb nem is csalódott. Szerette, bár nem úgy, ahogy korábban képzelte. Kicsit hűvös maradt azután mindig.

Másnap felkereste az apját. Újra önmaga volt, erősebb, mint valaha. Hideg, hivatalos hangnemben, az ország érdekeit szem előtt tartva tanácsot kért Sangétól, mielőtt döntene. Utána két napig magában járt, fontolgatva élete legfontosabb döntését. Aztán elküldte válaszát a két királynak. Udvarias, diplomatikus hidegséggel, sajnálkozva elutasította a razidi kérést, mivel kezét már Phalgónak, Alira urának ígérte.

Veszélyes döntés volt. Ha Sebaruót választja, Adesah függővé vált volna Razidtól, és ez nehéz ígát jelentett volna. Ezt senki nem akarhatta. De félő volt, hogy az elutasított Sebaruo még akkor is támadást indít, ha Alira és Adesah összefog. Egy kevésbé magabiztos, óvatosabb nő talán másképp döntött volna. Nebruh kockáztatott.

Sebaruo azonban nem tudott mit tenni. Adesah és Alira együtt épp elég nagy falat lett volna, de ráadásul még Miros is állhatatosabbnak bizonyult, mint Nebruh hitte, és hivatalosan is szövetségre lépett a két országgal. Ez már sok volt Razid urának. A háború árnyéka elmúlt. A három ország, ahogy már egyszer megtette Helocniáért, ismét érvényesítette akaratát Raziddal szemben.

A sértő visszautasítás azonban a meghiúsult Világ-hódító tervvel együtt fájó tüske maradt Sebaruo bőre alatt. Soká gennyesedett ott, míg végül mocskosan, bűzösen kifakadt, és jóval veszélyesebb, ártóbb formában jutott vissza a Világba, korábban elképzelhetetlen kínokat szabadítva el. De ez akkoriban még csak a jövő volt.

Hamarosan ünnepélyes, nyilvános kézkérésre érkezett Phalgo király és kísérete, ahogyan az szokásos volt. A király a ceremónia előtti este nem hivatalos magánlátogatást kért Nebruh-tól. Így Sange és Enoteyl, Nebruh, Phalgo és utóbbi két bizalmas embere együtt költöztek el a vacsorájukat. Az ifjú mátká ezen a csendes estén látta először a vőlegényét, Phalgo királyt. Pedig ő járt már Adesah-ban azelőtt is. De a hercegnővel sosem találkozott.

A fiatal lány mindenre felkészült, amikor döntött. Legalábbis így hitte. Szégyellte megkérdezni apját, mennyi idős a leendő férje, hiszen ez a szövetség szempontjából teljesen lényegtelen volt. De feltételezte, hogy nem lehet épp ifjú dalia. Előkészítette a lelkét, hogy egy hideg, vén király mellett élje le az életét, aki őt Adesah kulcsaként veszi el. Eltökélt szándéka volt mindig kitartani Adesah, a népe és azok érdekei mellett, és mindent megtenni, hogy a király semmiképp se hanyagolhassa el Adesah ügyeit, s ne is szoríthassa azokat háttérbe saját országának javára. Elhatározta, hogy nem lesz az a háttérbe húzódó, jelentéktelen kis asszony, akinek Miros oldalán képzelte el magát. Harcolni fog, ha kell.

Mіндеzen tervek közepette nem csoda, ha kissé barátságtalan hangulatban érkezett a vacsorára, és azt várta, hogy jövőbelije is hasonlóképp fogadja majd őt. Felvértezte magát a legmaróbb gúnnyal, elhatározta, hogy azért sem lesz alázatosan hálás az ország megmentőjének. Mindent összevetve nehéz estére készült. Ehhez képest nagyot csalódott: Phalgo keveset beszélt kifejezetten hozzá, sőt, szinte rá sem nézett, Nebruh szíve mégis megkönnyebbült.

Először is a férfi nem volt vén. Ötven felé közelíthetett, de nem tűnt annyinak. És cseppet sem volt hideg. Szerényen beszélt, de láthatóan értelmes, okos volt. Becsületes tekintete volt. Kedvelhetőnek, de főleg tisztelhetőnek látszott.

Nebruh ellenségessége így hamar megenyhült, szúrós tüskéi lehulltak. Kedvesebben felelgetett leendő férje kérdéseire, amit az hálás mosollyal honorált. Ettől azonban Nebruh egykettőre megmagyarázhatatlan zavarba jött, és az este további részében nem is sikerült magára találnia. Össze-vissza beszélt, időnként kifejezett badarságokkal taszította magát még mélyebb zavarba. Okosnak hitte magát, de aznap este bebizonyosodott számára, hogy tévedett.

Amikor végre egyedül maradt a szobájában, fejére húzta a párnáját, és igyekezett eltűnni a Világból. Miután ez sehogyan sem ment, átadta magát a bús, panaszos sóhajtozásnak és nyögdécselésnek. Az önsajnálattal teljesen maga alá temette. Szörnyen szégyellte magát, amiért egy semmi kis öregember miatt így elveszítette a fejét. Na jó, nem is öreg. De most biztosan teljesen

bolondnak gondolja! Olyan kis libának, aki egész nap a haját bodorítja, és az udvarhölgyeivel fecseg, de mit sem tud az életről. És mit gondolhatnak a szülei, nagy ég!

A hercegnő úgy döntött, inkább nem gondol bele mélyebben. Majd megpróbálja rendbe hozni a dolgot. Igen, majd holnap! De akkor is! Ez szörnyű! Miket mondott! Ráadásnak még a teáscsészét is elejtette a vacsora végén. Hányszor mondták a dajkák, meg az anyja is, hogy rendes úri kisasszonyok nem kapkodnak, nem szeleskednek. Jaj! És ő eltörte azt a csészét, mint valami ügyetlen gyereklány, az egyik pillanatban még biztosan ült a tenyerén, aztán valahogy *leugrott*... a tea meg Phalgo király cipőjére folyt... Na nem! Ez túl sok! Ezt az estét nem lehet rendbe hozni! Sosem felejtik el.

Milyen ostoba is volt! Fogta volna inkább be a száját! Amikor a király tréfásan szóba hozta önnön korát, ő képes volt azt mondani, hogy „De hát maga egyáltalán nem is olyan öreg!”. Láta, hogy az anyja majd' elsüllyed a szégyentől. Az apja meg kis híján megpukkadt a visszafojtott nevetéstől. „Nem is *ohyan* öreg!” Mint egy eszetlen kofa a piacon. És hogy nevetett rajta Phalgo király!

Tulajdonképpen nem is nevetett. Inkább mosolygott. Nagyon kedves mosolya van. És olyan megértő volt az összes baklövésénél. Még a teát sem bánta. Megnyugtatta, hogy igazán nem is szerette ezt a cipőt... Jaj! Még ő is gúnyolódott rajta! Hát hogy fogja így valaha is komolyan venni?

Nebruh az emlék hatására nagyon szeretett volna elsüllyedni, bár ez az érzés meg sem közelítette azt, amely akkor fogta el, amikor Phalgo egy teljesen ártatlan kérdésére felelve kicsúszott a száján, hogy „maga is *láthassa*”. Életében nem beszélt ilyen bárdolatlanul, fogalma sem volt, hogyan mondhatott ilyet. Annyira zavarba jött – ha ez még egyáltalán lehetséges volt a korábbi zavarba esését figyelembe véve –, hogy képtelen volt befejezni a megkezdett mondatot, csak ült ott, meredten bámulva Phalgót, már-már ott tartva, hogy egyszerűen felpattan és kiszalad a teremből, hogy magányosan pusztuljon el. Elvégre ilyen szégyennel semmiképp nem élhet tovább!

Csak hogy Phalgo ekkor sem mutatta, hogy kezdene berzenkedni nevetlen, ostobácska menyasszonyától. (Bár Nebruh szülei erőst közelítettek ahhoz, hogy ott helyben kitagadják a lányukat.) Sőt, úgy tűnt, egészen jól szórakozik. És igazán türelmesen, elnézően figyelte, hogy befejezi-e Nebruh, amit elkezdett. Amikor pedig ez nem történt meg, a lány csak ült magába roskadva, kissé elnyílt szájjal, ő tapintatosan tovább társalgott, mintha mi sem történt volna. Igazán úriember módjára viselkedett.

Igen! Nebruh már nem is látta olyan szörnyű színben az estét. Hiszen Phalgo folyton csak mosolygott, bármit is tett, vagy mondott ő. Kedvesen, barátságosan... Jó ember lehet. Talán jó férj is lesz.

De mégis, az a „láthassa”! Nem létezhet, hogy ezek után a férje valaha is elhiggye, hogy ő nem teljesen hígagyú! Ilyet mondani! És az apja is, egész este arra várt, hogy végre egyedül maradhasson, és jól kikacaghassa magát. Biztos még most is hahotázik valahol. És az anyja! Holnap jó kis szemrehányásokra számíthat! Az a csepp, bájos asszony, ha kijön a béketúrésból, roppant heves tud lenni.

Mindegy is. Nem számít. Csak Phalgo ne lett volna tanúja ennek az egésznek. Csak ő ne! Még az a kedves tekintete is szörnyű volt. Magában ő is biztosan fulladozott a nevetéstől. De különben is! Ő az oka az egésznek! A váratlan kedvességével, meg a... Szörnyű!

Nebruh még soká gyötrődött azon az éjszakán. Kamaszos szívének minden komolytalansága felszínre tört belőle, nyafogni lett volna kedve, és magához ölelni valami régi játékot, vagy legalább azt a vörös kiscicát. Egészen olyan volt akkor, mint egy igazi gyermek. Mert lehetett bármilyen okos és erős, azért mégiscsak fiatal volt még, aki nem volt elég tapasztalt, és nem volt hozzászokva, hogy a szíve hevesebben dobogjon a szokottnál.

Végül, ahogyan ez gyermekeknél lenni szokott, a fáradtság legyőzte a bánatát. Mielőtt elaludt volna, úgy határozott, nem is volt olyan nagy dolog ez az este. Elkövetett néhány kisebb hibát, hát aztán? Ettől még Phalgo a jelek szerint nem döntött úgy, hogy teljesen hibbantnak

tartja őt. Majd ha megismerik egymást, a férfi is rájön, hogy ő egészen okos kis hölgy. Igen. Így lesz. Punktum.

A másnapi nyilvános szertarason aztán a lány őszinte szívvel mondott igent, és lett Phalgo jegyese. Egyetlen pillanatra maradtak csupán kettesben, miután a díszes balkonon közös beszédükben a nép előtt fogadalmat tettek a saját országik iránti feltétlen odaadásra, a két ország és népük védelmére, és végül az egymás iránti hűségre és tiszteletre. A színről levonultukban arra az egy pillanatra mindenki eltűnt mellőlük. Ekkor Phalgo Nebruh felé fordult, és megfogta leendő hitvese kezét. Ismét mosolygott. Szólni akart, de Nebruh megelőzte:

- Jó felesége leszek, és országomnak jó őrizője. Hálás vagyok, hogy saját országának békéjét kockáztatta az enyémért.

Phalgo nem felelt. Felemelte a lány kezét, és megcsókolta. Aztán már újra körülöttük nyüzsgött az egész udvar. Bál következett, az ifjú pár tiszteletére. Természetesen együtt táncoltak, de nem beszéltek. Illően finom, merev mosolyuk mögött egymás arcát, szemét fürkészték.

Nebruh azon töprengett, mit tud majd ő adni Phalgónak, akit jó királynak, kiváló taktikusnak, diplomáciai érzékét tekintve kivételes férfinak, művelt embernek ismertek. Mint Adesah hercegnője Alira királyának, lehet jó felesége, meghallgathatja, amit nem mondhat el másnak, saját, sokat dicsért eszét – már amikor épp birtokában lesz – felajánlhatja számára, lehet tökéletes királyasszony, ehhez csak tisztelet kell, és némi szorgalom. Még a királyi örökösnek is lehet jó anyja, nevelhet belőle uralkodásra alkalmas, jó fiút.

De mi lesz Phalgóval és Nebruh-val?

Akkor is ezen járt az esze, amikor egy nohtommal Phalgo Nazelóba érkezése után a – szintén roppant ünnepélyes – esküvői szertartást követően a királyi hintón új otthona felé tartott. Phalgo kimerült volt az elmúlt wetekek tárgyalásai, szerződés kötése és báljai után; a hosszú, zavart szótlanságban töltött úton elnyomta az álom.

Tulajdonképpen főként menekült az álomba. Immár nem csak Nebruh érezte ostobán magát. Elmúlt annak az első, vidám estének a varázsa, amikor ő, Phalgo magabiztosan mosolygott a hercegnő kínos zavarán. Immár ő maga is kínban volt. Nem tudta, hogyan szólhatna a feleségéhez – a királynéhez –, vagy egyáltalán mit mondhatna.

Ünnepélyes, előre megfogalmazott beszédén töprengett, amelyben feltárta volna újdonsült társának a terveit. A terveit a két országról, és róluk, kettejükéről. Csakhogy olyan sütn hangzottak a nemrég még veretesnek tűnő mondatok, és olyan hűvösnek, fensőbbesnek. A századik, lassan nevetségessé váló torokköszörülés után hagyta hát az egészszet, és inkább engedte, hogy legyőzze a kimerültség.

Az újdonsült asszony pedig így kiváló alkalmat kapott, hogy kielégítse kíváncsiságát. Érdeklődve szemlélte a *férjét*, és igyekezett elképzelni közös életüket, a hamarost rá váró éjszakát, az együtt töltendő napokat, éveket, a közös gyermekeket. Ahogy a védtelenül, ernyedte vállal alvó Phalgóra tekintett, mindez nem is tűnt olyan reménytelenül sivárnak. Tulajdonképpen szinte várta az új életét. Fájón tudta, hogy olyan boldog véget, mint szülei esetében, ritkán ér királyi házasság. De bízott benne, hogy nem lesznek egymás terhére, megszokják és megkedvelik egymást, hogy lehet szép az életük.

Nem tudhatott az örömről, ami Phalgót melengette meg, amikor megpillantotta leendő aráját, nem látta meg fürkésző pillantása mélyén a vágyat. A király sosem gondolkodott komolyan a házasságon, elégedett volt az életével, és folyton csak odázta az ezzel kapcsolatos terveket. Ez az esküvő szükséges és sürgető volt, és ő belement, mert belátta ezt. De nem is érdekelte igazán az egész, amíg nem találkozott Nebruh-val.

Ő zavarától nem látta az egész együtt töltött este alatt a férfi szemében ragyogó derültséget, amelyet ő okozott eseten hibáival, bájos, szégyenpírtól égő arcával. Észre sem vette, milyen hamar helyet talált Phalgo szívében. Nem tudhatta azt sem, hogy ő maga szalasztotta el a felhőtlen boldogságú frigy lehetőségét. Azokkal az ideges hálából fakadó, ostobán üres szavakkal a beszédük után, amelyekkel elejét vette a mindig megfontolt Phalgóból kibuggyanni készülő, sosem hallott vallomásnak, egy elragadtatott „első pillantásra szeretni akarlak”-szólamnak, némi

hidegséget lopott kettejük közé, amit a tartózkodó tisztelet aztán soha nem hagyott többé elillanni.

Miros és az ő sorsa, ha másképp is, mint szülei tervezték, örökre összefonódott. És ahogy Tilsen ura, ő is saját kezűleg dobta el magától, ami az övé lehetett volna.

Hazaérkezésük pillanatától Phalgo igyekezett megkönnyíteni számára mindent, kellemessé tenni új életét. Figyelmes volt, és mindig valami lágy szeretettel bánt vele, amit Nebruh örömmel viszonzott. De a király sosem vallotta meg az évek során virágzó, örök szerelemmé fejlődött érzéseit, mert azok az első, zavart pillanatok elárulták neki, hogy nem lenne értelme. Nem akarta áldozatkész, kötelességtudó királynőjét szerelmével terhelni, és szerette volna kárpótolni, amiért – úgy hitte – országáért, házasságáért cserébe még leányként megfosztotta a teljes szerelem lehetőségétől.

Soha nem zavarta meg hangos szó, harag békés életüket, a kölcsönös tisztelet és szeretet sosem múlt el. De Nebruh csalódottságként értékelte Phalgo tartózkodását, és megpróbálta nem zavarni személyével, amely láthatóan kevésbé volt kedvére való. Igyekezett elérni, hogy férje büszke lehessen rá, és soha ne legyen oka panaszra, kötelesség-, és tisztelettudó felesége, királynéja akart lenni. Szokatlan termékenysége, gyönyörű gyermekei mindkettőjüknek sok örömet okoztak, és eltéphetlenné erősítették kettejük közt a köteléket – de a szenvedély szabadságát sosem ismerhették meg.

Mindenesetre a házasság sikeresnek volt mondható. A Világ megmenekült a háborútól, a három, szövetségbe kovácsolódott ország közt fellendült a kereskedelem, minden addiginál több hasznot hajtva, erősítve őket. Alira imádván tisztelte szeretett királyának feleségét, és az ifjú királyné is szerette új otthonát és népét. A gyerekeik egészsége, szépsége pedig bárkinek becsületére vált volna.

Nebruh-nak és Phalgónak összesen hat gyermeke született, két lány és négy fiú. Utóbbiak biztosították az uralkodók következő nemzedékét, és megoldották végre Helocnia gondját is. Trengal, az apró királyság ősz uralkodója ugyanis még Sange születése idején szerződést kötött a herceg apjával, amely szerint Adesah a Helocnia kincsekben gazdag hegyein kapott bányajogokért cserébe védelmet biztosít az országnak a vészesen közeli Razid ellen. Ha pedig Trengal utód nélkül halna meg, trónját Sange kisebbik fia öröklí. Úgy festett márpedig, hogy Trengal már nem vesz maga mellé új asszonyt, nem lesz gyermeke.

Csakhogy Sangének nem lett kisebbik fia, de nagyobb sem. Nebruh lett az egyetlen gyermeke. A gyermektelen Trengal pedig egyre öregedett. Örömmel fogadta hát az ajánlatot, hogy Sange harmadik fiúunokája vegye át tőle a koronát. Ha pedig előbb halna meg, semhogy a fiú elég idős lenne a kormányzásra, addig is Sangére bízhatta országát.

Nebruh könnyedén szült, és hamar megfogant újra. Még seregnyi gyermeke lehetett volna, az utolsó fia születése után azonban különös kór támadta meg, amely hosszan és fájdalmasan gyógyult. Ezután többé nem tudott kihordani, csupán egyetlen gyermeket.

Betegsége alatt a dajkák sorra elszökdöstek a kisfia mellől. Azt mondták, Rabes szíve fekete, mint az éjszaka, és ő ragasztotta anyjára is a bajt. Félték tőle, nem akarták saját gyerekükkel együtt táplálni. Némelyik egyenesen azt tanácsolta, emésszék el a fiút. Egyikük maga próbálta kioltani az ártalmas léleknek érzett gyermek életét, de Phalgo idejében megakadályozta.

Így aztán Nebruh gyógyulása után nem fogadott több dajkát. Végre megindult a teje, így egyedül táplálta gyermekét, bár az orvosok szerint még túl gyenge volt ehhez, és senkit nem engedett a közelébe férjén kívül. Nem hitte el a jóvendöléseket, amelyek sötét utat jósoltak Rabesnek. Elküldte a palotától az összes mágust és látnokot, aki effélét állított. A gyermek szelíd, sötétzöld szemébe nézve úgy érezte, sosem látott még ennyi jószágot egy gyermek szemében. Próbált uralkodni magán, de ösztönösen Rabest szerette a legjobban az összes gyermeke közül.

Emiatt a többi kicsi nem kedvelte a fiút, féltékenyen érezték anyjuk különös ragaszkodását hozzá. Ahogy nőttek, az ellentétek csak erősödtek köztük. Mindennaposak voltak a viták, néha a verekedések. A gyerekek Phalgóhoz fordultak vigaszért, csak Rabes húzódott az anyjához. Phalgo néha figyelmeztette Nebruh-t, hogy túl sokat foglalkozik Rabesszel, de ő mindig azzal érvelt, hogy

a fiúnak szüksége van rá, mert a többiek nem törődnek vele eléggé. És végül is szerette valamennyi kicsinyét, úgyhogy Phalgo nem erőltette a dolgot.

Lassan aztán felnőtt a gyerekhad.

A legidősebb, másfél éves házasság után született Srito szilaj, erős, hatalmas termetű ifjúvá serdült, és észrevétlenül átvette a vezető szerepet, először testvérei közt, aztán később bárhol, ahol megfordult. Tízennyolc éves korára feleséget is talált magának, aki szüleinek is kedvére való volt. Rennea igazán Sritóhoz illő asszony volt. Származása, illő neveltetése ellenére ugyanolyan vad, erős egyéniség volt, mint férje. Tökéletesen összeillettek, és igazán egymásra is találtak. Hamar fellobbanó szerelmük nem aludt ki hamar, ahogyan az várható lett volna.

Rennea beköltözésével a palota élete megváltozott. Férje és ő botránysos, parázs veszekedésekkel és szemérmetlenül szerelmes pillanatokkal színesítették az udvar életét. Mindenki szerette a vidám, életerős Renneát, de senki nem imádta úgy, csókolta a lába nyomát áhítattal, vagy átkozta a hirtelen harag minden feketeségével, mint a férje.

Felelőtlen, csökönyösen gondtalan pár voltak. Mindketten tudták, hogy amikor Srito átveszi apjától a koronát, az életük megváltozik. Addig azonban nem voltak hajlandók ezt tudomásul venni. Úgy viselkedtek, mint egy szabad pár, akik megtehetnek bármit. Szerelmük, életszeretetük időnként egészen szívszorító jelenetekkel melengette a körülöttük élőket. Bár mindenki tudta, hogy Srito igazán alkalmas a neki szánt rangra, néha mindenkiben felmerült a gondolat, hogy szörnyű bűn ezeket a féktelen, imádnivaló gyerekeket a hatalom kalitkájába kényszeríteni.

Nem úgy Srito öccsét. Nebruh másodikként is fiút szült, olyan fiút, aki a legkevésbé sem hasonlított Sritóra. A bátyjánál két évvel ifjabb Maroduo mindenben szelíden követte Sritót. A családból az ő gyengéd tekintete követte a legnagyobb szeretettel Renneát is. Kedves hűgának tekintette, bármilyen bolondságot elnézett neki. Egyébként is elnéző természetű volt, csupán igazságérzete nem tűrt ellentmondást. Magáért sosem emelt szót, bármilyen szemtelenül, illetlenül viselkedtek vele, de ha úgy érezte, valakit méltánytalanság ért, nem habozott, megdöbbenő, ellentmondást nem tűrő határozottsággal lépett fel. Ő volt, aki Rabest is mindig védte testvéreivel szemben, habár cseppet sem kedvelte jobban, mint ők.

Adesah leendő királyaként gyakran hosszabb ideig is Sange udvarában tartózkodott. Nagyapja éppoly nyugodt lehetett koronája sorsa felől, mint Phalgo. De Sange önmagáért is szerette Maroduót. Csendes természetük révén a legjobb barátokká váltak. Sange nagyra becsülte a fiú biztos erkölcsi érzékét, bár kissé talán túlzottan zárkózottnak érezte őt. A fiú jobban kedvelte a saját társaságát, mint bárki másét. Nem szívesen osztotta meg – egyébként meglepően elmés – gondolatait másokkal. Jobb szerette magában csiszolgatni őket. Mindenesetre nála alkalmasabb királyt álmodni sem lehetett volna. Ő uralkodónak született, akár tizedik születésnapján is a fejére teheték volna a koronát.

Születését követően, egyetlen rövid év múltán a gyermekek sorában az első lány, Ceynua következett. Vele fény költözött a régi palotába. Édesapjának és nagyanyjának kedvence volt, és nem akadt a széles Világban, aki ne szerette volna. Cseppnyi korától kezdve mindenkit lenyűgözött az a képessége, hogy bármikor, bárkivel egy pillanat alatt képes volt megszerettetni magát. Esetlen, kecstelen, nagydarab kamasszá nőve sem veszített bájából. Még a féktelen Rennea sem szólt hozzá soha keményebben, nem ugratta a külsejéért sem.

A lány magas volt, erős csontú, végtagjai hosszúak. Haja fénytelen, arca egyszerű, kissé férfias, mozgása döbbenetesen nőietlen. De ebben a vonzerőt nélkülöző testben pótolhatatlan csoda lakott. Ceynua érzékeny, vidám kis manó volt, akit mindenki szeretett, szívből, igazán.

Egyébiránt kedves természete szerfeletti hiúsággal egészült ki, és nagy bánata volt, hogy nem örökölte anyja szépségét. Örökölte viszont mindkét szülője fürge esztét, apja kiváló diplomatikus készségét, anyja kedvességét. Srito nőülése idején az előkelőbbnél előkelőbb kérések már tolongtak a kezéért, de szülei még nem tartották elég felkészültnek, érettnek, ő pedig nem sürgette a dolgot. Ha tudták volna, milyen rövid élet jut majd neki, talán elengedték volna, így

azonban várták, hogy ő maga akarjon menni. És ő boldog volt az oknari palotában. Csak néha mozdult ki, hogy elkísérje Maroduót Nazelóba, látni nagyszüleit és Dernát.

Miután Enoteyl képes volt elszakadni imádot kisunokájától egy időre, ő rendszerint elindult, hogy megkeresse a varázslónőt, s ha ő épp Nazelo közelében járt, találkozhattak. Derna kedvelte Ceynuát, megtanította kisebb fortélyokra, ő pedig lelkesen csodálta a szép, örökifjú mágusasszonyt. Almaiban ő is olyan hatalmas és jó volt, mint Derna, mágus, aki nem öregszik meg, és nem lesz csúnya soha.

Két évvel Ceynua születése után megérkezett végre Helocnia megmentője, Antido. Büszke, szép termete ellenére, ha nem is gyenge, mindenesetre némileg erőtlenebb volt bátyjainál, és egyébként is jobban szeretett a lányokkal játszani. Szépsége lenyűgöző volt, és az évek során nemhogy fakult volna, talán még fokozódott, férfi létére szinte már túlzóvá vált. De mellette megnyerő, simulékony természete volt, amivel el tudta kerülni a külseje, kedvtelése miatt fenyegető összetűzéseket.

Ahogy nőtt, lassan elszakadt a lányoktól, szelíd játékaiktól, és természete hirtelen vadabbá vált. Folyton kereste a bajt, verekedésből verekedésbe keveredett, hol az udvaroncokkal, hol a testvéreivel, és rendszerint veszített. Szép arcán állandósultak a színpompás foltok, és szerető nővére nem győzte őt ápolni. Érthetetlen, köztököt magatartásának alig hihető oka volt: gyakorolt. Módszere, ha fájdalmas is, de sikeres volt: hamarosan megedződött, vékony termete párdac-szerűen megizmosodott, ügyessé és gyorsá fejlődött. Verekedései ritkultak, ahogy egyre többször győzött. A nagyobb, erősebb fiúk is kitértek már ürge, fájdalmas trükkjei elől.

Ekkor újabb, módszeres edzésbe kezdett, ezúttal ivásban találván magamagát kevésbé jártasnak az elvárhatónál. Folyton kiszökdösött a palotából, és többé-kevésbé eltitkolva kilétét, a közeli fogadókat gazdagította. Eltelt egy év, és a nagyon ifjú herceg a környék legnépszerűbb kis csirkefogója lett. Ritka jártassága a női lélek terén, amelyet nővérenek és a palota szolgálóinak, gyermekkori játszótársainak köszönhetett, megkönnyítette a dolgát a nők körében is. Tizenhárom éves korára nem akadt párja széptevésben, a hölgyek alig várták már, hogy felnőjön a kis szájhős. A szó- vagy ökölcsatában egyként verhetetlen volt, és valami utánozhatatlan, természetes férfibájjal még irigyei szívét is meglágyította. Szülei elnézően figyelték a kicsapongásait, mondván, fiatal még, de azért a szíve a helyén van.

Születése után újabb két év telt el, és következett Rabes. Nebruh és Phalgo kivételesen szép újszülöttei közül kétségkívül ő volt a legvonzóbb baba. Kövérekés, hurkás teste, ragyogó szemei, pehelyszerű, göndörödően barna haja, gödröcskés könyöke, ennivaló karikalábai, kicsattanóan pirosuló ajkai semmit sem sejtettek későbbi formájából.

Ahogy nőtt, anyja feltétel nélküli, odaadó szeretetének védelmében, testvérei ellenérzéseinek, apja megmagyarázhatatlan, önmaga előtt is titkolt idegenkedésének árnyékában beteges, csenevész gyerek vált belőle. Szótlan, befelé forduló fiú volt, folyton Nebruh nyomában járt. És bár ő szilárdan hitt a jóságában, a Rabesre vonatkozó jóslatok nem hazudtak. A fiú szíve valóban sötét volt.

Fekete szenvedélyek uralták, szeszélyes volt és csökönyös. Szerette megsérteni testvéreit, de velük szemben azért mégis ritkán élt éles, fájón gúnyos nyelvvel, mert a nála erősebbek könnyűszerrel megtorolták sérelmüket. Ezért aztán szívesebben kínozza a cselédeket, szolgálókat. Mégsem volt láthatóan rosszabb, mint egy átlagos, eleven kisfiú. Szívének titkát nem fedte fel, hamar nyíló értelme megvédte a lelepleződéstől. Sötét indulatai, amelyek eredetét sosem vágyta felkutatni, nem ragadták el annyira, hogy ne tudja titkolni őket.

Talán tíz éves lehetett, amikor anyja a kertben sétálva rajtakapta, amint megölt egy verebet. Nem a tény maga volt, ami megborzongatta Nebruh-t. A többi fia is kegyetlenkedett néha az állatokkal, míg kicsik voltak, sőt, egyszer még Ceynua is velük tartott egy varjófészek leverésében. Miután megtanították nekik, milyen rossz, amit tettek, és megértették, hogy azoknak az apróságoknak fáj, amit ők műveltek velük, többé nem fordult elő hasonló eset. Nebruh tehát nem különösebben aggódott volna, csak félrevonta volna Rabest, hogy megmagyarázza neki, nem szabad más élőlények életét játékszernek tekintenie.

Csakhogy a fiú teljesen elmerült tevékenységében, és amikor felrezzent mellette megálló anyja léptének zajára, még az élmény hatása alatt tekintett fel rá. Egyetlen pillanat volt, aztán Rabes kizökkent gonosz önkívületéből, elkapta a tekintetét, és észre téve bűnbánó sírásra zendített. De az az egyetlen pillantás elég volt. Amikor Nebruh a szemébe nézett, mintha a póre, kendőzetlen Gonoszt látta volna. Szája elé kapta a kezét, az iszonyattól megingott, egész bensője rémülten összerándult, és ő elszörnyedve meredt a hihetetlenül, mérhetetlenül gonosz tekintet mélyére, majd a lábainál zokogó gyermekre. Meredten állt, a fejében valami visszhangzott: „Ez volna a fiam?!”

Amikor Rabes ismét feltekintett, Nebruh már semmit nem láthatott volna az ismét rejtekébe húzódott titokból, de képtelen volt a fiú szemébe nézni. A megrendültségtől összecsucsklott. Rabes igaz rémülettel rohant segítségért. Anyja két napig láztól égett, félrebeszélte. Phalgo az aggodalomtól félőrülten faggatta az ijedt fiút, hogy mi történt, az pedig töredelmesen bevallotta a tettét, de Phalgo tudta, ez nem lehet a felesége állapotának oka.

Amikor Nebruh magához tért, először a hasában növekvő gyermekről kérdezett. Félt, hogy mint Rabes születése óta már nem egy babát, őt is elveszítette. De ez a kicsi erős volt, kiküzdötte magának a túlélést.

Nebruh ettől a félelmétől szabadulva az ágyához hívatta Rabest. A fiú őszinte könnyeket ejtve kérlelte anyját, az egyetlen lényt, akihez valóban, szívből ragaszkodott, hogy bocsássa meg a madarat. Ígérte, sosem tesz többé ilyet. Nebruh pedig nem merte felemlegetni, amit látott. Azt szerette volna hinni, képzelte csak az egészszet. Nem akarta tudni, hogy ez a könnyes, bűnbánó, aggódó kisfiú nem az, akinek látszik. Tíz év alatt, amióta először érezte magában a mozdulatait, megszokta, hogy szereti őt; nem tudta, és nem is akarta ezt feledni. Olyan nehéz lett volna beismerni, hogy tévedett a szeretete.

Szégyellte elgyengülését, és igyekezett az egész dolgot elfeledni. Magához ölelte a fiát, és az esetet sosem említették többé. Állapotának számlájára írták az ájulást is, a lázat is; ő maga is próbált ebben hinni. De a szíve nem felejtett. Nem tudta már ugyanúgy szeretni Rabest, nem tudott rá a régi, őszinte imádattal nézni. Kerülte.

És vele együtt mindenki. Phalgo is, aki ha nem is tudta meg, miért, de érezte, hogy Rabes a felelős anyja lázas gyötrelméért. Addigi ok nélkül való ellenszenve sokkal erősebbé vált, és nehezen viselte a fia társaságát. És valahogyan az egész udvar mintha megtudta volna, amit Nebruh. Látva a királyné zavarát, elhidegülését, mindenki elfordult Rabestől, és ő végleg egyedül maradt. De senki nem hiányzott neki annyira, mint Nebruh.

A lelke anyja szeretete nélkül végleg eltorzult. Ártó, ragacsosan sötét gondolatai behálózták, többé nem szabadulhatott létének vad fájdalmától. Egyre nehezebben tartotta fenn az álcáját, valódi természete minduntalan ki akart szabadulni. Fájdalmai, a szeretetelenség, bátyjai királyi sorsa mellett a maga semmire sem szánt élete savként marták a lelkét. Végül úgy határozott, elhagyja a palotát, de még halasztgatta terve megvalósítását.

Nem sokkal később aztán Rennea érkezése új kint zúdított rá. Gyermekségét régen, túl korán levedlett lelke lángolva kívánta a lányt. Szerette őt, és igyekezett a közelébe férkőzni. De Rennea azonnal felismerte a fiú természetét, és a szíve mélyéből gyűlölte. Ezt már nem bírta Rabes.

Egy éjjel megpróbálta fivérére és Renneára gyújtani a szobájukat. Sosem követett még el ilyen súlyos tettet, és a nyílt gonoszság olyan örömet okozott neki, amilyenről nem is álmodott. Boldog nevetéssel bámulta az egyre növekvő lángokat. Aztán, nem tudván, hogy nem járt sikerrel, a szeretett-gyűlölt lány nem égett halálra, elmenekült Oknarból.

Megkönnyebbüléssel vegyes fájdalom maradt utána az anyja szívében. Siratta a sohasem-volt, csak az ő szívében élt, jólelkű Rabest. Szerette volna visszaszerezni, sokáig kerestette, de titkon mégis azt remélte, sosem látja többé.

Bánatát azonban lassan háttérbe szorította utolsó gyermeke, mindenki kicsikéje, a nem sokkal Rabes eltűnése előtt született Ranoa. A kislány bámulatos tisztasága, kíváncsi, szivacs-szerű tudásvágya, ragyogó, már-már áttetszően halvány kékségű szeme mindenkit elbűvölt. Nagyon

kicsi volt, vékony, ingatag egészségű. Ám ennek ellenére gyönyörű, vagy tán épp a törékenysége tette azzá. Mint valami finom porcelán, olyan volt ő. Szülei igyekeztek mindentől óvni.

Rennea kicsit saját gyermekének érezte őt. Még csak három nohtom óta volt asszony, és nem volt áldott állapotban, de Ranoa mintha belőle való lett volna. Sokat babusgatta, szívéből szerette. Mellette megnyugodott, szertelen szelleme elcsitult, és csak a kicsi kezek, a dundi pocak, a gügyögő ajkak foglalkoztatták. Alig várta, hogy saját gyermekei szülessenek, de érezte, hogy őket nem úgy szereti majd, mint a különleges, gyémánthoz hasonló, ajándékként kapott Ranoát.

A leendő király, Antido alig múlt három éves, amikor először Helocnia földjére lépett. Anyja nagyon szerette ezt az országot, gyakran látogatott el az öreg Trengal királyhoz, és ilyenkor magával vitte az ifjú trónörökös is. Azt akarta, hogy fia ismerje majdani királyságát, ezért sokat mesélt neki Helocnia történetéről, és sokféle vitte az országban, igyekezett megmutatni neki mindent.

Az első találkozás volt azonban, ahogyan ez rendszerint lenni szokott, a meghatározó. Antido nem azért szerette Helocniát, és nem azért érzett iránta és lakói iránt az első pillanattól felelősséget, amit látott belőle, vagy amit hallott róla. A kötődés máshonnan fakadt. Kusza érzésekben gyökerezett, amelyeket az ország eltéveszthetetlenül egyéni íze, szenvedélyes hangulata, és nem utolsósorban az öreg királlyal folytatott beszélgetés emléke keltett benne.

Mindenesetre a kezdeti vonzalom szeretetté, gondoskodó, oltalmazó féltéssé alakulásában nagy szerepet játszottak anyja történetei. Ő azokat Dernától hallotta, aki ott volt, átélte őket. Antido odaadó figyelemmel hallgatta anyját, amint az kipirult arccal, a varázslónő szenvedélyével átítatódva mesélt a csepp ország fontosságáról, életben tartásának elengedhetetlen voltáról, a többi ország életében betöltött szerepéről.

Ez a cseppnyi, Adesah, Alira és – szerencsétlen módon – Razid közé ékelt ország a Világ legszebb helye volt. Szépsége nem csupán tájainak, földjeinek, embereinek szépségében lakott. Itt minden más volt. Megfoghatatlan volt a mássága, de egyben tagadhatatlan is. Más levegőt lélegeztek itt az emberek. Másképp telt az idő. Helocnia az álmok földje volt, aprócska, meleg fészek, ahol minden szép otthont találhatott.

És az egyetlen ország, amelynek még emlékeztek a keletkezésére.

A Világ kezdetétől létezett hat óriás ország. Senki nem tudta, ki és mikor alapította őket, vagy hogy mi volt korábban a helyükön. Nem is akarták tudni. Antido sem kérdezte sem az anyját, sem az udvari tanítókat, hogyan keletkeztek azok az országok, amelyeknek földrajzát és történetét Helocniáéval együtt ismerte meg. Egyszerűen tudta, hogy azok vannak, és mindig is voltak.

Tudta például, hogy nagyszülei földje, a Világ szívéként emlegetett Adesah nem csak elhelyezkedésével vívta ki ezt a nevet. Azon felül ugyanis, hogy valóban középen fekszik, az egyetlen föld, amely valamennyi többi országgal kisebb-nagyobb területen határos. Így aztán kézenfekvő, hogy központi szerepet kell elfoglalnia. Amióta pedig a híresen bölcs, hatalmas Tadin király leszármazottai ültek az ország trónján – s az ő dinasztiája bizony évszázadok óta töretlen már –, természetessé vált, hogy e kivételes királyok véleményét a többi uralkodó is számtalan kérdésben kikérje. Ha pedig együttes döntésre van szükség, a találkozó rendszerint a nazelói palotában zajlik, s a mindenkor adesah-i király szava mindig egy hajszállal többet nyom a latban.

Ezenfelül kiemelkedő kultúrája is alkalmassá teszi Adesah-t a kivételes szerepre. A többi ország védőgyűrűjében nem kényszerül a folytonos barbár betörésekkel törődni, e súlyos teher híján pedig a hadsereg helyett jobban pártolhatja a művészeteket. Nazelo palotája a művészek

gyűjtőhelye, de az egész ország csordultig tele van velük és a gondolkodókkal. Filozófusok, tanítók, tudósok előszeretettel laknak ebben a biztonságos, helyzete folytán azonban pezsgő, élettel teli országban, és gazdagítják az itt szerzett élményektől tüzelt képzeletük, elméjük terményeivel. Tündérszép kastélyok, szobrok és ékszerek, értékesebbnél veretesebb értekezések, mives költemények, lebilincselő történetek, felbecsülhetetlen találmányok születtek és születnek ebben a biztos fészekben.

Az ország nyugati szomszédja, a gazdag, hatalmas Tilsen a Világ határán, a Sirovna partján fekszik. Az óceán gyönyörű, hívogató vize második otthona minden tilseninek. A víz életelemük, hozzájuk tartozik. Sokuk él a kincsiből: halászatból, korallok és gyöngyök felhozatalából, ékszerré formálásából. A part mentén aprócska, mesterséges szigetek sorakoznak végtelen sokaságban; számtalan halász él családjával a rajtuk épült házakban. A Sirovna bőségesen ellátja őket ízletes halaival, különös lényeivel, amelyeket a kereskedők a Világ minden pontjára eljuttatnak.

Tilsen másik fő éltetője az országot kettészelő féktelen, ismeretlen forrású Enora, a gyakorta megáradó, gátakat, hidakat elsöprő folyó, amely vad természete ellenére mérhetetlen áldást is oszt. Az óceán felé rohantában ugyanis az ország közepétől három, majd hét sebes ágra szakad, széles területet borítva be vastag, termékeny üledékével. Ez a terület olyan gazdagon termi a különböző gabonaféléket, gyümölcsöket és még száz meg százféle élelmiszert, hogy az ország képtelen volna mindet felélni. Így aztán kereskednek vele, főleg északi szomszédjuk, a sivár Razid felé, de a keleti Adesah és a Tilsen Adesah alá gyűrődött nyúlványával szomszédos Exum is jelentékenyen részesül a terményekből. Cserébe Razid ragyogó fémei, Adesah finom kelméi, Exum kövér fűvű fennsíkjai hízott állatai áradnak az országba.

Exum a legdélebbi ország. Kietlen, hegy-völgyes táj, csupa szikla és száraz, kopár földek. Kevés a lehetőség földművelésre. Az emberek pásztorkodnak a végtelen, füves fennsíkokon, az egyedüli zöld területeken, amelyek fellelhetők arrafelé, vagy a hegyi tavakból halásznak. És sokat üldögélnek magukban. Nem ritka madár az eszes ember errefelé. Sok fiú hagyja ott apja birtokát, állatait, számtalan lány dobja félre a kézimunkát, hogy tanuljon.

Az ország számára sok is a rengeteg tanult „munkakerülő”, de azok azért lelnék maguknak helyet: ahogyan a dolgos kezű, föld nélkül maradt férfiak családotól özönlenek Exum parlagon maradt legelőit, bányáit kihasználni, az árván maradt hálókat felvenni, úgy ezek a képzett, komoly agymunkára képes ifjak elárasztják a Világot. Mennek oda, ahol szükség van rájuk. A katonai vezetőnek valók például a Tilsen és Exum szövetsége folytán a két ország határán a barbárok ellen harcoló seregek élére, ahol hosszú ideje a legjobban hasznosíthatják tudásukat a harcosok. A finomabb, kényelmesebb életre vágyó, másféle izgalmakat szomjazó kalandorok, a lánglelkű költők, festők, a kemény munkára teljesen alkalmatlan töprengők pedig az őket tárt karokkal fogadó Adesah-ba.

Exumtól kissé északabbra fekszik Adesah egyik kevésbé kedvelt szomszédja, Korioni. Királya tönkretette az ország korábbi szépségét, kiszorította földjét a Világból. Reghit trónra kerülése előtt Korioni virágzó, boldog ország volt, talán a legszebb mind közül. Az emberek szerettek ott élni. Jólét és béke otthona volt hosszú időn át.

Nyugati határai felől zord hegyek választják el más országoktól, és olyan is, mintha egy külön kis világ volna. Különös állatok, növények, fémek teremnek itt, amelyeket az összes többi ország örömmel vásárol, de marad is belőlük. A fémművesség virágzó fellegvára Korioni. Az ékszerek, amelyeket bármely királyi palotában viselnek, leginkább innen kerülnek ki, a korioni mesterek finom keze alól. Az ő álmaik, képzeletük fémbe olvasztott-hajlított másai a legkényesebb ízlésűeket is elkápráztatják. A korioni mesterek csodáinak tárháza kifogyhatatlan.

Az ország hosszú, boldog időszaka alatt szoros szövetségben állt Adesah-val. A királyi dinasztia az adesah-i uralkodóház egy oldalágából indult, és sokáig legalább olyan kiváló szülöttei voltak, mint Tadin király ottani leszármazottai. Csakhogy Sange születése után nem sokkal Korioniban is a Világra jött az örökös: Reghit. Apjának nem volt másik fia, ő örökölte a koronát, hiába volt méltatlan rá.

Hosszú életű apját harminckét esztendősen követte a trónon. Ettől kezdve az országra sötét korszak köszöntött. Reghit kimondhatatlanul szerette régóta szomjazott hatalmát, és igyekezett minél jobban kiélvezni. Szolgájának tekintette az ország valamennyi lakosát, és akként is bánt velük.

Első intézkedéseként beteges félelmét próbálta csillapítani. Voltaképp nem egészen alaptalanul tartott attól, hogy bántódás éri, valóban sokan, sokszor kíséreltek meg merényletet ellene. A nép számos fia érezte úgy, hogy kötelessége eltüntetni az ország szégyenfoltját. Reghit ténylegesen veszélyben volt. Azonban az áldozat, amelyet mások voltak kénytelenek hozni, hogy ő biztonságban érezhesse magát, aránytalan volt:

A királyi várostól néhánynapos járőföldre folyt a Garnebi, sebes, erős folyó, amely táplálta az ország kövér földjét. Vize édes volt és friss, éltető. Az emberek úgy tekintettek rá, mint mindannyiuk anyjára. Reghit azonban úgy találta, hogy őt ez az anya jobban kell hogy védje, biztosabb öleléssel kell hogy elrejtse.

Összehívatta az ország összes munkabíró férfiemberét, a sihedertől a vénemberig. Aki nem jött, arra halál várt, és a fénytelen, fekete páncélok alatt rejtőző katonák tettek is róla, hogy ezt ne kerülhesse el. El kellett menni a magvetés kellős közepén, az asszonyokra, kisgyerekekre hagyni egész nyáron a munkát. A legtöbb gazdaság munkás kéz híján szörnyű károkat szenvedett. A következő télen csak azért nem volt súlyos az éhínség, mert nem maradt elég ember, aki éhezzen.

A király terve az volt, hogy a város körül válasszák ketté a Garnebit. A felsőbb folyásánál csatornát ásott, majd a várost megkerülve lentebb visszavezettette azt a folyóba. Kiszélesíttette az eredeti medret is, nem törődve ennek következményeivel. Így Dirovea városa mindkét oldalról körül lett véve a sebes vízzel, és Reghit biztonságban érezhette magát. A hatalmas területet a két ág között saját magán-birtokának nevezte ki, és minden hídhoz őrséget állított. Senki nem juthatott a közelébe észrevétlenül. A korábban híresen szép város és lehatárolt környéke, majd lassan az egész ország egyre sivárabb lett, minden szépsége – „veszélye!” – eltűnt Reghit intézkedései nyomán.

A védelmi terv megvalósításakor majd' az egész ország elpusztult. A férfiak megfeszített ütemben dolgoztak a borzasztó melegben, hosszú wetekeken, nohtomokon át. Alig kaptak enni, és állatoknak sem való szállásokon aludtak. Legyengültek, sokféle betegség ütötte fel a fejét közöttük. Sokan egyszerűen behanyatlottak az ásott mederbe, és ott lehelték ki a lelküket. A királyt azonban mindez nem érdekelte. Ő csatornát akart, és nem számított, hányan halnak meg érte. Az sem érdekelte, hogy a várostól nyugatra fekvő terület, a királyi tulajdonná kinevezett erdőségeken túl, ahová az új medret tervezte, sziklás, kemény, alig is ásható. Az sem számított, hogy a durva beavatkozás miatt a folyó Dirovea alatt majd' teljesen elapadt, a belőle leágazó kisebb folyók, patakok pedig visszavonhatatlanul kiszáradtak. A terv maga volt a katasztrófa, de Reghit véghezvitte, amit akart.

Hiába próbált azonban hangzatos nevet adni az új folyóágnak, az emberek megelőzték. A csatorna megmaradt annak, aminek ők nevezték: a Könnyek Árja volt, bármit is tett Reghit. A férfiak verejtéke az asszonyok könnyével vegyült benne, akik elveszítették miatta férjüket, fiukat, apjukat, nagyapjukat. A kín és a bánat folyama hömpölygött Reghit szeme előtt, amikor elégedett sóhajjal megállt az elkészült csatorna partján. A Könnyek Árja volt, és az is maradt, mindörökre.

A Világ országai nem avatkoztak közbe, bár Reghit eszement tervei aggasztották őket. Azonban minden esetben kínosan ügyelniük kellett, nehogy alkalom adódjon a háborúra. A kisebb összetűzések is eléggé megtanították már a Világnak, mennyire nem engedheti meg magának a harcot. Még nagyobb szükség volt azonban a józan észre egy olyan ostoba királlyal szemben, mint Reghit. Ő, ha ürügyet szolgáltatott volna rá, nem tétovázott volna háborúba bocsátkozni, nem törődve a Világgal, önnön legyőzhetetlenségébe vetett szilárd hitébe kapaszkodva.

Ráadásul még ott volt Calad is. Ez a mélységesen sötét szívű, görcsös testű torzlény, akit Reghit egy pillanatra sem engedett el maga mellől, a különösen nagy erővel rendelkező varázsló, a

mágusok szemetje, aki eladta szolgálatait az eszement Reghitnek – nos, ő is nyugtalanította a királyokat.

Ez a ravasz kis féreg volt, aki valójában irányította Reghitet. Engedte, hogy az kiélje kicsinyes lelkének vágyait, mint amilyen a Könnyek Árja is volt, de az országot ő tartotta kézben. És ez a hatalom a varázserővel párosulva túl félelmetes volt. Nem lehetett volna megtámadni az országot, messziről meglátta volna az ellenséges seregeket, és eléjük küldte volna félelmetlen katonáit. Megmagasíthatta volna a hegyeket, hogy ne kelhessenek át rajtuk. Megsemmisíthette volna a teljes sereget a praktikáival. Nem volt értelme kockáztatni, míg a kegyetlenségek Korioni határain belül maradtak. És ez a tehetetlenség minden érző szívű uralkodót nyomasztott. Amikor aztán később Korioni támadóként lépett fel, szinte megkönnyebbültek, hogy harcolhattak ellene.

A Rhegittől szenvedő ország felett Alira fekszik, Helocnia létrejötte előtt a Világ legkisebb országa. Neki jutott a legtöbb a kellemetlen szomszédokból: délen Korioni, északon Razid, keleten a barbárok. Utóbbiak miatt még a királyi székhely is költözni kényszerült. A határokhoz közeli Rumila ugyanis túl sokszor látott közeledő barbár csapatokat. Az új székhely, Oknar biztonságosabb. Nincs ugyan messze a korioni határtól, de az adesah-itól sem. Ez ugyanis Alira szerencséje: nyugati oldalán hosszú határsávja van negyedik szomszédjával, Adesah-val, így bizton számíthat a védelemre.

Az ország egyébként nagyrészt a rajta átfolyó két folyóból él. Az Ubiren és a Garnebi bőven ellátja őket, és a kereskedelem is rajtuk keresztül zajlik. Egyfolytában indulnak a megrakott bárkák, nagyobbacska hajók, hogy a folyókon végighaladva a part menti népeknek kínálják Alira híresen szép, különleges lovait, szokatlan fűszereit, kiváló fegyvereit.

Alira északi szomszédja a Világ legnagyobb országa, Razid. Kétségbevonhatatlanul ez a Világ leggonoszabb földje. Kissé elkülönülve helyezkedik el, mintha nem is igazán tartozna a többi országhoz. Folyton valami békétlenség készülődik itt, a falvak, városok lakói hol egymást irtják, hol a barbárokkal harcolnak egy-egy talpalatnyi sívár, haszontalan földdarabért, pármaréknyi terméketlen homokért. A Világ többi tagja ellen azonban sem a korábbi, békétlen uralkodók hosszú sora, sem a jó ideje trónon ülő, ostobán kegyetlen Sebaruo nem mert komoly háborút indítani soha, bár a tervek egymást követték a fejében. Még ő sem elég bátor eltekinteni attól a körülménytől, hogy a csepp kis Világ csak apróbb sebeket képes elviselni, nagyobb sérülésekbe belepusztul.

Márpedig Sebaruónak sem elég erős a serege ahhoz, még ha a Világ legnagyobb serege is, hogy gyorsan, hatékonyan leigázzon minden földet. A hosszas harc pedig maga lenne a halál. Marad hát az álmodozás.

Voltaképp nem csupán a hatalom, de a föld is roppantul vonzotta mindig is. Razid ugyanis hiába mérhetetlen nagy, kopár és meddő. Alig különbözik a sivatagtól. Egyetlen folyója van, a Saknar, amely szintén egyedüli nagyobb tavánál, a Jetanánál ered. Hiába egyesül azonban ez a folyó mind az Alirából érkező Ubirennel, mind a három országot átszelő Garnebivel, mind az adesah-i Cadassóval, a Sirovnát elérve mégis csupán a tilteni gazdag torkolat szerény kisöccsét sikerült létrehozni. Ezen a sík vidéken a folyó képtelen lendületet venni, és semmi sincs, amely arra sarkallná, hogy ágakra szakadjon. Ráadásul még ez a jelentéktelen torkolat is a határon fekszik, így a fele Tilsenhez tartozik.

Ezen a száraz, csúf vidéken a lakók is vad, a barbárokhoz hasonlatos, ostoba népek. A Világ nem szívesen érintkezik velük. A kereskedelmen túl nem is nagyon teszik, főként Sebaruo – igen régi – trónra lépése óta.

Szerencsére Razid és Korioni elég messze fekszik egymástól ahhoz, hogy a két torz lelkű úr ne szövetkezhessen feltűnés nélkül. Együtt ugyanis túl erősek lennének. Szintén szerencsére azonban egyikük sem nagy stratégia, és nem akar osztozni a hatalmon. Hiába dédelgetnek hát nagy álmokat, mindketten egyedül akarják őket megvalósítani.

Ezen országok születésének története rég feledésbe merült, ahogyan azon sem töpreng senki, hogyan keletkezett a Világ. Talán mindig így volt minden. A határok keveset változnak. Háborút indítani veszélyes, mert ez a kicsi Világ túl törekeny. A pusztá felé pedig sosem is voltak

éles határok, mindenki tudja, hogy nem érdemes a be-betörő barbárok ellen harcolni. Mintha a homokból, a csenevész fűből nőnének ki, mérhetetlen sok harcosuk van. Adesah-n kívül minden országnak van a pusztával határos része, és mind természetesnek veszik, hogy ott nem tudható pontosan, meddig tart az ország. A térképek ugyan jelölnek határokat, de azokat nem lehet komolyan venni, csak körülbelüli kiterjedést mutatnak.

Erős várak védik az országok belsejét, és a barbárok nem is nagyon próbálkoznak áttörni ezeken. Megelégednek azzal, hogy a gyéren lakott határ menti falvakat fosztogassák. Errefelé kemény, harcedzett, mogorva emberek élnek, öröm a harc velük.

És mindez így ment hosszú ideig. A harcok a pusztá felőli határokhoz kötődtek, a Világ belseje békés volt. De aztán történt valami. Sebaruo dédapjának idejében Razid egy kicsi, déli csücskében, az ország egyetlen kies, viruló vidékén készülődött valami. Arrafelé hegyek torlódtak össze, napfényes, virágzó fennsíkrok váltakoztak barátságos völgyekkel. A hegyoldalak sűrű, elvarázsolt erdőket hizlaltak, vadállatok otthonát. A vidék nem is emlékeztetett Razid durva, lakóihoz hasonlatos tájaira, errefelé mintha más szelek fújtak volna.

És az itteniek nem akarták Wejnard uralmát. Nem akarták a seregében tölteni hosszú éveket, nem akarták mindenüket beszolgáltatni neki, nem akarták a teljes kiszolgáltatottságot, amelyben Razid többi lakója élt. Bányászok voltak, földművesek, vadászok. Békében akartak élni, békés király uralma alatt. Aztán hirtelen végleg megelégtették a helyzetüket, és úgy döntöttek, ideje cselekedni. Külön akartak válni az óriási országtól, saját földet akartak, ahol a gyermekeiket béke várja, nem félelem.

Csakhogy hiába indult abban a forrongó esztendőben egyik felkelés a másik után, a harcra kész, rongyossá adóztatott, szipolyozott hegyiek hiába próbálták kiszorítani a katonákat a földről, amelyet sajátjuknak éreztek, Wejnard serege könnyűszerrel elbánt a maroknyi emberrel. Minden alkalommal többen és többen adták fel, belátva, nem szabadulhatnak, csak halál árán, mint a felkelők. Hiába küzdöttek az elszakadás hívei, lelkesedésük mit sem ért a hatalmas fölénnyel szemben. Úgy tűnt, az ügy elveszett.

Ekkor azonban Adesah felfigyelt az északi határa melletti mozgolódásokra. És hamarosan az egész Világon elterjedt a bátor hegylakók híre. A legtöbben rokonszenveztek a próbálkozással, és szívesen segítettek volna. Csakhogy egy háborúhoz kevés a sajnálat. Túlságosan benne élt az emberekben a háború tilalma. Adesah és Alira ugyan próbált tárgyalásokba bocsátkozni Raziddal, ajánlottak sok mindent, ha engedi hozzájuk csatlakozni az elszakadni vágyókat, de hiába.

Hogy végül mégis megszülethetett Helocnia, ahhoz több kellett: még öt év, és egy hősiesség álmokat dédelgető ifjú, Dattorn. Ő újabb felkelést szervezett, több embert vonva össze, mint addig bárki. Lángoló, vakon lelkes szavai szinte feledtették az apa nélkül maradt családokat, az elveszett fiaikat. Magával ragadó, hittel telt lénye vonzotta a fiatalokat, véneket egyaránt. Felrázta a népet a fásultságból, az emberek újból reméltek. Ahogy végigvonult a falvakon, városokon, a férfiak követték őt. Hihetetlenül rövid idő alatt óriási eredményeket ért el. Özönlöttek az előre diadalittas, álmoktól részegült emberek, követték őt a szabadság felé, egymást buzdítva, elszántan meneteltek a nyomában abban a reményben, abban a hitben, hogy az igazuk és a szilárd akaratuk elég lesz bármekkora erő ellen.

Tévedtek.

Wejnard megelégtette a felkeléseket, és úgy találta, ha ez tovább folyik, megrendül a Világ szemében a tekintélye. Saját országában rendet kell tartania. Legkeményebb katonáit küldte hát, hogy fojtsák el a próbálkozásokat. De ez már nem is volt elég neki; a parancs többet követelt: elpusztítani mindenkit a kis déli falvakban, megölni a fiatal csírákat is, földbe döngölni minden lázadást.

Döbbenetes vérengzés kezdődött. Félelmetes, pusztító horda dúlta fel a nyugodt hegyeket, lángokat, romokat hagyva maga után. Nem kíméltek senkit, aki eléjük került, legázolták. Dattorn az első halottak közt volt, hiába védtek vakhittű, tapasztalatlan harcosai. Ő álmodozó volt, nem harcos. Lenyűgöző szónoki erényei bőven felülmúlták hadvezéri képességeit. Nem tudta felkészíteni követőit sem a harcra, nemes szavai csupán a méltóságteljes, büszke halálra

tanítottak, vérünket adni azért, ami az életnél is fontosabb – de ez kevés a győzelemhez. A bátor ifjak sorra pusztultak, követve vezérüket, aki nem látta, hogy a halálba vezeti őket a győzelem helyett.

Dattorn őszintén hitte, hogy elég, ha lelkük mélyéig hisznek benne, hogy győzhetnek. Fogalma sem volt a harcról. Naiv volt, és talán ostoba is. De az ő története, szívszorítóan igaz hite és a kegyetlen vérontás híre elég volt, hogy a Világ lépjen végre. Nem tűrhették tovább, hogy Wejnard akár saját határain belül is irgalmatlan gyilkosságokkal feleljen a hegyvidék békére vágyó lakóinak. Adesah és Alira védelmébe vette a kis területet, és Tilsen is támogatásáról biztosította, ha szükség lenne rá. A két ország segítsége azonban elegendőnek bizonyult.

Wejnard nem törődött a seregével, egészen addig haszontalannak érezte azt. A képzetlen, tisztességesen meg nem fizetett katonák el tudtak bánni párszáz hozzájuk hasonlóan szedett-vedett felkelővel, de a fegyelmezett, jól felszerelt seregek hamar felőrölték és megfutamították őket. Adesah ugyan nem tartott nagy létszámú haderőt, de a katonái hozzáértők voltak, és Alira folytonos önvédelemhez szokott serege az egyik legkeményebb volt a Világon. Két rövid wetek alatt megtisztították a hegyvidéket a razidi katonáktól. Ez a megsemmisítő vereség volt talán a fő gyökere a gyűlöletnek, amellyel a razidi nép viseltetett Alira és Adesah iránt.

És ez a vereség volt az is, amelynek köszönhetően a cseppnyi, legyezőformán megmentőinek határai közé préselődött ország megszületett. Neve Helocnia lett, tiszteletadásként Reclut, az ország első királyának asszonya előtt, aki mindent megtett a már újszülöttként megkínzott föld sebeinek begyógyításáért, és akinek a kedvező diplomáciai kapcsolatok kialakítását is köszönhették. Reclut katona volt, Helocnia azonban okos, erős, választott hazájához halálig hű, elszánt asszony, aki irányította és segítette férjét.

Neki köszönhették, hogy nem Adesah vagy Alira része lettek, hanem önálló ország, és hogy az elkeseredés, a tétlen gyász gyorsan lelkes országépítésbe fordult. A szomszédos földekről építészeket, szobrászokat és festőket hozatott, palotát emeltetett az új királyi székhelyen, Ganyr közepén. Töretlen elszántsággal látott neki a munkának, és az egyszerű, mégis méltóságteljes, barátságosan szép palota hamarosan az ország élniakarásának jelképe lett. Az életben maradt férfiak nekiláttak otthonaik, falvaik és városaik felépítésének, az asszonyok pedig Helocnia erejével álltak mögöttük, segítették őket. Mindőjük példaképe ez az asszony lett. Gyerekeket szültek, és arra nevelték őket, hogy szeressék az országot, amelyért szüleik és nagyszüleik küzdöttek. Nem ejtettek könnyet, de nem feledték a múltat.

Adesah ezek után is mindig támogatta a kicsiny országot, és a többi föld urai is mindig barátsággal fordultak felé. Helocnia gyenge volt és apró, de értékes és gyönyörű, olyan hely, amelyért érdemes volt harcolni. Adesah és Alira újra meg újra megújította szerződéseit vele, seregeik egy része mindig Helocniában állomásozott, és hamarosan Wejnard is kénytelen volt tudomásul venni, hogy ezt a harcot végleg elveszítette.

Az idő telt, Reclut is, Wejnard is eltűnt országa éléről, új király jött, és még újabb. És Antido születésekor mindkét ország élén öreg, utód nélküli uralkodó állt. Sebaruónak sosem volt felesége, nem foglalkozott az utódlás kérdésével. Talán azt hitte, sosem hal meg. Trengalnak volt asszonya, hosszú évekig, fia mégsem született. Így számára Antido, a jövő záloga igazi kincs volt.

A kisfiú első pillantásra megkedvelte az öregembert. Első látogatásuk alkalmával anyja bevitte hozzá a trónterembe. Trengal a trónján ült. Olyan fáradtnak látszott, olyan nagyon öregnek, mintha több száz éve ülne már ott. Tulajdonképp ő maga is így érezte. Szerette volna átadni végre a koronája súlyát, de tudta, ki kell tartania, amíg az a csöpp fiúcska felnő, és igazán megérti, mi az, ami miatt aki Helocnia földjére lép, többé nem tud másként gondolni rá, csak mint otthonára, és nem tud fölényesen felnevetni, amikor a hazaszeretet szót hallja. A fiú talán méltó lesz rá, hogy vezetője legyen az országnak, amelyért mindenki kész harcolni, az is, aki korábban nevetségesnek tartotta volna az ötletet, és az is, aki sosem értette, mi értelme a háborúnak.

Varázslat, kétségtelen. De olyan varázslat, amelynek örömmel enged bárki.

Nebruh tisztelettel meghajtotta magát a király előtt, majd bemutatni készült neki a fiát. Ebben a pillanatban a kisfiú átvette az irányítást. Őt nem érdekelte az illem, és a szabályai sem. Kihúzta a kezét az anyjából, és bizonytalan karikalábain a vénséges királyhoz totyogott. Vonzotta a majd' száz esztendő, törékeny, száraz és ráncos kezű öregember, akinek csillogó fehér szakállal övezett, fáradt vonásai valami megfoghatatlan méltóságot sugároztak, és akinek a szemében olyan tiszta, nyílt tisztesség fénylett, amelyet még ez a csöpp ember sem tudott nem észrevenni.

Ahogy Trengal elnézte a trónterem kemény kövezetén felé botorkáló, csinos kis legényt, aki bár alig tudott még önállóan járni, bátran elengedte anyja biztonságot nyújtó kezét, biztosan érezte, hogy Antido az, aki a helyett a mindig vágott fiú helyett érkezett. Királyi sarj, uralkodói szív.

A kisfiú az ölébe kéredzkodott. Nebruh ijedt, bocsánatkérő kis kiáltást hallatott, és megpróbálta eltéríteni fiát az illetlen szándéktól, de Trengal intett, hogy hagyja csak. Rámosolygott Antidóra, aki boldogan viszonzta a gesztust, aztán öreges sóhajjal ölbe vette a gyereket.

- Én Antido vagyok – közölte a kisfiú büszkén.
- Örvendek – mosolygott tovább Trengal, és maga is illendően bemutatkozott.

Közben intett Nebruh-nak, hogy üljön le mellé. Ő vöröslő arccal engedelmeskedett. Abban a pillanatban teljesen megfeledezett róla, hogy egykor ő maga is viselkedett illemtankönyvek útmutatásaitól némileg eltérő módon egy király társaságában. Azon töprengett, hogyan hozhatott a Világra ilyen szégyentelen ivadékot.

- Én leszek majd a király, ha meghalsz – folytatta közben Antido.

Nebruh arcán újult erővel lobbant fel a szégyenpír, és ismét megpróbált közbeavatkozni, de Trengal ismét nem hagyta.

- Bizony ez így van, fiam. De vajon méltó vagy-e rá? Jó király leszel-e?
- Ó, biztosan. Az apukám is nagyon jó király.
- Honnan tudod?
- Hát, egy halom nagyon szép ruhája van, ami csak királyoknak jár, meg egész nap a trónteremben ül, és sok más királyokkal is beszél, úgyhogy biztos ő a legjobb király – vágta ki határozottan Antido.
- És te is olyan leszel majd, mint ő?
- Persze. Bár azt mondják, hogy az anyukámra hasonlítok, de szerintem ez nem igaz. Én inkább azt hiszem, hogy apukámra.
- Na és örülsz, hogy király leszel?
- Igen, már alig várom. Mít gondolsz, meddig kell még várnom? Mikor fogsz meghalni?

Trengal ismét elmosolyodott. Nebruh már meg sem próbált közbelépni. Fásultan várta, mire képes még a fia. Elbizonytalanodott, tényleg annyira örül-e, hogy Antido már ilyen folyékonyan beszél.

- Nem tudom pontosan – felelt Trengal. – De nem hiszem, hogy sokára. Láthatod, öreg vagyok már. Épp eleget éltem. Már csak azt várom, hogy te felnőj, és átvedd a helyem.
- Ó, hamar megnövök, ne félj. Azt mondják, úgy növök, mintha nyújtának. Vagyis ezt az apukám szokta mondani. És Maroduo is gyorsan nő, és ő a bátyám, úgyhogy biztos én is. Neked van fiad?
- Nincsen – rázta meg a fejét Trengal.
- És lányod?
- Lányom sincs, sajnos.
- Különben ő lenne a király, vagy a királynő, vagy a király felesége utánad?

- Bizony.
- És miért nincsen fiad meg lányod? Nincs feleséged?
- Volt – mosolyodott el a király. – De már meghalt.
- És előtte miért nem született gyereked?
- Elmesélem, ha akarod.
- Akarom – bólintott lendületesen a gyerek.

Nebruh pedig, ahogy vele együtt hallgatta a történetet, lassan megfeledkezett fia udvariatlan megjegyzéseiről, és cseppet sem meglepve érezte, hogy szeretettel telik meg a szíve ez iránt a fáradt öreg iránt.

- Tudod, amikor apám meghalt, én még nagyon fiatal voltam. Ez komoly gond volt, mert a mellettünk fekvő Razid nagyon szeretné ismét magáénak tudni Helocnia földjét, ami egyszer hozzá tartozott, és egy ifjú, tapasztalatlan király mellett az ország gyenge, könnyen támadható. Ezért aztán, hogy a veszélyt elhárítsuk, nagyanyám tanácsát követtem.

Razid már akkor nagyon veszélyes volt, kegyetlen ország. Az ostoba, vérszomjas királyok sora kifogyhatatlannak tűnik. A fiúk hamar lesegítik apjukat a trónról, de nemsokára már az ő helyükért is ott tülekszik valaki. Sebaruo az első hosszú ideje, aki pár évnél több időt töltött el a helyén, de vele sem jártunk jobban. Ezek a királyok nem törődnek vele, milyen fontos a Világnak a béke, ők területet akarnak, és Helocnia a legkönnyebb célpont.

Nagyanyám, az ország névadó anyja tehát azt ajánlotta, igyekezzek védelmet találni Razid ellen. Ő nagyon okos asszony volt. Amíg elég tapasztalatot nem szereztem, mindig azt tettem, amit ő javasolt. Akkor, uralkodásom kezdetén azt mondta, vegyem el Tilzen királyának húgát. Így Tilzen szövetségre lépne velünk, és védelmet nyújtana Razid ellen.

Így is tettem, elvettem Barsát. Jóval idősebb volt nálam, felnőtt asszony. Nem nagyon törődött velem, a szobája rejtekében ült naphosszat, és álmodozott, talán egy másik életről, amelyben nincs király és királyné, amelyben ő is más lehet. Ha találkoztunk, hűvös volt és távolságtartó. Érezte velem, hogy csupán kötelességtudatból lett a feleségem, de ettől még nem tekint a férjének. Nem hibáztathattam, hiszen valóban gyermek voltam még. Sok évet töltöttünk el így egymás mellett. Barsa egyre magányosabb lett, már azokat az udvarhölgyeket sem engedte magához, akiknek a társasága korábban kedvére való volt. Én is egyre ritkábban láttam őt. Szinte meg is feledkeztem róla. Amikor szükség volt a megjelenésére, mindig ott volt, de csak mint valami szükséges tárgy. Hallgatag volt és szomorú.

Így ment ez egészen addig, míg húsz esztendősem nem lettem. Ekkor történt, hogy nagyanyám, úgy találván, megértem már a feladatomba, visszavonult a tanácsadói székből, és rám bízta a birodalmamat. Attól fogva csak nagyanyám volt, többé nem szólt bele az ország ügyeibe. De még utolsó alkalommal adott egy tanácsot: figyelmeztetett, hogy az országnak szüksége van örökösre.

Nos, ezt én is tudtam. Barsa azonban nem akart tudomást venni róla. Így aztán nagyanyám elmagyarázta neki, hogy bár gyermek király felesége lett, én már felnőttem, és hogy neki, Barsának kötelessége Helocniát utódhoz juttatni. Ő nem volt ostoba, tudta, hogy nagyanyámnak igaza van, így attól kezdve nem zárkózott el tőlem.

Hamarosan meg is fogant. Sokszor kívántam az óta, bár ne így történt volna – váltak Trengal szavai lassabbá, halkabbá. Átütött rajtuk a még mindig eleven fájdalom. Vontatottan előgördülő mondatai rövidek, zárkózottak voltak, nehezebbé esett felidézni a régi dolgokat. – A gyógyítók és bábák azt mondták, hogy valószínűleg ikreket hord, tudod, ez azt jelenti, hogy két gyermek nőtt benne egy helyett. De nem gondolta senki, hogy ez bajt jelent Barsa számára. Pedig így lett.

Jóval az ideje előtt vajúdni kezdett. Nagyon sokat szenvedett, és úgy tűnt, képtelen lesz megszülni a gyermekeket. Végül mégis a Világra jöttek – két szép fiú. De már késő volt.

Egyikük már akkor nem élt. A szülés túl hosszú ideig tartott.

Barsa hamarosan követte őt. A másik fiam egy napot élt.

Szörnyű nap volt. Iszonyúan hosszúnak tűnt, várva a megjósolt halált, mégis, amikor a fiú végül meghalt, úgy éreztem, csak egy pillanat óta ölelem. A karomban feküdt egész nap, és én még ringatni sem mertem, féltem, hogy abba is belepusztulna.

Egyszer sem láttam a szemét. Olyan gyenge volt, hogy felnézni is képtelen volt. Sírnivaló sem hallottam. Csak nyöszörgött, mint valami kicsi állat, ahogy egész álló nap fel-alá hordoztam a palotában, mert úgy tűnt, megnyugtatja kicsit, ha nem állok egy helyben. Nem lehetett megetetni, nem tudott enni. Nem tudott élni. Neve sem volt. Nem akartam neki nevet adni.

Olyan volt az a nyüsszögő kis állatka a kezeim közt, mint egy eltévedt vándor, de mire bealkonyult, visszatalált a saját útjára...

Trengal feleszmélve, bocsánatkérően pillantott Nebruh felé, amiért ilyen öregesen belemerült a történetbe, elfeledve, hogy egy kisgyerekhez beszél. Egy ideje már nem is Antidóhoz intézte a szavait, inkább az elhomályosuló szeme előtt megjelenő árnyakhoz. Az emlék sosem múló fájdalma kicsalt egy könnycseppet öreg szeméből, és ő hagyta, hadd guruljon, amerre akar.

Nebruh szemében azonban nem látott szemrehányást, és a kisfiú értelmes, megértő tekintete is tovább bátorította. De azért megköszörülte kicsit a torkát, és igyekezett visszatalálni a történetnek a gyermek számára is érthetőbb részeihez:

- Egyedül maradtam. A kisfiúk és Barsa halála összetört, de az ország mindig fontosabb, mint a király, ezt jegyezd meg, Antido.

Így aztán hamarosan újra meg kellett nősülnöm. Egy adesah-i lányt vettem el, akinek anyja a nagy király, Tadin családjából való volt. Dwereny... Az a lány olyan gyönyörű volt, fiatal, olyan édes. Egy valódi, ragyogó ékszer. Nagyon szerettem őt, elmondani sem tudom, mennyire. A fekete hajának illata – emlékezett Trengal lehunyott szemmel, átszellemült arccal – olyan volt, mint az erdő fái közt bujkáló eső utáni szél.

Ő sem szeretett, tudtam. Őszinte volt, amikor kértem, elmesélte, hogy a szülei annak ellenére adták hozzám, hogy neki vőlegénye volt, akit imádva szeretett. Nekem adták, mert én király voltam. Pártolták a készülő frigyét, egészen addig, míg az én ajánlatom nem ingatta meg őket. Talán ha előbb tudok erről... Nem. Az az igazság, nem törődtem volna vele. Tudod, fiam, egy királynak mindig tudni kell szembenézni önmagával. Tudnod kell, mit miért teszel. Sohasem szabad hazudnod magadnak.

Nem, nem érdekelt volna, ha tudom, hogy azt a lányt másvalakitől veszem el. Különös módon Dwereny nem gyűlölt engem ezért. Megőrizte Mlerut emlékét, de nem küzdött a neki jutott élet ellen. Csendes volt és kedves, figyelmes. Örömmel fogadta a szerelmemet, bár nem próbált úgy tenni, mintha viszonzná. Egy király nem kívánhat nála jobb feleséget. Tudtam, szép, egészséges gyerekeket fog szülni nekem.

Nos, nem így történt. Dwereny sosem szült. Néhányszor megfogant, de az a vékony, tündéréhez fogható test nem volt rá alkalmas, hogy életet adjon azoknak a gyerekeknek. Néhány év múlva, amikor már nyilvánvaló volt, hogy sosem lesz gyermeke, azt mondta nekem, örül, amiért elvettem, mert így nem fosztotta meg Mlerutot az apaságtól. De boldogtalan is volt, amiért nem tud nekem és az országnak örökösöt adni. Kért, hogy küldjem őt vissza az apjához. Én azonban képtelen voltam erre. Túlságosan szerettem. Talán hiba volt. Az országra kellett volna gondolnom. De még mindig fiatal voltam, nem törődtem vele, mi lesz később. Úgy gondoltam, van időm, valamiképp lesz még örökösöm.

Dwereny tehát maradt. És elszaladt majd' harminc év. Hirtelen arra eszméltem, hogy a fiatalságom sehol sincs, az országom pedig örökös nélkül maradt.

Ekkor, ötven esztendősen kötöttem meg a szerződést Adesah-val. De Sange királynak sem született fia, így lettél te az örökös, az ő harmadik fiúunokája.

Dwereny még hosszú évekig volt velem. Aztán elment ő is, körülbelül akkor, amikor a bátyád született. Már nem volt értelme új asszonyt keresnem, túl öreg vagyok. És itt vagy nekem te. Aki a fiam vagy, fiam helyett.

Gyengéden nézett Antidóra, és a keze a fiú fejére nehezedett. Antido pedig komoly szemekkel nézett vissza rá. Sok mindent nem értett meg a történetből, és az hosszú is volt ahhoz, hogy végig odafigyeljen rá. Mégis mélyebben vésődött az emlékezetébe, mint hitte, ahogy minden más is, amit a király mesélt még aznap Helocniáról, egy ország kormányzásáról, a felelősségről, amely rá vár. Még sok év múltán, amikor már ő ült azon a régi trónszéken, is eszébe jutott az a nap, az öreg Trengal minden szava. És a király, aki fiának mondta őt, valahogyan mindig vele volt, ha a trónteremben magára maradt. Jó ember lett, jó király, és tudta, hogy így van. Boldoggá tette, hogy képes megfelelni élete feladatának. És sokszor gondolt rá, hogy még ha ostobán hangzana is kimondva, ebben annak az öregembernek is nagyon nagy szerepe van. Valahányszor jól döntött, újra a fején érezte Trengal öregségtől súlyos, alázatra készítő kezét. Olyankor tudta, igazul szolgálja az országot, amelyet az életénél is többre tartott, amelyet öreg őrizője azzal a mozdulattal rá hagyott, rá bízott.

Trengal és Antido még egyszer találkoztak, néhány nohtommal később. A kisfiú örömet okozott az öregnek, megnevetette. Már nem is emlékezett, hogy tud nevetni. Kicsit recsegett is a hangja, de a gyerek őszintén vele nevetett.

Ez után az utolsó látogatás után a király, hosszú évek után valahára megoldódni látva az ország jövőjének nyomasztó kérdését, aludni tért. És azon az éjszakán végre nem forgolódott álmában, nem riadt egyszer sem a csupán az ő érzelmei, gyengesége miatt hiányzó örökösöket számonkérő lelkiismerete feddő szavára, nem járkált fel-alá fél éjszaka, a megnyugtató megoldást keresve, nem töprengett szövetségeken és fogadott fiúkon, sem az ország napi ügyein. Nyugodt, álomtalanul mély alvás lepte meg, csendes légzése volt az egyetlen zaj a tágas hálóteremben, aztán az is elhalt lassan.

Trengal nem ébredt fel többé.

„Nem!”

Ez volt minden Világ-béli asszony és lány első gondolata, első szava, amikor a háború betolakodott az életükbe.

Sosem kellett azelőtt ilyen szörnyű félelemmel szembenéznük. Persze voltak veszélyek, és volt halál. Voltak betegségek és átkok. Voltak boldogtalan frigyek és elmérgedt kapcsolatok, járványok és harcok, és sosem volt az életük annyira biztonságos, mint szerették volna. De semmi olyan nem volt, ami azzal fenyegetett volna, hogy egy csapásra elvesz tőlük mindent, otthon, családot, békét, életet. S főként nem volt olyasmi, ami *mindőjüktől* elvette volna, egyszerre, válogatás és kivételezés nélkül, könyörtelenül, ok nélkül.

A legnehezebb talán az adesah-i nőknek volt. Hiszen az ő férjeik nem harcoltak sosem, ők mindig biztonságban voltak még a barbároktól is. Költők és bölcselkedők, békeszerető parasztok és lusta álmodozók országa volt az övék, nem volt kitől tartani, az asszonyok minden este biztonságosan hazavárhatták, akit szerettek, akihez tartoztak. Ha nem érkeztek meg mégsem, legfeljebb a legközelebbi borozóig kellett menni értük. De a háború nekik sem kegyelmezett.

Mind megpróbálták visszatartani férjüket, apjukat, bátyjukat. De a férfiakat – majd' mindet – azonnal magával ragadta a harc ősi ösztöne. Nem a gyilkolás vágya volt ez, valami mélyebb annál. Legtöbbjük irtózott a haláltól, s attól, hogy ő maga okozza. Más volt ez a láz, valami nagyon ősi, örök büszkeség, a tudat, hogy meg kell védeniük, ami és aki az övék. Csak az asszonyok képesek tisztán látni, hogy a háború nem véd meg semmit és senkit. A harc csupán tiszta ölés.

Persze nők is harcoltak. Az asszonyok sem egyformák. De még a legádázabbul küzdő nők lelke mélyén is ott volt a tudat, amit a férfiakéból kiszorított a tulajdonvédő düh: hogy bűn, amit tesznek. Sokuk elfogadta, hogy ez most nem számít, mert nincs más választásuk. De tudták, hogy nem bocsátható meg, ha hasonlónak válnak azokhoz, akik rájuk támadtak.

Legtöbbjük azonban egyáltalán nem fogott fegyvert. Otthon maradtak, és a szeretteiket is megpróbálták otthon tartani. Úgy tűnt, mintha a Világ összes asszonya egyként könyörgött volna magában, egyként szenvedett volna a félelemtől és féltéstől, ahogy látta elmenni a férfiakat. És hiába hitték, hogy ez már a legrosszabb. Hamarosan rájöttek, még mindig van mit veszíteniük: azon a napon, amikor a fiaik is harcolni indultak.

Ezer meg ezer olyan vita zajlott le a Világban, mint az adesah-i Caite és férje, Mirga közt:

- Nem mehetsz! – próbált határozott hangot megütni Caite, bár belülről azóta megállíthatatlanul remegett, hogy férje – csak az imént – megmondta: a hamarosan hozzájuk érő ellenállókkal tart. – A családod!

Mirga elgyötört volt. Nem azért hozta ezt a döntést, mert harcolni akart. Cseppet sem akart, folytatni akarta az életét, „túrni a földet élethosszig”, ahogy még mindig Tilsenben élő bátyja, a robosztus zsoldos lekicsinylően összefoglalta öccse életét. Ő szerette ezt az életet, szerette a feleségét és a gyermekeit. Szerette a földjét. De épp ezért képtelen volt maradni, tudta, hogy *szükség van rá*.

De azt is tudta, hogy ezt nem értetheti meg Caitével, hiszen ő maga sem érti, hogyan lehet fontosabb a harc önük... Hogyan szólhatott bele az életükbe az a három, felfoghatatlanul távoli király, akiket sohasem látott, sohasem ismert.

Neki most mennie kell...

Amióta csak meghallották a háború – még a szó is milyen borzalmas! – hírért, várt. Hátha elmúlik a szívéből az a nyomasztó hang, amely azt szajkózza, hogy kötelessége elmenni. De nem múlt el. Talán gyávaság volt, hogy nem hallgatott rá eddig, hiába nevezte bölcsességnek. Mindegy...

- Hallgass, kérlek – felelt végre Caite szavaira, nehézkesen, lassan ejtve a szavakat.

Nem nézett a feleségére, ahogy zavaros gondolataitól súlyos kezét csitítólag a vállára simította. Úgy érezte, mintha szörnyen részeg lenne, a nyelve alig forgott, és nehezen talált kapcsolatot az agyával. Ő sem értett semmit, csak kínlódott, hogy megfogalmazza, ami menni kényszeríti:

- Ne kínozz. Tudhatod, nem mennék, ha lenne választásom.

- Mindig van választás...

- Most nincs! – Mirga már ingerült volt. Hiszen nem ő hozta ide ezeket az idegen hordákat, akik megölnék mindent, de neki kell harcolnia ellenük. Miért nem lehet ezt megérteni? – Gondolj bele, kérlek!

- Nem! Nem mehetsz! – hajtogatta csökönnyösen, görcsösen Caite. Képtelen volt „belegondolni”. Szédült, émelygett. Csak azt értette, hogy vissza kell tartania Mirgát. – Nem halhatsz meg, itt kell maradnod velünk! – szűkölte sírva.

A férje közelebb húzta, megölelte, elringatta. Csendesen magyarázta, mi űzi el:

- Nem tudok. Érts meg, hallgass meg. Ha arról lenne szó, hogy a barbárok betörnek, ahogyan minden más országban évszázadok óta, ha attól kéne csak félnem, hogy elviszik mindenünket... – elhallgatott, küzdött magával. Lélekben megküzdött *azok* ellen is. De aztán folytatta, bár nem tudta, igazat mond-e. – Túrni. Higgy nekem, eltúrni. Mindent elviselnék, csak nektek ne essen bajotok, csak veletek legyek.

Elmennék innen, vagy itt maradva kibírnánk mindent. Nem számítana, amíg együtt vagyunk. Sosem érdekelt más. A harc... – akadt meg újra. Olyan mélyen éltek benne ezek a szavak, gondolatok, hogy nehezebbre esett megfogalmazni őket. – ...sosem lehet olyan fontos, mint ti. Ti vagytok... Mindennél több vagy nekem, és a gyerekeimért odaadnék... bármit. De most nem csak a barbárok jönnek. Nem egy falut vagy egy várost fenyegetnek, hát nem érted?! Megölik a Világot! Nem lesz hová mennünk, elpusztul *minden!* Meg *kell* akadályozni, ha beledöglünk is!

Caite erőtlen volt, csendesülően tiltakozott, érezve, végül bele fog törődni mindenbe.

– Nélküled is...

– Mindenki gondolhatná így. De ez nem igaz, *mindenkire* szükség van. Nélkülem és a fiunk nélkül...

– Nem! – sikoltott fel Caitében a vad félelem. Ellökte magától a férjét, és az indulattól lihegve folytatta. – Nem viheted el Owert! Őt nem! Még olyan fiatal... Nem!

Mirga megfogta, megszorította a felesége vállát, keményen a szemébe nézett, úgy válaszolt. Meg kellett értetnie vele... és magával is.

– Muszáj. Ő is jönni akar. Előbb-utóbb úgyis elmenne, legalább legyen velem... amíg lehet. Meg kell védenünk téged, és a lányokat, és az életünket. Meglátod, nemsokára a többiek is elindulnak majd, a legfiatalabbak is, mert *muszáj*.

– Nem... Csak azért, mert különben gyávának érzed magad... Hiszen sosem voltál gyáva! És ha mégis, hát mit számít az neked, ezt akkor sem lehet!

– Kérlek... Kérlek! Érts meg.

– Engem nem érdekel! – kapaszkodott bele Caite Mirga karjába. Érezte, hogy már elveszítette a csatát. – Légy gyáva, légy akármilyen, csak élj! Elj értem, kérlek.

– Nem... Nem lehet. Nem tudok.

Caite hirtelen indulattal arcul ütötte a férjét. Fájdalmában üvöltött, mint a csapdába szorult farkasok, ütötte, ahol érte, sírva, kétségbeesetten:

– Akkor menj! Menj, ahová akarsz! Halj meg, nem érdekel, halj csak meg, ha akarsz! – rémülten elhallgatott, vissza akarta vonni a szörnyű szavakat. Állt a semmiben, elveszett körül a ház, a falu, a Világ, elveszett a férje is. Ismét könnyögött. – Legalább a fiamat hagyd meg nekem! Ne vidd el Owert, kérlek, ne vidd el őt! Ne vedd el tőlem, nem viselném el! Mihez kezdjek egyedül?

Mirga szótlánul nyelte a felhasadt szájából, orrából szivárgó vért. Elmondhatatlanul szánta a feleségét, és gyűlölte az életet. Szívéből gyűlölte, ahogyan még soha semmit, senkit. Szeretett volna halott lenni, mélyen a föld alatt rohadni, vagy még inkább szeretete volna, ha sosem született volna meg, ha nem szeretett volna, ha nem nevelt volna gyereket, ha nem élt volna egyetlen pillanatig sem. Ha nem kellett volna kitépnie a felesége lelkét gyökerestől, irgalmatlanul.

– Nem én veszem el tőled. Ha itt marad, ha én is, és mások is úgy döntenek, hogy maradnak, majd elveszi tőled egy fekete páncélos szörnyeteg, és a szemed előtt tépi ketté – nem értette már maga sem. Szeme sarkában egy könnycsepp leste, merre induljon. – Mennünk kell.

Mirga megnyerte a csatát, ahogyan aztán a háborúban is számosat. Mégsem nyerhette meg mindet. Ower három év múltán egyedül tért haza.

Hosszú volt az út, de azért elérték egyszer azokat az idegen, ismeretlen partokat. A furcsa, ormányos sziget északnyugati csücskénél kötöttek ki a megviselt hajók, fedélzetükön a fáradt hajósokkal. Az ország, ahová érkeztek, Zadin volt.

Mindannyian csodálkozva, elbűvölve bámulták a földet, amely annyira más volt, mint az övék. Atar volt az egyetlen, aki másképp érzett. Ő hazaérkezett. Az első pillanatban tudta, ahogy lába a parti homokhoz ért, hogy ez az ő hazája. Ez az az ország, ahonnan apja a Világba vitte. Itt született, ez biztos.

Kevés emléke volt régi otthonáról, mégis tudta, hogy ez az. Különös érzés volt. Sosem ismerte a honvágyat, úgy gondolta, végérvényesen a Világhoz tartozik. Semmi jót nem kapott régi hazájától, miért hiányolná? Az ide vezető úton sem vágyott egy pillanatra sem erősebben a rég látott földet elérni, mint társai.

Mégis, amikor ott volt, amikor látta a földet, belélegezte a levegőt... Valami megérintette, amit nem várt. Érthetetlen meghatottság, öröm járta át. Egész teste vágyott rá, hogy lefeküdjön, magához ölelje az eleven földet, az eget, és mindent, ami az otthonhoz tartozik. A hidegszívű mágust mérhetetlenül megdöbbenetette és lenyűgözte a felfedezés, hogy ilyen erejű kötelék fűzi őt bármihez is.

De nem csak ő lett gazdagabb ebben a másféle világban. Mindenki kapott valamit ettől a helytől, amely semmiben nem emlékeztetett otthonukként szeretett Világukra. Akik megjárták az utat, később nem tudták volna megmondani az otthon maradotaknak, mi az, amit magukkal vittek innen. De mind érezték magukban. Jobbá, többé váltak.

Volt azonban valaki, akire ennél a megfoghatatlan ajándéknál is több várt itt: Derna.

Mióta elhagyta Atart, jó mágus vált belőle, sőt, nagyszerű. Tőle és Terallwigtől megtanult mindent, amit a mágiáról tudni lehet. Tudott esőt hozni, és vihart csendesíteni, tudott álmot fűjni emberre és állatra, és olvasni az álmok, gondolatok csodás forgatagában. Eltűnhetett és alakot válthatott kedvére. Ismerte a gyógyerejű és mérgező növényeket, tudott bájitalt minden bajra. Ha akarta, kékre festhette a füvet, és zöldre az eget. Megszámlálni sem tudta volna, mi mindenre képes. Már akkor a legnagyobb varázslók egyike volt, amikor különváltak az ő és Atar útjai.

Ami hiányzott belőle, az a máguslét tudata, átélése volt. Mindig úgy élt, úgy érzett, mint egy ember, különösen amióta az átok megfertőzte. Eltartott még jó ideig, míg megtanult emberfeletti lényként élni. Lelke emberé volt, ez ellen nem tehetett, de el kellett szakadnia az egyszerű halandóélet szabályaitól, rá kellett jönnie, hogy mindaz, ami az embereknek fontos, ami az életük, az számára csupán érdekes, de lényegében jelentéktelen dolog lehet.

Szerette az életet, kedvét lelte az emberekben, és irigyelte őket egyszerű létükért. De ahogyan a többi emberszerető mágus, lassan megtanult elszakadni tőlük, hogy engedhesse kibontakozni erejét. Megtanulta, hogy felettük állva szeresse őket. Kiteljesedett, naggyá lett. És nagysága a magányában rejlett. Mint minden mágus, ő is önmagából merítette erejét. Az emberek társasága csak zavarta. Közülük kiválva azonban határtalanra nőtt a hatalma. Az egész Világban ismerték már a nevét, és tudták, nála jobb kevés van már.

De nem csak roppant ereje tette híressé. Emlegették rendületlen jóságát is. Miután többé-kevésbé megbékélt azzal, ami a szívében volt, a Világ felé fordult minden szeretetével. Nem bántódott lelkének változása miatt. Az áldás volt, ha mégoly felemás is: az emberi élet, még a boldogtalan is, szebb volt, mint amit hideg mágusszívvvel élhetett volna. Szerette, hogy az élet részese lehetett egy ideig. Még az után is, hogy eltávolodott az emberektől, emberi lelke minden pillanatában talált valami megismételhetetlen, egyszeri csodát. Sokat hűlt a szíve, de sosem engedte – ahogy egy mágusnak kellett volna – egészen elhidegülni.

Sokáig nem látta Atart, nem is kereste, tudván, felesleges. De egy pillanatra sem szűnt meg szeretni őt. Sajnálta, hogy a mágus teljesen behódolt a közönynek. Amikor Adiranea megfosztotta hidegségétől, nem tanította meg, hogyan használja új szívét. Atar látta az élet minden mozzanatát, és azok szépségét, de csak úgy, mint újabb és újabb kis tüskéket, amelyek fájdalmasan emlékeztetik rá, hogy az ő élete más, céltalanul boldogtalan. Nem akart otthont, és nem akart

igazi életet. Csak járta a Világot, közönyös tekintettel szemlélődött, és várta a végső kiábrándultságot, amikor elmúlhat végre. Legalábbis hitte, hogy ezt akarja, ezt várja.

Derna azonban áhítattal figyelt mindent maga körül, irigységgel vegyes tisztelettel nézte a Világ teremtményeit, akik hozzá képest szabadon szerethetnek, de örömmel érezte, hogy nem egészen kirekesztett, bizonyos mértékig része lehet mindennek a furcsa, átokként kapott adomány jóvoltából. Érezte, hogy nem tudja nem szeretni a fekete szívű mágust, s ez megfosztja a viszonzott szerelem bűvöletétől, de inkább azzal törődött, amitől nem volt elzárva: szenvedélyes szeretetet érzett minden más iránt, ami élt. Tudta, semmi nem foszthatja meg attól, hogy ez által gazdagodjon.

Segítő mágussá vált; ha az épp figyelme középpontjában állóknak szüksége volt rá, ő segített. Ugyan tudta, hogy ez választja el régi céljától, mégsem hagyott fel ezzel a kedvteléssel. Tudta, a legnagyobb mágus lehetne, ha képes lenne nem törődni többé azzal, hogy az embereknek mi a jó. Ha képes lenne végre a mérhetetlen Világot egészében felfogni, mindent és mindenkit egyenlő súlyúnak látva. De már vagy talán még nem akarta ezt.

Örömmel töltötte el, hogy segített, még mindig előbbre valók voltak számára az emberek mindennél. Öröm volt a megnyugvásuk, boldogságuk látványa. De azért már nem akart közelebb kerülni egyikükhöz sem. Beavatkozott, bár ettől maga is zavarba jött. Nem szerette felfedni magát.

Mégis szárnyra kaptak a történetek a lányról, aki egy mozdulattal ölhetne, ehelyett gyógyít, segít. Amikor Atar hallott a tetteiről, gunyoros mosollyal csóválta a fejét, és arra gondolt, milyen kitartóan, elszántan jó Derna, és ugyanolyan makacsul boldog, még boldogtalanságában is, mint amikor még együtt vándoroltak.

Derna is mosolygott, akkor, amikor az emberek elképzelhetetlennek mondták az örök szerelmet. Mosolygott, és csendesen szerette tovább Atart. Szerette, de szánta sötét szívének vaksága, ostoba kívülállása miatt, ami kizárta őt az életből. Atar ugyanis nem gyűlölte a Világot, amely a fájdalmát adta, de nem is volt képes szeretni. Derna viszont hálás volt, hogy ott él, ahogyan annak is örült, hogy megtapasztalhatta a szerelmet, még ha viszonzatlanul is. És hálája az egész Világnak, életnek szólt.

Hosszú ideje nem gondolt egykori társára, legalábbis igyekezett nem tudomást venni az álmaiba, gondolataiba időnként mégis belopakodott mágusról. Csak őrizte őt mélyen magában, mint veretes, díszes ládába zárt, törékeny, értékes kincset. Néha engedte meg csupán magának, hogy lesétáljon a kincstárba, és felnyissa a ládát, áhítattal kézbe fogja ékszerét, megsimogassa, kifényesítse.

Amikor azonban hírért vette a készülő háborúnak, tudta, hogy Atar újra Tilsen felé fog indulni. És még a jövő miatti dermedt rémület, ellenkezés, az iszony pillanatában is tisztán érezte, ahogy hirtelen a régi erővel tört elő belőle a vágy: látni őt. És úgy gondolta, segíthet is talán, amikor Atar felfedi Tilsenben a titkot, amit neki már régen elmondott: a *Másik* Világ titkát. Talán hasznos lehet még egy – valamennyire – hüvös fej, hiszen ez a hír mindenkit le fog taglózni. Elindult hát ő is Tilsenbe.

Valóban nem csak Atar vonzotta oda. Nagyon, nagyon akarta a találkozást, de akkor is ment volna, ha a varázsló a Világ másik végén kószál épp. A baj fontosabb volt az ő vágyainál. Tudta, ha alkalma nyílik rá, harcolni fog a Világáért. Már azelőtt sem volt olyan, mint a többi varázsló. Sosem volt *annyira* távol az élettől, mint a legtöbbjük. Szendélyesen átélte minden ártatlanul szenvedő nép érzelmeit. Sosem tudott közömbös maradni, amikor volt lehetősége segíteni.

Annak idején, ifjú mágusként is részt vett a Helocnia létrejöttéért vívott harcban. Terallwig nem ellenkezett, amikor otthagya a tanulást, hogy idegeneken segítsen, akiket testvéreinek érzett, hisz ugyanaz a virágzó, csodálatos Világ szülte őket. Tudta, Derna majd visszatér, ha elvégezte, amit kötelességének érez.

Amikor Reghit hatalomra került, akkor is szeretett volna tenni azokért, akik pusztultak a tőlük idegen örület miatt, szeretett volna segíteni a lázadókon, akiket magukban könnyedén

megsemmisített királyuk. Csakhogy akkor már Atarral volt, jó ideje, aki kereken megtagadta, hogy Korioniba menjen. Derna pedig még nem volt elég erős, hogy újonnan megtapasztalt érzései tárgyától elszakadjon, hogy nélküle tegyen bármit is.

Márpedig Atarnak esze ágában sem volt harcolni. Nem érdekelte mások gondja. Viszont Adiraneával történt találkozása óta nem igazán fordult elő az sem, hogy szándékosan súlyosbított volna valakién. Ennyire sikerült a szerelemnek, emberségnek kiűzni a szívéből a gonoszsgot. Annyira azonban nem, hogy egyszer is eszébe jusson segíteni. Nevetségesnek tartotta Derna ötletét, hogy – hiszen idejükből kitelik – menjenek el Reghithez, és próbáljanak tenni a zsarnoksága ellen. Minek? – kérdezte, és Derna nem tudott olyan magyarázatot adni, ami meggyőzte volna.

Nem érdekelték a korioniak, ahogyan annak idején a még nem is létező Helocnia lakói sem, amikor harcoltak fennmaradásukért, létükért. Akkor mégis harcolt, és az ő oldalukon. Nem szájalomból, nem testvériségből. Az egész Világ tűzben égett, mindenütt fellángolt az együttérzés az elnyomottak iránt. Talán ő volt az egyetlen, akit nem tüzeltek ezek a lángok.

Akkoriban igazán nem volt rá esély, hogy a szíve ilyenén érzéstől dobbanjon. Még hírért sem hallotta Adiraneának, egyetlen csepp jó nem lakott benne. Egyszerűen ki akarta próbálni magát, és mindazt, amit mesterei tanítottak neki. Jól esett testének az ölés, a harc heve. Élvezte, ahogyan súlyos, hatalmas kardjának ellenállhatatlan lendületű csapása célba érve megakadt az élő húsban, keményen a csontba fészkelődött, majd egy erőteljes rántásra, kiszabadulván, darabokra robbantotta azt.

Derna és ő akár találkozhattak volna akkor. De Atarnak bármely razidi csapat jó volt a harcra, nem válogatott. Akik szembejöttek, azokra rátámadt. Derna mindig a legfontosabb csaták közepén forgott, nem érdekelte, hogy ő sem ölhetetlen. Mindig csak a szenvedély hajtotta. A kétségbeesés, hogy látnia kell a pusztulást, olyanok pusztulását, akik békét érdemeltek volna. Ha nem is volt még szívében az ember-kór, és nem tapasztalta meg az igazi háborúban megismert félelmetes erejű féltést, amit akkor, mágusként érzett, is elég volt, hogy akár feláldozza magát értük, velük. Atar egyedül harcolt, nem túrt meg maga körül lelkesedéstől elbutult, nagy eszméktől elnehezült fejű ifjakat. Derna az eszmék élén küzdött. Egyszer sem látták egymást, bár Atarhoz eljutott az elszánt, fúriaszerűen harcoló mágusnő híre, aki nagyobb odaadással védi ezt a földet, mint a lakói, és Derna is hallott a fekete mágusról, aki már a látványával, borzalmas szájalomtalanságával megfagyasztja a vért az ellenség ereiben, de ugyanúgy azokéban is, akik mellett harcol. Az első találkozásnak azonban akkor még nem jött el az ideje.

Ugyanez megisméltlődött, amikor a nagy háború előtt is elkerülték egymást. Egyikük sem jutott el Tilsenig, ahogy tervezték. A hirtelen kirobbanó harcok elől kénytelenek voltak visszafordulni. Még ők sem voltak elég erősek ellenállni a vártnál előbb és sokkal nagyobb erővel, óriási tömegben támadó seregeknek. Az ellenálló központjává lett Nazelóba mentek mindketten.

De a mágusasszony, amikor odaért, nem merete megkeresni Atart. Napok óta, ahogy közeledett a városhoz, és egyre erősebben érezte az Atar felől sugárzó máguserőt, hajtotta a lovát, minél előbb oda akart érn, és azonnal találkozni a mágussal. Amikor viszont megérkezett, szinte örült, hogy a mindenfelé tolongó mágusok jelzései közt elveszett Ataré. Elgyengült, félt újra látni őt, attól tartott, hogy ismét nem tud majd elszakadni tőle. Ezt most nem engedhette meg magának. Túlságosan akarta a találkozást.

Hallotta, hogy Atar több mint egy nohtommal előtte odaért, bár magától is rájött volna: már mindenki ismerte a titkot, és izgatottan készülődtek az utazásra. És bár távol voltak egymástól, halványan érezte is őt, mint régen, amikor a nyomában járt. Néha egészen elfulladt a lélegzete tőle. Csak ténfergett a városban. Vívódott a vágya és félelme közt.

Végül inkább Sangéhez ment. A palotában rég nem látták, örömmel fogadták. A koránál idősebbnek tűnő Sange arca megifjodott Derna láttán. Ő pedig régi barátját látva végleg letett róla, hogy megkeresse Atart. Inkább figyelte a még mindig megfontolt, biztos kezű Sange okos irányítása alatt készülődő, fiatal harcosokat, akik elszánták magukat, hogy eljussanak oda, ahonnan Atar jött. Mind tudták, hogy amikor a vén Sebaruo Korioni és a barbárok uraival együtt a városra

támad majd, nem lesz erő, amely megállítsa őket. Az egyetlen esélyük az volt, ha eljutnak a Másik Világba, és ott szereznek segítséget, mert itt már nem akadt több erő. Ha nem sikerül, Sebaruo és hordái uralják majd a Világ hét országát, minden földet. Örökre.

A remény, hogy talán van mód a megmenekülésre, erőt adott a Világnak. A kétségbeesett közöny helyét átvette a lelkesedés, ahogyan a Másik Világ híre futótűzként elterjedt. Hamarosan már mindenütt ismerték a fekete mágus történetét, aki egy Másik Világról beszélt. Egy világról, amelynek lakói megmenthetik őket a biztos pusztulástól.

Addigra a leglelkesebbek, legelszántabbak szívébe is beette már magát a szörnyű bizonyosság: hiába harcolnak. A támadás olyan jól előkészített, olyan gyilkos erejű volt, a Világ pedig olyan felkészületlen, hogy képtelenség volt ellenállni. De a segítség reménye újult erővel töltötte el őket, lelkes, izgatott arcokat lehetett látni mindenütt, a világ forrt a harcok és tervek között. A közelmúlt és a jelen fájdalmas képe helyett a jövőbe tekintett mindenki. Derna belátta, hogy rá is szüksége van, nem törődhet a vágyaival.

Segített kordában tartani az izgatott harcosokat, megfékezni azokat, akik máris indultak volna a tilteni kikötők felé, egyesével, esélytelenül. Segített a szervezésben, és segített abban, hogy távotartsák az ellenséget, amíg lehet. Ahogy más mágusok is, ő is felhúzta a maga védőköréit, és közben újra igazolva látta félelmeit, mert már attól, hogy az ő varázsa Ataréval is egyesült, minden vele kapcsolatos érzelme felkavarodott.

Igyekezett másra koncentrálni. Ő is próbált valamit kitalálni Calad és Amred teremtményei ellen. Kevért is egy olyan italt, amely megvédte a harcosokat Amred varázslatos mérgetől, ami minden katonájának kardját átítatta. Derna keveréke képes volt semlegesíteni Amred varázsát, de hatása csak három napig tartott, és létrehozása sok erejét kivette. Mégis igyekezett belőle minél többet készíteni, hogy minden, a Világban maradó katonának jusson hosszú időre elegendő adag. Munkálkodása során szinte meg is feledkezett Atarról.

Végül mégis látta őt, váratlanul, akaratlanul. A városban kószált, céltalanul, gondolataiba merülten, csöppnyi pihenésre vágyva. Igyekezett nem gondolni semmire, mert minden a háborúval volt kapcsolatban. Szórakozottan figyelte a sürgölődő embereket, a sok útrakész, a város körüli táborokba készülők, újdonsült harcost, a búcsúzó anyákat, szegénylős kedveseket, zavart, idős apákat. Megállt egy téren, ahol egy újabb párocska vett épp búcsút egymástól. A lány valamiféle talizmánt akart átadni, de a fiú nevetett. Magabiztos, nagyon fiatal arca állította meg Dernát. Felrémlt előtte mosolytalanul, vérben fürödve, holt szemekkel, és hirtelen fájdalom lepte meg; elfordította a fejét. Sajnálta a halni induló fiúkat, a hiába váró, hűséges lányokat, gyűlölte a háborút.

Aztán hirtelen az elűzhetetlennek érzett, megnyomorító szomorúság eltűnt belőle, mert valami még erősebb félretaszította. Tudta, mit jelent az agyát összeszorító, fájdalom-rokon érzés, mégsem akarta hinni. Félve fordult meg: Atar ott állt mögötte. A mágusasszony úgy érezte, jéggé fagy, ahogy újra megpillantotta őt. Éles, szűrő hidegség fűrődött a szívébe, vére lelassult. Tagjai kihültek, még a látása is bizonytalanná vált, minden elmosódott, valószínűtlenné vált, csak Atar maradt.

Derna nem tudott megszólalni. Lélegzete is elállt, amikor a szeretett szemekbe nézve ismét átélte a hiányolt-borzongott érzést, ahogy Atar érzelmektől mentes, jó-rossz latolgatása híján szabad, mély tekintete magával ragadta. Elmerült a feneketlen ürességben, amely a valahai fortyogó gonoszság helyén maradt, és úgy érezte, megfagyasztja, elperzseli az űr, megsemmisül a mérhetetlen, szomorú közönytől, amely felé árad.

Képtelen volt elszakadni ettől a tekintettől, mintha egy lélegző, eleven lény belsejébe került volna. De nem is akart szabadulni. Sokévi küzdelem után fáradtan arra gondolt – nem gondolt semmire, inkább csak vágyta –, hagynia kéne, hogy megölje a semmi, ami magába szívta. Csak el kéne engednie magát. Nem próbálna szabadulni, csak állna, amíg elfelejtene mindent, nem lenne fontos semmi. Eljönne érte a vég. Jó lenne talán...

Végül Atar lesütötte a szemét. Nem akarta látni, ami miatta történt Dernával, mert ő nem tudta megengedni a szívének, hogy éljen. Várt, míg Derna magához tért, és elvonszolta magát a közeléből. Akkor felnézett, és követte őt a tekintetével.

A varázslónő minden erejét kiszívta a találkozás, majd kettéroppant a kintól, amit a vágya okozott, agyának követelőző ordítása, hogy maradjon *vele*, kövesse bárhová, örökké, a halálig. Mégsem fordult vissza, egyszer sem, bármennyire égette a hátát Atar tekintete, még az után is, hogy rég eltávolodott tőle. Elment.

Amint Atar elszakította őt a tekintete mélységétől, Dernáról lehullt a megadó halálvágy, eszébe jutott a Világ, amelyet szeret, amelyet meg kell védenie, eszébe jutott mindaz, ami fontos neki, ha pillanatnyilag nem is érezte annak, cseppet sem. Gyengeségtől remegő lábakkal ment, hogy folytassa, amit elkezdett, küzdjön. Hiszen van miért élnie. Igyekezett nem gondolni rá, hogy mindez csak önámítás, hogy az egész, szenvedélyesen szeretett Világot odaadná, csak képes lenne bevárni az Atar szemébe zárt a halált.

Sokáig nem találkoztak újra. A hosszas, nehéz küzdelem során, amelynek árán eljutottak Tilsenbe, és utána is, amikor Akanában végre hajóra szálltak, külön indultak útnak. De mindkettőjük hajója ott volt azok között, amelyek végül elérték az ismeretlen partokat.

Nem mindegyik volt ilyen szerencsés. Az alig maroknyi kis flotta több, a mélység csábításának ellenállni nem elég erős hajóját elnyelte a Sirovna. Egyet pedig egy horgas, sárga fogakkal rémítő, hulla-szürke pikkelyes, kimondhatatlanul ocsmány szörny pusztított el az utazás második hetében. Mindannyiuk szeme láttára roppant ketté a kemény fatest a balladai, páratlan szépségével máskor megnyugtató alkonyfényben, és a segítségért rimáncodó, szerencsétlen hajósok egytől egyig a mélység vagy a tenger iszonyú lényének áldozatává lettek.

De akik megérkeztek a Másik Világ partjaira, elérték céljukat. A saját Világuknál is szűkebb, óceánból kiemelkedő föld országai ugyanis nem kínáltak már elég helyet a lakóknak. A titok őrizői, a királyok mégsem szóltak az Ismeretlen Világ létéről, nem akarták, hogy jobb élet reményében a békés lakók elhagyják otthon jelentő szigetüket, hogy végül semmivel sem jobb életet leljenek odaát. Úgy gondolták, inkább éljenek szűkösen, de békében. Biztonságban. A katonák azonban könnyűszerrel meggyőzték a lelkes ifjakat, akik itt sem voltak mások, mint otthon, hogy hajózzanak velük vissza, és szorítsák vissza az ellenség hadait, cserébe földet kapnak az ő országaikból kikanyarított területeken, ahol családjaik új hazára, otthonra lelnek.

De bármennyire szerettek volna sietni a hősök, hogy segítségül szerzett barátaikkal harcoljanak, várni kényszerültek. Nohtomokig tartott, míg elég fegyvert készítettek, elég élelmet gyűjtöttek, új, biztonságosabb és gyorsabb hajókat építettek a visszatéréshez, mire az utolsó, a hatalmas Sziget legtávolabbi csücskébe küldött toborzócsapatok is visszatértek ifjú harcosaikkal. S akkor még meg is kellett tanítani sokakat a fegyverforgatásra, mert legnagyobb részük addig békés földművesként élte az életét.

Ezalatt Derna az ismeretlen földet járta, csodálta. Szép világ volt, épp annyira, bár egészen másképp szép, mint az otthonaként szeretett másik. Itt kevés volt a hirtelen váltás, az otthon megszokott izgalmas, változékony táj helyett nyugalmas, már-már egysíkú föld nyújtózott a lábai alatt. Alacsony hegyek, szelíd lankák öleltek mély, szóltan tavakat, megfontoltan hömpölygő folyók szalagjai csillogtak közöttük. Seholy egy feltűnő, kirívó színű virág, szokatlan formájú fa vagy szikla. Minden szabályos volt és csendes. A Világ mozgalmasságához szokott szemnek talán kissé unalmasnak tűnhetett a táj. Mindamellettenek is megvolt a szépsége. Tagadhatatlanul öröm volt végigpillantani a sűrűnek, élőnek érzett napfényben fürdő erdőkön, mezőkön, a finom színeken, összeillő, egységet alkotó formákon, érezni az enyhe, hűsítő szelet, nézni, ahogy borzolja a virágszirmokat, leveleket.

Felfedezőútjai egyikén aztán Derna eljutott Zadin királyi palotájába is. A városiaktól tudta, hogy a király kérlelhetetlen zsarnokként uralkodott jó ideig, ám régóta nem ő volt már az igazi úr. Ahogy az nem egyszer előfordult már az idők során, akadt valaki, aki a zsarnoknál is erősebbnek bizonyult. Mégpedig egy mágus.

Az ő neve Ibore volt, és senki nem hallott róla egészen addig, míg fel nem tűnt egy nap, hogy felajánlja szolgálatait a királynak. Aztán lassan átvette az irányítást, és áldást hozott az országra. Azóta nyugodtan, biztonságban éltek, gazdagodtak, gyarapodnak. Szerették a mágust.

A király azonban még mindig a régi volt, Ibore nem ölte meg, nem taszította le a trónjáról. Hatalma már nem volt, de ő ezt nem vette tudomásul. Családját gyötörte az ország helyett, s azt hitte, még mindig övé minden.

Derna szívesen megismerkedett volna ezzel az Ibore nevű mágussal, aki azért dolgozott, azért lopott hatalmat magának, hogy segítsen vele másokon. Kedvére való fickónak hangzott. Így aztán bebocsátást kért a palotába. Kérését nem tagadták meg. Csakhogy Ibore nem volt ott. Nem sokkal korábban elhagyta a palotát, visszavonult közeli kastélyába. Az évnek ebben a szakában rendszerint elvonultan tisztult meg minden gonosztól, ami beszennyezte az év során, a király közelében. Ezt nem tudták a városiak, nem figyelmeztethették rá Dernát. Ám ő már a palotában volt, kénytelen volt hát megismerkedni a királlyal, aki szívesen fogadta, mint az *idegenek* híres mágusát, bár nem igazán volt kíváncsi rá. Inkább annak örült, hogy hallgatósága akad. Kéretlenül is elmesélte dinasztiája történetét:

- Az egykori király, az előző uralkodóház utolsó tagjának egyetlen lánya gyermektelenül halt meg – azaz rebesgették, hogy volt egy fattya, de azt jól elrejtették. Aztán, a lány halála után nem sokkal bebizonyosodott a dolog: a király elküldte a seregét, hogy kutassanak fel egy kisfiút, aki egy aprócska faluból tűnt el, nem sokkal a hercegnő halála után, mert ő lesz a trón törvényes örököse. Mindez már majdnem kétszáz nyárral ezelőtt történt. Dicsőséges ősapám, Betrul, az egyik legbátrabb katona a seregben, azonnal tudta, hogy ezt nem engedheti. Egy fattyú az ország élén! Azt már nem!

Maga köré gyűjtötte a sereg hozzá – az országhoz! – hű részét, és a palotához vonultak, ahelyett, hogy a kölyök után kutattak volna. (Egy mágus különben is megmondta, hogy átkozott, gonosz szíve van annak a fattyúnak. Nem való Zadin királyának.) Hosszú ostrom kezdődött. Betrul bátran vezette a katonákat, és végül bejutottak a palotába. Átküzdötték magukat a testőrségen, és felszólították a királyt, hogy engedje át nekik a koronáját, majd ők választanak maguknak új uralkodót, ha neki nincs utódja. A király húzódozott, kénytelenek voltak hát megölni. Aztán katonatársai Betrult választották királlyá. Ő elfogadta a megtisztelő feladatot, és elfoglalta trónját. Megfelelő származású leányt vett feleségül, hogy tiszta, erős vérvonalú dinasztiát alapítson. A csodálatos asszonynak kilenc gyermeke született, mind fiú! Ilyen egy igazi jó asszony, én azt mondom. Nem találd? Persze, nem érthetsz hozzá, csak mágus vagy, de azért... Na mindegy.

Betrul családfája erős gyökeret eresztett, és azóta is bőven termi a kiváló királyokat. Sokadik büszke leszármazottja volt az én apám. Harmadik fú volt, de két idősebb és egy ifjabb fivére tragikus hirtelenségű halála után ő lett, hm – a király jóízűen felkuncogott –, hogy úgy mondjam, a rangidős. Anyám, apám legszebb unokatestvére szült neki három fiút, és két lányt. Apám aztán, sajnos, fiatalon meghalt, ahogyan mindkét bátyám is. Szörnyű volt, alig egy nohtom különbséggel mindőjüket elveszítettem, hát igen, de a trón nem várt, nem volt idő gyászra. Folytatnom kellett apám munkáját.

A hűgaimat hamarosan férjhez adtam, rangos urak feleségei lettek. Anyám ma is velem él – kinyújtotta a kezét a mellette ülő, szoborszerűen merev, gyötört vonású asszony felé –, hasznos tanácsaival segít a kormányzásban, hiszen apámnak nem volt ideje mindenre megtanítani. De a legfontosabbat megtanultam tőle: éljen a legerősebb!

És itt van még nekem az én kis feleségem – nyúlt ezúttal a másik oldala felé, ahol egy félelemtől fásult, erőtlen, szürke lány ült. Derna jól látta a bőrén átfutó remegést, ahol férje megérintette. Maga is összerázkódott a férfiből áradó hidegség és az asszony dermedt viszolygásának kegyetlen harmóniájától. – Egy éve vettem el,

trónra lépésem tizedik évfordulóján. Egyelőre nem követte anyám és nagyanyám dicső hagyományát. *Egyelőre* nem mutat túl nagy termékenységet. Szült ugyan egy lányt, de hát ugye...

Reméljük persze, hogy ezen a szokásán még változtatni fog. Természetesen roppantmód kedveljük, a világerő sem akarnánk... De hát ez biztosan nem érdekel már. Fáradt is lehetsz. Ha kívánod, egy szolgáló máris megmutatja a szobádat.

Amint felajánlották neki, hogy visszavonulhat, Derna élt az alkalommal. Cseppet sem tette boldoggá a szörnyű történet, sem az élethosszat őrült uruk mellett sýnylődő asszonyok látványa. Még nem tudta, hogy a hallottak szorosabban kötődnek hozzá, mint hiszi.

Követte a fiatal szolgálót a számára kijelölt, minden tekintetben megfelelő, mégis, a királyhoz idomultan borzongató szobába. Valójában nem csak a szoba volt ilyen. Az egész palotából áradt a ridegség. A vidám, boldog város közepén olyan idegenül hatott, mintha csak véletlenül került volna ide, ezzel a bomlott elméjű gyilkossal terhesen.

Derna nem is maradt sokáig a szobájában. Úgy érezte, van itt valami, amit látnia vagy hallania kell, de biztosan nem ezt a rettenetes történetet az évszázadok óta tartó öldöklésről. Elindult a folyosón, ellenkező irányba, mint amerről jött. A trónterem nem érdekelte, már látta. Végigjárta a néptelen folyosókat, csak egy-két szolgálóval találkozott. Azok gyanakodva néztek rá, de nem merték megszólítani. Ő pedig ment tovább. Végigjárt néhány üres termet, a folyosókon találkozott a fagyaló történetből ismert szereplők, a nagyon dicsőséges dinasztia néhány tagjának portréjával. Azután talált egy keskeny ajtót, amely mögött egy szűkös, nyomasztó csigalépcső rejtőzött. Érzéseinek engedelmességgel elindult rajta felfelé.

A lépcsőn, a falakon, a fáklyatartókon vastag por- és pókhálóréteg hízott. Rég nem járhatott arra senki. A sötét falak a varázslónő vállához súrlódtak, ahogy tapogatózva haladt felfelé, utálatos foszladékokat kenve rá. De ő csak nyelt egyet, és tovább lépett.

Az ajtót, bár ezt Derna nem tudta, rendszerint zárva tartották. Még a régi, nem e dinasztiaiból született király idejében zárták be, és a későbbi uralkodókat nem érdekelte, mi lehet mögötte. Egy kíváncsi szolgának volt köszönhető, hogy aznap nyitva volt. Neki egy nemrégiben talált kulccsal sikerült kinyitnia, benézett, de aztán felmenni nem mert. Úgy gondolta, vár még néhány napot, az alatt összeszedi a bátorságát. Ezzel az elhatározással villámgyorsan vissza is csapta az ajtót – de bezárni elmulasztotta.

Derna felért. Tágas padlásra jutott. A palota nyugati szárnyában járt, és a nagy ablakok beengedték a lemenőfélben lévő Nap aranyló, narancssá olvadó fényét. Itt is vastag por állt, és szorgos pókok munkái lógtak körös-körül. A nagy, fényes terem, az egyetlen melegséget árasztó helyiség a palotában, szinte teljesen üres volt, csak egy poros, majd' teljesen szétfoszlott paraván, egy szék, egy ágy volt ott, meg egy asztalka, tele ecsetekkel, porrá vénült festékekkel, vásznakkal, és előtte egy üres festőállvány.

Csak ennyi volt ott, meg az egyik sarokban néhány egymásra fektetett, poros lepellel takart, elfeledett festmény, az egykori alkalmi műhely összes emléke. Derna a lepel alá nézett, és azonnal tudta, hogy ezeket a képeket kereste. Kihúzta őket a sarokból, és az ágyhoz vitte. Felállította őket, némelyiket a székhez támasztotta, némelyiket a falhoz. Egyet az állványra tett, egyet annak lábához állított. Alig volt egy fél tucat kép, de ő csak nézte őket, a változó, szépülő, majd fakuló fényben, míg egészen el nem tűntek a sötétben. Ekkor felállt, az ajtóhoz botorkált, visszament a szobájába, és magával hozott egy gyertyát. Annak fényénél bámulta a képeket egész éjjel. Senki nem zavarta.

Nem tudott betelni velük. Csak kuporgott a porlepte falnak támasztott háttal, és hol az egyik, hol a másik kép részletein révült el a szeme. Valamiért fájdalmat érzett, amíg nézte őket, mégis újra meg újra végignézte mindet. Az elsón felismerte a szépen faragott, puha ágyat, amely mellett ült. A képen fiatal, meztelen nő feküdt ott. Ruhátlansága nem volt kihívó. Érett volt, szép; természetes könnyedséggel viselte meztelenségét. Átható tekintetű szeme, amelyet a festő tökéletesen értő keze oly élőn, oly pontosan adott egy darab vásznon az örökkévalóságnak, átsütött az eltelt időn, mindenben. Határtalan kétség volt.

A következő kép is ugyanőt ábrázolta, és mégsem. Ugyanaz a kicsi nő, de ezúttal, mint egy kislány, összegömbölyödve feküdt, és fejét felemelve láthatóan figyelmesen és érdeklődve hallgatott valakit. Talán a festőt. A megtestesült, tudást szomjazó ifjúság volt.

És még újabb képek, újabb arcok, de mindig ugyanaz a lány. Az egyik más volt, mint a többi: ezen nem volt meztelen a lányka (úgy tűnt, nagyon fiatal lehetett a képek készültékor), sőt, díszes, gazdag ruha fedte a testét, és merev pózban állva, kifejezéstelen tekintettel meredt a semmibe. Ez lehetett az első kép. A festő ekkor még nem ismerte modelljét.

Minden képen egyvalami volt ugyanolyan: a lány szeme. Hiába szerepelt egyszer boldogan, gondtalanul nevető arccal, máskor kacér játékossággal, vagy épp elgondolkodó, szomorkás komolysággal, a tekintete nem változott. Derna csodálkozva nézte az ég kékjét sápasztó szemeket. Tudta, a megoldás egyszerű, nagyon kézenfekvő, mégsem találta. Nem tudta, honnan ismerheti ennek a lánynak a szemeit. Biztosra vette, hogy sosem találkozhattak. Ha nem választotta volna el őket az óceán, az idő akkor is megtette volna, tudta. Ez a lány jó ideje halott volt az ő születésekor. Mégis, valahogyan mégis... jól ismerte a szemeit.

Hirtelen jött rá, és mélyen beleborzongott: ez Atar tekintete. A szemek ártatlan kékje zavarta meg. Tisztábbak voltak, mégis ugyanazok.

A felfedezés megdöbbenetete, de kétségbevonhatatlanul tudta, hogy nem téved.

Egy másik képen a festő önmagát is lefestette. Az alvó lány felett állt vásznával, ecsetjével, és ellágyult tekintettel nézte őt. Szeretettel. Derna tudta már: ők Atar szülei, a néhai király lánya és az ő szerelmese. A két évszázad előtti, réges-rég halott pár mintha még mindig élt volna a képeken, mintha csak rá, Dernára vártak volna itt poros békességükben. A varázslónő meghatottan nézte őket, akiknek nyilvánvaló, mélységes szeretete hozta létre Atart, az a szeretet, amely azt a szobát, szerelmük színterét századok után is átmelegítette.

Reggel elbúcsúzott a képektől, a fiatal lánytól, aki, tudta a háborodott király történetéből, nem nevelhette fel a fiát, aztán szó nélkül távozott a palotából. Kíváncsi volt, vajon Atar ismeri-e származása történetét. Meglepte, hogy a szívének kedves mágus a Másik Világ szülötte. Sosem kérdezte, honnan ismeri a titkot, mégsem hitte, hogy Atar nem az ő Világából való.

Ezen töprengve lovagolt tovább, ki az emberek közül, míg dombok közé ért. Virágzó rét vette körül. Leszállt, lovát legelni engedte. Megtalálták a patakot is, mindketten ittak. Aztán Derna leheveredett a fűbe a parton. A fűek, virágok eltakarták, egyedül maradt. Gondolatai Atarról lassan másfelé terelődtek. Eszébe jutott saját gyermekkorra, varázslóvá válása. Már nem volt fájó egyetlen emlék sem, az a sok érzés, ami akkoriban felkavarta a lelkét.

Különös gyermek volt. Nem foglalkozott gyermeki dolgokkal, sosem játszott. A legnagyobb mágus akart lenni. Mérheteretlen máguserővel született, képes lehetett célja elérésére.

Maga sem tudta, de a barbárok egy nagy királyának gyermekeként jött a Világra. Egy Laneh nevű silaci nő élt akkoriban a király ágyasházában. Egyszerű, jó asszony volt, de elbűvölte a sivatag nagy ura. Vele tartott. Azonban hamar megbánta a döntését. Nem akart osztozni, ő egyetlen akart lenni valakinek. Rájött, hogy állapotos, és nem akart örököszt szülni. Az idősebb nejek és ágyasok így is féltékenyen utálták, de mivel egyikük sem tudott fiút szülni eddig, még inkább meggyűlöltek. A gyerek születése előtt nem sokkal döntött.

Megszökött. Aztán nem talált ki a számára reménytelenül idegen sivatagból, ott szült. Nem volt elég erős, napok óta bolyongott már a sivatagban, mielőtt a Világra hozta volna a babát, így nem sokkal utána meg is halt. A gyermek azonban nem akart meghalni. Ordított, sírt. Nem volt mindennapi. *Érezte* egy varázsló erejét. Minden zokogását, minden korty levegőjét ennek a varázslónak szánta. És bár egyáltalán nem emlékezett mindeyre, Derna azóta sem felejtette el azt az érzést, a mindent betöltő élnivágyást, az életet követelő ordítást, amivel azt az ismeretlen mágust hívta. Az pedig, messze tőle, egy az alirai Silachoz közeli faluban, megérezte őt. Lóra szállt, mert a hívás ellenállhatatlan volt. Három napig vágatott, míg végül már szinte lüktetett a feje az érzéstől. Derna óriási erővel hívta. Követnie kellett.

Megtalálta a babát. Már nem sírt. Óriási szemeivel nézte őt: parancsolt. Nem élhetett volna három napig, magára hagyva, a Nap tüze alatt. Ő azonban nem akart meghalni. Élt, mert élni akart. Drailar visszavitte a falujába, etette, nevelte, bámulta.

Ötéves korára Derna ereje kiteljesedett, jóval túlnőtt már Drailarén, aki ekkor elvitte Adesah-ba, egy hegy gyomrába, ahol barlangjában élt Terallwig, a hatalmas varázsló. Ő nevelte tovább Dernát. Megzabolázta a féktelen, szertelen, akaratos kislányt. Mesélt neki a varázslat erejéről, értékéről és felelősségéről. Szerette Dernát. Csodálta a képességeit.

A lány ismerte a tündéreket, bár senki nem mutatta meg neki, hogyan kell látni őket, és tíz éves koráig látta a jövőt is. Sok mindent látott saját sorsáról is. Látott egy sötét, fájdalmasan hideg szemű férfit, aki keményen az agyába fúrta a tekintetét, aztán a szemei lassan kínzóan szomorúvá lágyultak. A mély, végtelenül bús tekintetet nem tudta feledni, úgy felzaklatta, hogy napokig csak sírt. Az aggódó Terallwignak azt mondta, tudja, hogy ő okozta a férfi fájdalmát. Ez után, egyik napról a másikra, a jövőlátás képessége elmúlt.

Nemsokára Terallwig elmondta neki: sosem lehet gyermeke. Nem tudta, kinek a lánya Derna, és nem tudta, hogy az apja banyája átkozta el anyja szökése után, nehogy a „korcsok” közt folytatódjon a kegyetlen sivatagi úr nemzetsége, és esetleg később egy trónkövetelő lépjen fel, de érezte, hogy a lány nem szülhet. Ezért vállalta el a nevelését. Tudta, hogy Dernának van ereje varázslónak lenni, viszont sosem lehet belőle egyszerű asszony, feleség, anya. A hétköznapi emberek közt ő csak egy gazdátlan, haszontalan baba volt. Ő viszont arra nevelte, hogy elhiggye: nem hiábavaló az élete. A gyermekén pedig olyannyira fogott a nevelés, hogy nemsokára már nem csak nagy hatalmú varázsló akart lenni, de egyenesen a legnagyobb minden mágus között.

Terallwig tudta, hogy a lány embertől született, de sosem volt ember. Olyan volt, mint a legendás ősmágusok. Terallwig és mások, a legnagyobbak is – még Atar is – más varázslók teremtményei voltak. Persze csak olyan gyermeket lehetett mágussá nevelni, akiben megvolt ehhez az eredendő erő. De a mágiák megtanulása még ezzel együtt is kevés volt, hogy valakiből varázsló legyen. A mester a kiválasztott gyermeknek adta ereje egy részét, valamilyen talizmánba zárva. Ez a tanítvány életerejétől megsokszorozódva igazi hatalommá nőtt: így született a mágus. A varázsló, aki akkortól nem öregedett többé, és nem érinthette betegség. A talizmán pedig őrizte a mágia erejét, és ha az élet elszállt volna, amikor a mágust átdöfték, vagy más módon megsebeztek, újra kiteljesítette önmagát, nem engedve a testet halni, legalábbis nem olyan könnyen, mint egy embert.

Dernának azonban nem kellett talizmán, ahogy az ősmágusoknak, minden mágusok atyjainak és anyjainak sem. Róluk senki nem tudta, honnan, *miből* valók voltak. Jöttek, varázsolnak, és átadták az erejüket. Mint minden mágus, egyszer elunták az életet, és meghaltak. Senki nem adta nekik az erőt, ők mégis birtokolták, éppúgy, mint Derna.

Azért ő is viselt talizmánt, bár más célból: a középső ujján lakó pók gyűrűjét. A gonosznak tűnő ékszer valójában nem volt az. Ezt a különleges darabot Terallwig készítette neki, hogy amikor majd mágust akar teremteni, ebben adhassa át az erejét, a szürke kőbe rejtve. Ráadásul saját erejét halála előtt a félbevágott kristályba zárta. A mester halálakor *egész* ereje a legkiválóbb, legméltóbb tanítványé lesz. Ez esetben ez Dernát jelentette, de neki nem volt rá szüksége. Mégsem engedhette elveszni. Így a gyűrűben őrizte. A különálló, csillámos kőben pedig védővarázs volt, ami a leendő ifjú varázslót, Derna majdani kiválasztottját megvédi majd, hogy ez a végtelen, kettős erő ne ölje meg.

Derna magányos varázsló lett. A legnagyobbá akart válni, erre nevelte Terallwig, sajátjaként, tudva, hogy alkalmas varázslónak, mert érezte természetes erejét. De csak akkor mondta el neki, miért más ő, amikor már akart mágus lenni.

Dernára láthatólag nem tett semmiféle hatást a hír, miszerint megismételhetetlen; életének nem lehet természetes folytatása. De hamarosan egészen zárkózott lett, nem akart többé a faluba menni, a többi fiatal közé. Titkos vágya volt az anyaság, valahogyan össze akarta egyeztetni a mágiával, habár maga sem tudta, hogyan. De azt tudta, ha választania kellene, a mágiát adná a gyermekért. Minderről nem beszélt még Terallwignak sem, ahogy fájdalmáról sem, amit az álom

halála okozott. Hamarosan maga is szinte megfélekedett róla, annyira mélyre temette. Nem volt tépelődő, sírdogáló fajta. Eltökélte, hogy a Világ leghatalmasabb mágusa lesz, ha a legjobb anya nem lehet.

Rég felnőtt már, igazi mágussá lett, és Terallwigtól már szinte mindent megtanult, amikor ő meghalt. Ekkor indult megkeresni Atart, mert Terallwig őt találta a legalkalmasabbnak, hogy folytassa a tanítását.

Hát ismét visszaért Atarhoz. Derna sóhajtva felemelkedett a simogató fűből, és magához fűttenyentette a lovát. A hátára ült, és visszament a kikötőbe, hogy a többiekkel együtt várja a hazaindulást.

Három év.

Békeidőben nem is olyan hosszú idő.

De a háború három éve végtelen volt. Soha véget nem érő gyötrelmem, reménytelen időtenger, amely előbb-utóbb elsodor és megfojt mindenkit.

Egy évbe telt, míg a hajók elindultak Akanából, és egy újabba, míg visszatértek. Akkortól könnyebb volt. Mindenki remélhette már a békét. De mégis, ez a három esztendő nem csupán a Világot rombolta le, de az emberek testén-lelkén is olyan sebeket ejtett, amelyek nagyrészt sosem gyógyultak be. Voltak, amelyekbe csak néha sajdukt bele a fájás, voltak, amelyek minden pillanatban gyötörték viselőjüket. És a sosem múló sebek leggyötrelmesebbjait gyerekeken vágta a háború. Olyan gyerekeken, mint az a maroknyi kis csapat, akiket a háború tett árvává. És ez még nem a legrosszabb volt, amit el kellett szenvedniük.

Falujuk Helocnia legészakibb csücskében feküdt. Szüleik a közeledő háború hírére elsőre nem hitték el. Mire hallottak az első rohamokról, a harc rémítőn valóssá vált, de már késő volt: tudták, nincs esélyük. Ott, a határon végük. Nincs hová menniük. A razidi katonák ostroma pillanatok alatt semmivé gyalulja majd az otthonukat, életüket. És a hatalmas országon immár szabadon átjáró barbárok érkezése sem kizárt. Nem lehetnek elég gyorsak. Razid mindenkor királya szemében másfél évszázad után is szálla volt Helocnia önálló léte. Ha egyszer lehetősége lesz a bosszúra, azt mértéktelenül ki fogja használni.

Sziklakemény tény volt: meg fognak halni. Már csak a gyerekek számítottak. Nem engedhették, hogy ők is meghaljanak. Összegyűltek, hogy eldöntsék, mi legyen a sorsuk, hogyan mentsék meg őket. A döntés hamar megszületett, ellenkezés nélkül. Még élt bennük nagyszüleik büszkesége, a küzdelem verítéke, ami létrehozta a földet, amely az övék. A történetek a harcról számukra nem mesék voltak, hanem maga a valóság. Nem engedhették, hogy ennek az áldott földnek a gyermekeit megölje a királyság, amely sokáig uralkodott felettük, amelytől egyszer már elszakadtak. Az egyetlen esélyük, halvány, de kényszerű esélyük az volt, ha elküldik őket, és maguk megpróbálnak elég időt biztosítani számukra a meneküléshez.

Szépen felöltöztették hát a kicsiket, az anyák könnyeikkel küzdve kötöttek számukra szerény kis batyut, az apák zavartan, tompa hangon magyarázták nekik, hogy menniük kell. Itt kell hagyniuk a szüleiket, és hátra sem pillantva menni, ez az egyetlen lehetőség, ez az élet megfellebbezhetetlen szava. A gyerekek hiába kérdezték az ő könnyeiket látva maguk is elpityeredve, miért nem szeretik már őket, mi az a háború, miért kell menniük, mikor jöhetnek vissza, hová menjenek, és miért történik ez az egész; nem volt válasz, csak lesütött szemű parancs. Kivitték őket a falu határába, és kapkodva útjukra bocsátották őket. A szopós csecsemőket nem küldhették el, az anyák bevitték hát őket a házba, kicsiny bölcsőjükbe – és többé nem hozták ki őket onnan.

A gyerekek pedig értetlenül, meg-megállva teljesítették a parancsot: el innen! Mindig csak délre, Adesah felé, előre. A nagyobbak kézen fogták, felvették a kicsiket. Ők már sejtették, mitől félnek a szüleik, és sejtették, mi lesz a sorsuk. Amikor látták kistestvéreiket örökre eltűnni ott, ahol addig az otthonuk volt, bennük is felhorkant ugyanaz a vakrémület, ami a szüleikben. Ez űzte őket, ez tette, hogy hátranézni sem volt merszük, azzal is időt vesztenének, és a késlekedés a halál. Csak a karonülők, a félelmet még nem ismerő csöppök látták a testvéreik válla felett a szüleiket, ahogy dermedten utánuk bámultak.

A nagyobbak szaporázták gyerekkönnytől súlyos lépteiket, hogy az érthetetlen áldozat ne legyen hiábavaló. Nem álltak meg, ha a kicsik pihenőért sírtak, vagy enni akartak. Nem álltak meg, mert felzaklatott képzeletük eléjük vetítette a mögöttük zajló jeleneteket, értük bátor szüleiket, önfeláldozásukat, egyenes hátukat, a kettős ostrom alatt kettétörő gerincüket, ömlő vérüket. Mindösszes rémálmuk üldözte őket éjjel-nappal, eszeveszett rohanásba hajszolva őket. Rohantak, tébolyodottan vonszolták az alig tipegőket, egymásra pillantva egyre biztosabban tudták, nem lehetnek elég gyorsak, hamar utoléri őket a halál.

Szüleik ezalatt rettegetve várták a razidi és barbár csapatokat, félelemtől vakon bámulták gyermekeiket a koponyájuk védett burkában, az ő életük mindennél fontosabb! Két teljes napon át vártak, hogy a végzetük megérkezzen. Lefojtott téboly hömpölygött körülöttük, minduntalan meglegyintette őket a kétség, hogy talán mégsem jönnek, talán hiába áldoztak fel mindent, hiába küldték el a gyerekeiket. Kétségbeesetten kapaszkodtak a biztos halál gondolatába, majd egy pillanat múlva a gyomruk, beleik összefacsarodtak a gondolatra: igaz. Igazán vége az életnek.

Aztán ott volt, amitől rettegetek, és az erejük visszatért. A halál elszánt tudatával rohantak a páncéllal óvott lovaknak, és azok eltaposták őket. Az életben maradtak lerángatták a nyeregből, puszta kézzel martak beléjük, csak még egy pillanatig itt tartani őket, mert a maradásuk az élet a gyermekeknek, csak egy pillanatig élni még, ordított a fejükben, csak egy pillanatot még!

Áldozatuk nem volt hiábavaló. Valamennyien meghaltak, kivétel nélkül, de a gyermekeik mindannyian megmenekültek. Remegő lábuk mégis elég fürge volt, hogy elmenekítse őket a halál elől. Ahogy aztán elég távol kerültek a támadóktól, és átlépték Adesah akkor még biztonságos határait, kicsit megnyugodtak. Addigra már mind halálosan kimerültek voltak. Akármilyen kicsi volt is Helocnia, gyalogláb átkelni rajta mégsem volt könnyű. A minél rövidebbre szabott pihenők, a szűkös élelem, a mégiscsak hosszú út és a félelem elgyengítette a gyerekeket. Adesah-ba érve lassítottak, többet pihentek. Nyugtatták a kicsiket. Erőlködve próbálták tudni, mi legyen a következő lépés. Egyedül maradtak, és egyetlen utasítás maradt régi életükből: élni. De hogyan?

Élelmük már korábban elfogyott, a szerény, minél könnyebbnek szánt csomagok készlete hamar kimerült. A csapat a kényszerűségtől sarkallva gyorsan és észrevétlenül szerveződött. Bolar, aki a faluban is a gyerekek vezére volt, ismét az élre állt, nem is annyira szándéka, mint inkább a megszokás miatt. Nem volt feltűnően eszes, viszont elég erős volt, és hű csatlósával, Anterllettel időtlen idők óta uralta a többi gyereket. Azok nem is tiltakoztak, hiszen mint szinte mindenki, vágytak vezetőre, és Bolart már rég elfogadták annak.

Egyedül Galdre kis csapata nem értett egyet a választással, de a lány is tudta, hogy az időpont nem alkalmas a vezéri cím elvitatására. Így aztán ők is, mint a többiek, tették, amit Bolar mondott: mentek, amerre ő mondta, szereztek ételt, ahol és ahogy ő mondta. Ha kellett, loptak a falvakban, vagy puszta kézzel fogtak halat, ejtettek el nyulakat, mókusokat.

Lassan belerázódtak ebbe az új életbe mindannyian. Megszokták a hűvös éjeket, a zajokat, a szüleik hiányát, az új szagokat, az éhséget, saját piszkos, fájó testüket, az ok nélkül, céltalanul fel-fellobbanó dühöt, és főleg a félelmet. A három esztendő alatt a félelem olyan természetes társukká vált, mint az árnyékuk. Seholy sem voltak biztonságban, hol az ellenség csapatai érték el a vackukat, hol a helybeliek űzték el szedett-vedett csapatukat. A félelem kötötte össze a napjaikat, lassan az egyetlen biztos, vitathatatlan, változatlan ponttá vált, és valamiképp megnyugtató volt.

Nem adták fel, hiszen szüleik nem meghalni, élni küldték őket. A nagyobbak tudták ezt, és kitartóan küzdöttek ezért az életért. Ajándékba kapták, súlyos áron. Meg kellett becsülniük, és eszmékre éhes, fiatal lelkük így is tett. A fiúk élelem után jártak, loptak, szereztek, ahogy lehetett.

A lányok vigyáztak a szegényes motyókra, a pillanatnyi táborhely biztonságára, a kisebb gyerekekre.

Utóbbiban főleg Galdre volt lelkes. Ő és a köré gyűlt lányok meg az a pár fiú, akik régen, a faluban is inkább hozzá, mint Bolarhoz tartoztak, a kényszerű közösködés közben is igyekeztek távolságot tartani nem kívánt vezérüktől és együtt maradni. Erre pedig a legegyszerűbb mód a kicsik felvigyázásának vállalása volt. A gyermekek gondozásában nem kellett Bolarra hallgatni. Az teljes egészében Galdre és barátnői feladata lehetett. És ő szerette is ezt a feladatot.

Ikerbátyjával együtt kicsi húga mellett éppoly lelkesen, mélyen szerette a többi gyereket is, gondoskodott róluk. Maga is fiatal volt még, éppenhogy elindult kifelé a gyermekkorból, de a háború nem törődött ezzel. A felelősség nem várt. És ő nem hátrált el előle. Mindig ilyen határozott volt, ez a különleges, büszke, életre termett természete akadályozta meg korábban is, hogy Bolar „alattvalója” legyen, mint a többiek. Sok lány volt a faluban, akik tökéletesen boldogok voltak, ha Bolar és a fiúk megtúrták őket maguk közt. Galdre azonban nem ilyen volt.

Barátai főleg lányok voltak, hozzá hasonló, önálló, okos lányok, de akadt néhány fiú is. Érte, vagy valamelyik társáért rajongó ifjak, akik biztosították, hogy Bolar elfogadja ezt az elkülönülést, és ne próbálja Galdre csapatát erővel a saját udvartartásához csatolni. Tiszteletben tartották egymás köreit, a háború alatt is. Galdre nem ellenkezett nyíltan, nem uszított Bolar ellen, ő pedig nem adott nekik közvetlenül utasításokat, inkább küldött valakit, hogy *kérjen*. Galdre és csapata pedig sosem utasította el a kéréseket, így nem adtak alkalmat az utasítgatásra. Finom feszültséggel telt békéjük sokáig működött. Galdre ugyan ki nem állhatta a lassú, nehézfejű Bolart, de ezt nem mutatta. Nem lett volna értelme, és Galdre okos lány volt, nem cselekedett ok nélkül.

Elrepült felettük a három sötét esztendő, miközben ők csendesen valamiféle különös családdá csiszolódtak. Nem volt az életük konfliktus nélküli, olyan volt, mint bármelyik valamirevaló, népesebb család léte. Nem mindenki szerette a családtagjait, vagy nem mindet. Voltak kicsinyes, személyes szurkálódások, sértések és áskálódások. De odafigyeltek egymásra, segítettek egymásnak élni, hiszen így segítettek magukon is.

Kialakult rend szerint éltek, gyakorlottan teljesítették a rájuk rótt feladatokat, három év rutinja mozgatta őket előre a mindennapok között, mindig csak előre. Senki nem nézett vissza. Ritka volt a komoly ellenkezés, összetűzés, hiszen háború vénítette, szokásosnál érettebb eszük tudatta velük, hogy felesleges ilyesmire pazarolni az erejüket. Ráadásul valamiféle, a szüntelen félelemből fakadó, közöny-rokon állapot telepedett rájuk, amely eljelentéktelenítette a békeidőben lényegesnek tűnő vitákat. Apró kis csatákat vívtak csupán, olyasmikért, amikről tudták, hogy lényegtelenek. Csak azért csinálták, hogy testet-lelket fárasztó életükben felgyűlt ellenséges indulataiknak utat találjanak.

A lányok a gyerekek fegyelmezésében és a fiúk – élelemszerző útjaik kisebb kudarcai miatti – szapulásában találták meg a feszültség levezetésének módját, és az időnként maguk közt felcsapó parázs, ám kisstílű vitákban. A fiúk a lányok „tétlen naplopása” felett sopánkodtak szívesen, valamint nagy gyakorlatra tettek szert az egymás közötti erőpróbák, egymás lekicsinylése és a hatalmi harcok terén. A kicsik pedig apró sértődésekben, csökönyös engedetlenségben élték ki értetlen haragjukat. Olyanná váltak mind, mint nyomornegyedek évszázados nélkülözéstől, kilátástalanságtól eltorzult lelkei, még gyerekként zsémbes anyákká, kötekedő apákká, dacos kölykökké lettek.

Ez alatt a kaotikusan fortyogni látszó felszín alatt azonban mégis viszonylag jól szervezett, működőképes kis társadalom rejtőzött, sérült, de túlélésre berendezkedett gyerekek társadalma. Hiába voltak ugyanis a civódások, a sértődések, ha baj volt, pillanatok alatt eggyé válva védtek, aki csávába került, kérdés nélkül téve a dolgukat. Bármelyikükért meghozták a kellő áldozatot, nem latolgattak. A ritka betegeteket szótlán odaadással ápolták, a kicsikről zsörtölődés, gonoszkodás, pofonok között is a körülményekhez képest a lehető legjobban gondoskodtak, és a legfinomabb falatok is mindig nekik jutottak. Sosem szóltak az étel elosztása ellen, és az mindig igazságos volt. Tették a dolgukat, nem zavartatva attól, hogy mások is egész nap dohognak, megkönnyebbülést keresve a felelősség, az élet kötelességének terhe alatt.

Ám hiába voltak összetartó, hatékony közösség, hiába védték egymást három véget érni nem akaró éven át. Belefáradva a vándorlásba, már jó ideje Adesah délkeleti csücskében éltek, egy sűrű, védelmező erdőben bujkálva, ahol azt hihették, megtalálták a maguk békéjét, amikor elérkezett életük legnagyobb, legkegyetlenebb próbatétele – és ők elbuktak.

Már hallották a háború végét ígérő, mámoros híreszteléseket, majd' egy éve egyre biztatóbb hírek keringtek mindenfelé, és ők hajlottak hinni bennük. Egyre többet hallottak arról, milyen sikeresen szorították az idegen segítőkkel visszatért harcosok egyre hátrább és hátrább az ellenséget.

Csakhogy Calad utolsó, gyilkos próbálkozása ellen ők is védtelenek voltak. Mivel közel voltak Korioni határához, a birodalomból útnak indított pusztító szörnyetegek, akiket a fekete mágus minden erejét összesűrítve, végső tartalékaiból merítve készített, remélve még a győzelmet, nos, ezek a szörnyek épp az ő erdejükön vonultak át, legalábbis egy részük. A legtöbben átdübörögtek az évszázados fák között, rettegést keltve a rejtőző gyerekek szívében látványukkal, hangjukkal, szagukkal, de aztán elmentek. Százával jöttek és mentek minden nap, wetekeken át. De végül mind eltűntek. Szétszéledtek a szélrózsa minden irányába, hogy harcba szálljanak az addig győztes seregekkel.

Egy, egyetlenegy csapat azonban nem ment. Voltak vagy negyvenen-ötvenen, és az erdőn túli magas, meredek domboldal tetején táborot vertek. A gyerekek nem értették, mire várnak. Nem tudták, hogy Calad itt is, ott is hagyott egy-egy ilyen kis csapatot. Célja az volt, hogy amikor a többi, számlálhatatlan tömegben támadó szörnyetege összeterele az ellenséget a Világ közepén, és elkezdik felőrölni őket, az esetleg elmenekülő csapatokat is legyen aki fogadja. Minden harcos hajlamú lakót ki akart irtani a Világból. Csak az alázasok, engedelmesek maradhatnak. Nem tudta, hogy mindösszes varázsa is kevés már legyőzni az elszánt Világ-szeretőket.

A gyerekek erdeje felett táborozó szörnyek mindenesetre maradtak, és unatkoztak. Sok időbe telhet, míg akad dolguk, gondolták, hát unalmukban a közeli erdőt látogatták. A gyerekek látták, hogyan öldösik az állatokat, hogyan pusztítják az erdőt. A dögöknek nem volt szüksége élelemre, ha napokig nem ettek, sem ártott nekik. Csak szórakozásból tépték darabokra áldozataikat, és falták be őket. Az őket leső gyerekek félelemtől dermedten rejtőztek, ahol tudtak. Kikerülni nem tudták őket, nem menekülhettek el. Gondolták, majd csak elmennek ezek is, ahogy a többi förtelmes szerzet.

De hiába vártak. És egy napon, nem is soká, eljött a vég napja.

A kisebbek egy dacos csoportja kijátszotta a rájuk ügyelő nagyobb lányok figyelmét. Őt-hat esztendő legénykéek voltak, akik nem akarván a türelmetlenül rájuk parancsolt fürdőt, elszaladtak az erdőt átszelő folyócska partjáról. Nevetve futottak, boldogan, hogy megszabadultak a rémes nyúgtól.

A lányok arcára ideges pír lobbant, rémült veríték patakzott a homlokukról tágra nyílt szemükbe, zakatoló szívvel vetették a kicsik után magukat. Pánikba estek a lehetőségtől, hogy a folyton az erdőt járó szörnyek egyikébe futhatnak a kisgyerekek. Féltéstől kapkodva rohantak a csörtető kicsik után, nem is gondolva rá, hogy közben a folyónál hagyott többi gyerek is elkóborog.

Hiába voltak fürgék, nem lehettek elég gyorsak. A kisfiúk máris kibukkantak egy napfényes tisztásra – közepén egy fiatal őzet tépkedő szörnyeteggel. A gusztustalan lény merő vér volt, ahogy ott ült a virágok, hosszú, kecses fűszálak között túrt küzdelem-nyomok közepén. Őlében a tetem alig emlékeztetett a valahai törékeny, bájos őzgidára. Véres, förtelmes massa volt csupán, csontok és zsigerek összevisszasága. A gyerekek döbbenet, értetlenül torpantak meg futtukban, csengő, a lányokkal incselkedő nevetésüket néma penge vágta ketté. Hitetlenül pislogtak, de már késő volt: a szörny, s tőle hamarosan a többiek is, megtudják, hogy az erdőben *emberek* is vannak. Emberek, akiket üldözni, elejteni és fogyasztani sokkal szórakoztatóbb. Volt idejük kikapasztalni a szörnyek természetét, biztosak lehettek a jövőjükben.

Az őzet szagató dög el is dobta azonnal a tetemet, és feltápáskodott. Súlyos, otromba teste, zöldeskék, sima, nyálkásnak ható bőre, rengeteg tömege, rezgő húsa, a furcsa, hullámzó

neszek, amelyek jellemezték mindőjüket, lapátszerű, csökevényes kezei azokkal a szilánkosan töredezett, éles, véres karmokkal, puffadt, élettelen, vonástalan feje, valahogy fenyegetően lengedező ritkás, fekete szőrszálai, messziről érezhető különös, ismerős, mégis rettegést keltő szaga, nedvektől csepegő lepcsés, túhegyes fogaktól tömött szája jéggé dermedtette a kicsiket. Vérben forgó, halált vágyó, utálatos, párásan átlátszó szemei pedig mozdulatlanra delejtették őket.

A rettenet máris előttük tornyosult, ormótlanságát meghazudtoló gyorsasággal szelte át a tisztást. A gyerekek sikoltottak – kéretlenül emlékezetbe égő, forró félelemmel telt, éles gyermeksikolyuk egy pillanat múlva ugyanúgy elnémult, mint előbb a nevetésük. A lányok megtorpantak, mozdulni képtelenül hallgatták az egyetlen pillanat alatt elhaló sikolyok utáni csendet. Kimeredt szemmel, ziháló mellkassal álltak, szoborra bűvölten, súlyos lábbal. Hosszú ideig tartott, míg képesek voltak lehunyni a szemeiket, elbújni az iszonyat elől. Aztán ólomsúlyú testüket lassan indították útnak az előbb még visszhangzó zajok felé. Lehorgasztott fejjel, előre látva mindent léptek a tisztásra, ki-ki egy-egy fa, bokor csoport mögül. A szörnyeteg már jóllakva eldübörgött, jól hallották. Bátran a szörnyű nyomokhoz léphettek.

A lassan közelítő, tehetetlen lányok körülállták azt, ami a pár pillanattal előbb még dorgált kicsikből megmaradt. Egyenként óvakodtak elő a fák közül, és léptek a körbe. Reszkető szájjal, némán csorgó, maró könnyekkel bámulták értetlenül a mező sarkát beborító véres nyálkát. Karjukon minden szőrszál, fejükön hajuk minden egyes szála fájón égnek meredt, nyáluk keserűvé vált. Fürgén emelkedő-süllyedő mellkasukban a szívük dermedten meg-megállt, aztán vakon, rémülten meglódult, majd ledöntve őket a lábukról.

Felfoghatatlan volt a hirtelen, váratlan halál. A véres kis ruhák, a szétszórt hajcsomók, az elszórt rongyjátékok nem jelenthetik azt...

Egyikük meglátott valamit a közeli bokor mellett. Meredten bámulta azt az apró kis semmiséget, ami azelőtt – szinte pillanatokkal ezelőtt még – bájos, dundi lábikó ujj volt.

Sikoltott.

Térdre esett, összegörnyedve öklendezett. Zokogva hányt, és a többiek nem mozdultak, hogy segítsenek rajta. Nézték, csak nézték a vért... mit tehetnének? Lesa pedig felnézett, és gyengeségtől, undortól reszketve nézett szembe a bokrok közül előlépő kislánnyal. Ekkor mindannyiukba újult erővel hasított a féltés: a többi gyerek! Lesa felpattant, hirtelen erő lökte talpra, véren, ki tudja még min átgázolva, megcsúsztatva lendült a kis Dhama törékeny, rémült alakja felé. Felkapta-takarta a kicsit, és berohant vele az erdőbe.

A többiek is utanaszaladtak, rohantak a szétszéledt gyereksereg keresésére. Mikor mind megvoltak, visszavánszorogtak velük az ügyesen álcázott táborba. Meg-megakadva, senkire sem nézve, zavarosan mondták el, mi történt. A többiekben ugyanaz a jéghideg iszony áradt szét, ami bennük, ott a tisztáson. Pontosan tudták, hogy a szörnyek máris dörzsölik ocsmány markukat, és hamarosan eljönnek értük, hogy mindannyian meghaljanak.

Miután valamennyire magukhoz tértek, próbáltak rájönni, mit tehetnének. A szörnyek túl gyorsak, menekülni nincs értelme. A dombról azonnal meglátnák, ha ők futni kezdenének. Rejtőzködhetnek tovább, de ha őket keresik, előbb-utóbb a szörnyek sikerrel járnak. Megadás? Itt a vég? Meg kell hát halni, hiába menekültek el, hiába maradtak életben három évig?!

Anterl a tanácskozás alatt szokatlanul csendes volt. Nem szólt a vitába, elgondolkodó, sötét arccal állt a vezér mögött, ajkait véresre rágta. Tekintete zaklatottan járt ide-oda, de nem állapodott meg senkin. Végül félrehívta Bolart. Pár pillanatot beszéltek, vezérük elsápadt attól, amit Anterl merev, kemény arccal mondott neki, megrázta a fejét, de hű társa megmarkolta a karját, közel hajolt hozzá, és indulatosan folytatta, túlzott lendülettel, magát is győzködve. A többiek nem hallhatták, amit mond, de semmi jót nem néztek ki Bolár fakó, beletörődő bólintásból. Amikor vezetőik visszalépve közéjük közölték, felmennek a dombra, és tárgyalnak a szörnyekkel, értetlenül meredtek rájuk.

Galdre fogalmazta meg mindannyiuk kérdését: mit ajánlhatnának fel a dögöknek az életük helyett?! De Bolár csendet parancsolt. „Majd ajánljuk, amink van.”, mondta. „Valahogyan élnünk kell.” Ezzel lezárva a vitát, elindult Anterlrel.

A dombra érve eléjük toppant rögtön két hatalmas teremtmény. Nehéz volt meggyőzni őket, hogy ne öljék meg a két, remegését nehezen palástoló fiút, ehelyett engedjék tovább, és vezessék őket a vezérhez. Végül mégis elérték céljukat: megláthatták a vezér förtelmes alakját. A hatalmas, sötétebb bőrű, fekélyes testű, bűzös Salleu, a rezgő testű, rettenetes állatember fölényes nevetéssel fogadta ajánlatukat, de végül némi – számára – szórakoztató alkudozás után ravasz bólintással mégis beleegyezett. Miért is ne?!

Egy pillanat volt, és már mehettek is. Bolar és Anterl csak a visszaúton fogták fel, hogy még élnek. Valójában arra számítottak, hogy ajánlatukat senki nem hallgatja meg, szó nélkül széttépik őket. Már-már reménykedtek is ebben. Mégis olyan hévvel igyekeztek elfogadtatni, amit kínáltak, hogy végül siker koronázta törekvésüket. De nem voltak ettől boldogabbak. Csak ekkor kezdték felfogni tervükben a szörnyű árulást. Vajon tényleg ez a megoldás? Megtehetik?

Szégyenkező pillantásokat vetettek egymásra, sápadt csendben baktattak az erdő felé. Tartottak a pillanattól, amikor szembekerülnek a társaikkal, és eléjük kell tární, mit intéztek. De bármilyen lassan haladtak is, végül csak odaértek, nem lehetett tovább odázni a nehéz pillanatot, amelyben beismerik, hogy pusztá életükért cserébe lemondtak emberi mivoltukról.

Bolar szívesen hagyta volna Anterlre a beszédet, de végül is ő volt a vezető. Nagy lélegzetet vett hát, és kérte a nagyobb gyerekeket, menjenek vele. Elvezette őket egy, a tábortól kellően messzi folyóparti szakaszhoz. Ott leültek, és ő nekifogott, hogy elmondja, mit kívánnak a szörnyek az életükért. Megszokott határozottsága, amely az ostobaságukról mit sem sejtő emberek sajátja, szertefoszlott. Nagyokat nyelve kezdett a közlendője előadásához. Közben aggodalmas, gyáva pillantásokat vetett Galdre és csapata felé. Szerette volna, ha ők, de legalább Galdre a kicsikkel maradnak, ám nem járt sikerrel. Nem is csalódott félelmeiben: Galdre és nyomában a többiek is döbbenet, felháborodott undorral ugrottak fel a helyükről, és a nyúlánk lány máris nekitámadt vezérének:

– Hogy képzeled ezt, te féreg?! – rikoltotta akadozón, képtelenül, hogy elhiggye, amit hallott.

Bolar igyekezett csitítani őt, de ehhez kevés volt az ereje, csekély a meggyőződése. Erőtlenül magyarázott:

– Nézd, nincs más lehetőségünk. Meg kell értened, ahogy mindenkinek. Az egyetlen esélyünk, hogy megmentünk legalább néhányunk bőrét, ha másokat feláldozunk... ha... Meg kell... – kezdett elakadni a szava. Szeretett volna visszakozni, hős lenni. De csak rá gondolt a szörnyek karmaira, fogaira, és máris újult erővel lökte el magától a szánalmat, emberséget. – Értsd meg! Ha nem egyezkedünk, mind meghalunk! Mind! Így csak ők, csak... Nem mindenki, nem mindannyian, a többiek megmaradnak, miért nem érted?

– *Te* nem érted, hát nincs neked eszed, lelked?! Hogyan...?! – Galdre hangja elfulladt a benne reszkető indulattól. – Hát ki vagy te? Inkább haljunk együtt...

– Nincs jogod ehhez! Élnünk kell, ezért küldtek e...

– Ne beszélj! Ne merj megszólalni, ne beszélj! Lenne benned... Képes lennél őket odadobni *magadért*?! Nem vagy rá méltó, hogy magadénak tekintsd a szüleink áldozatát, ha képes lennél... hogyan hihetted, hogy engedem ezt?

– MUSZÁJ!!

Galdre nem bírta tovább, rávetette magát a fiúra, és nem törődve az erejével, csépelni kezdte, ütötte, rúgta, körömmel, foggal marta, ahol érte, tehetetlenül, gyötrő dühvel, amiért a fiú máris bemocskolt mindenkit, amiért már őbenne is moccant a rettentő erejű vágy: *élni*, akár ilyen áron is! Akaratlanul is látta magát eszeveszetten, reménytelenül rohanni, mint álmaiban, menekülni, de hiába, látta, ahogy utoléri, érezte a rettegő testébe szaladó, beléje robbanó fogakat, hallotta csontjainak bénító recsenését, és zokogva próbálta hinni: inkább ezt választaná, mint azt, amit Bolar ajánl. Verte a fiút, harapta, és a könnyei összekeveredtek a fiú kiserkenő vérével. Anterl rángatta le az őrjöngő lányt a szemernyit sem védekező, erőtlenül síró Bolarról, de ő még akkor is rugdosott, vonaglott, míg a fiú minden erejével karjai satujába nem szorította.

A lány elcsendesedett, így Anterl elengedte, a helyére lódította. Galdre úgy maradt, ahogy esett, nyelt egyet. Aztán felnézett a mélyülő csendben, érzékelte, hogy körülötte már mindenki leült, szótlánul merednek maguk elé, csak a földön összegömbölyödött Bolar zokogása hallatszik, meg az ő saját hörgő, fájó légvételei. Egyenesen Anterl szemébe nézett. A tekintete kemény volt és éles, akár a kardja pengéje. Hosszan bámult a fiú szemébe, aztán csendesen, metsző hangon nekiszegezte a kérdést:

– A *te* ötleted volt, igaz?!

Anterl nem felelt. Galdre az alatta heverő fatörzsbe mélyesztette a körmeit, és felüvöltött:

– Válaszolj, féreg!

Anterl tovább hallgatott, mereven tartotta magát, és állta a lány pillantását.

– Te találd ki, igaz?! Te voltál! – sikoltott Galdre hangja. Gyűlölet vibrált benne, mély, fortyogó megvetés, ami hisztérikussá torzította máskor kemény, fáradt hangját. Alig tudta kipréselni magából az utolsó kérdést. – Miért éppen a kicsik?!

Anterl erre már nem volt képes nem felelni:

– Mert őket akarják! – fakadt ki kétségbeesetten. – Felajánlottuk tized magunk közül, a békéért. Megígértük, hogy ellenkezés nélkül megkapják őket, ha a többiek élhetnek, ha engednek mindet elmenni. Ne hidd, hogy könnyű volt, ne ítéld! Ne merj megítélni engem! Hallgass; te megöletnél mindőnket, csak hogy dicső és bátor maradhass! Hát *én* élni akarok! – nyelt egy nagyot, újra rábólintott magában a tudásra, hogy ez volt a megfelelő lépés, mielőtt folytatta, keserűen, de elszántan. – Nekik húsz kellett. Legyen, legyen húsz, még mindig maradunk vagy harmincan. Fogd már fel, ostoba, agyatlan liba! Csakis így lehetett *valakit is* megmenteni! Nekik a kicsik kellettek, pont a kicsik! Nem voltunk olyan helyzetben, hogy feltételeket szabjunk! – Anterl hangja magasba szökött, a fiú remegett, szinte sírt. – Mit tehattünk volna?!

Galdre továbbra is megvetően nézett, egyetlen, sokáig a levegőben maradó szót köpve az elhangzottak után:

– Gyáva!

Anterl hozzáugrott, megragadta a karját, durván felrántotta magához. Közel húzta, hogy egészen az arcába ordíthassa mondandóját. Senki nem szólt közbe, mind olyan összetörten ültek, mint az időközben feltápáskodott Bolar. Már mind elfogadták a szörnyű árat, csak élhessenek. Nem szóltak, hallgatták Galdre szavait, aztán hallgatták Anterléit is:

– Igenis gyáva vagyok, eszetlen kis hülye! Igenis élni akarok. Ha így, hát így, tudd meg! Élni akarok! Nem halok meg a kedvedért, de te csak menj velük, halj meg velük együtt, és légy boldog az áldozatoddal. Dögölj meg! Én pedig élni fogok!

– Hát élj! – sziszegte Galdre elmondhatatlan megvetéssel, megfeszítve a karját Anterl markában. – Élj az ő vérük árán, azokén, akiket én ringattam, neveltem három évig! Akiket én szerettem, én gondoztam, én ettettem! De te csak élj a gyerekeim vérén, te állat! Élj, és rohadj meg elevenen!

Elfulladt a hangja, az állkapcsa olyan erősen összeszorult, hogy nem tudott megcsikorduló fogai közt több szót kipréselni. Lehunyta a szemét, és nyelt egyet, hogy visszatartsa ismét kifelé törekvő, fájó könnyeit. Méltóságteljesen, rá sem nézve adta meg Anterlnek a kegyelemdőfést.

– Mit gondolsz, meddig tartják majd be a ti kis „egyességeket” a dögök?! – kinyitotta a szemét, gyilkosul meredt a fiúra. – Azt hiszed, elengednek? Maradni fogsz, maradj is, és rettegj csak a tetves kis életed minden hátralévő napján, hogy vajon mára elfogyott-e a dombon a gyerekvér, ma már eljönnek-e a tiédért is!

Anterl ellökte magától Galdrét, mintha az érintése hirtelen megégette volna. Elfordult tőle, remegve leült. Szótlánul, villámsújtottan kuporgott, míg a lány otthagya őket, és visszament a táborba.

Ott Galdre is leült, nézte a kicsiket, akiket két fiatalabb lány mellett hagytak. Nézte őket, és képtelen volt halottnak hinni őket. Ott volt közöttük Lhore is, a kishúga. Elhomályosuló tekintettel nézte a világítóan szőke, sápadt kis fejet, és összerándult a gyomra, ha féktelen,

zabolázhatatlan képzelete elévettette, amint az kettéroppan egy förtelmes szájban. Fülére tapasztotta a kezét, behunyta a szemét. Igyekezett nem sírni, nem ordítani, de változatlanul tombolt benne valami állati üvöltés, kitörni vágyva.

Mit tehet a többiekkel szemben? Ők már beleegyeztek.

Aztán valaki megérintette a vállát.

Felnézett, de alig látott. Exeder állt mellette, az ikertestvére. Nyúlánk termet, mint ő, égővörös haja is ugyanolyan szenvedélyes természetet hirdetett. De Exeder nem tört ki soha, az ő szenvedélye lefojtottan forrt, ő nem ellenkezett, csak magával. Ő volt Galdre legbiztosabb támasza. Mindig mellette állt, akkor is, ha teljesen másként gondolkodott az adott kérdéstről.

Most szomorú volt a szeme. Hosszú, sápadt arcán világítottak az elszórt szeplők, merev volt minden vonása, valahogy távoli. Leült Galdre mellé, és átölelte a vállát. Ő pedig hozzábújt, engedett egy könnycseppet elveszni a bátyja ingében. Hagyta, hogy Exeder lassan simogassa gubancos, drótkemény haját, a csökönös haját, önmagának hű képét. A fiú szeretett ezzel viccelődni. Mindig mondta, hogy az a haj még Galdrénél is akaratosabb. Amíg rendes életet éltek, a lánynak fájt ez a csipkelődés, bántotta, mert tudta, hogy „tisztes lányok haja nem meredezik ilyen rendezetlenül”. De a háromévi menekülés büszkévé tette, és már büszke volt a hajára is, arra, hogy az utolsó hajszálig hajlíthatatlan, kemény tudott lenni. Újabb könnycsepp hullott le az orra hegyéről. Kemény... Egy pillanatig ő is úgy érezte, ezt kell tenniük, bele kell egyeznie... Undorító.

Exeder csendesen, határozottan, mint mindig, de szokatlanul színtelen, élettelen hangon megszólalt:

– Én megyek... Akkor egyikük itt maradhat. Én megyek helyette.

– A kicsiket akarják – suttogta Galdre, és utálkozva érezte, hogy milyen megkönnyebbült a hangja. – Nem fogadnak el helyettük téged.

– Nem érdekel. Akkor *velük* megyek. *Én* nem élek a vérükön.

Galdre arcából kiszaladt a vér. Szerette volna leharapni a nyelvét, vagy meghalni, bár ne mondta volna ki azokat a szavakat! Az nem lehet, hogy Exeder is... Exeder *is*?! Hát máris belenyugodott?!

A bátyja... azt nem lehet!

Aztán lelassult a vére. Eljegesedett. Fellelegezve lehunyta a szemét:

– Én sem.

Milyen könnyű volt! Kimondta, s ezzel eldőlt a sorsa. Milyen könnyű! Csak odasétál, és vége. Tisztának érezte magát újra. Megnyugodott.

– Nem – hallotta messziről Exeder hangját. – Te nem. Huszonhárman vannak.

Galdre megrázkódott. Azonnal megértette, amit a bátyja mondani akart. Huszonhárom... Három kicsi marad. Három, három, három. Három! Arra a háromra neki kell vigyáznia, senki másnak. Senkinek *azok* közül. Az övéi, az ő gyerekei három éve. Melyik három, nagy ég! Melyik három?!

Exeder! Galdre megállíthatatlanul reszketett, előre-hátra ingott a teste, lázveríték csapódott a bőrére, gyomra összeszorult, kemény, hideg ököl szorította, kíméletlenül. Hallotta, hogy lihegve lélegzik, érezte, hogy Exeder erősen szorítja – búcsúzik.

Ekkor érkeztek vissza a többiek. Exeder a húga fülébe suttogott: „Ne feledd, hogy szeretsz, és én szeretlek, ezen nem változtat semmi. Ne feledd el a szeretetedet. A kedvemért, élj, kérlek. Élj igazán. És vigyázz a gyerekeidre.”

Aztán felállt mellőle, és ő nem tudott megmozdulni. Tudta, hogy azonnal elviszik a kicsiket. Nem lehet késlekedni, mert később már nem lesznek képesek rá. Hallotta, hogy valaki halkán sír. Bolar volt, megismerte a hangját. Érezte, hogy a többiek is kiütött már az undor nehéz szagú verítéke, de egyikük sem képes a félelmét legyőzni. Élni, élni, ez a parancs. Ez a förtelmes, lealacsonyító parancs, ez az ellenállhatatlan parancs, élni, élni, élni, élni; minek is jöttek el, már vége lenne, rég vége lenne, ahol az anyjuk halt, ott kellett volna; miért, miért, miért, fogycogató ez az undor, élni kell, élni, élni, ÉLNI!!!!

Minek?!

A kicsikre felügyelő két lány értetlenül nézte a halottimenet-komor csapatot. Nem értették, amikor félreküldték őket, és zord csendben összeterelték a kicsiket. Exeder eközben odaállt Anterl elé – az új vezér elé. Mint vezérrel közölte: velük tart. Anterl bólintott, nem szólt. Exeder pedig eltökélten a gyerekek felé fordult.

Galdre felnézett. Zavaros volt a tekintete, zúgott a feje, nem tudott gondolkodni. Exeder! Mit tegyen, mi legyen most?! Azt nem lehet, hogy meghaljanak! Meghalnak! Melyik három?! Melyik három?!!!

Érezte, hogy mindenki őt bámulja, ő a kicsikre meredt, összefolyt előtte a kép, látta Exeder magas alakját, de elmosódott az is. Melyik három?!! Már nem is értette a szavakat, amelyek önállósulva a fejében zsolozsmáztak. Képtelenség választani, három, három, melyikük, melyik három?

Ekkor feltisztult a kép. Exeder előtte állt, eléje hozott *három* gyereket. Levette a válláról a választás terhét, amit pedig mindenki hallgatólagosan rá testált. Ott állt előtte a bátyja a három gyerekekkel, ránézett, és már fordult is el. Megfogta két kisfiú kezét, és egyenes háttal elindult. A kicsik, nem tudva, hová, követték. Engedelmesen tipegettek vele, a csapatért, a többiekért, kivéve azt a hármat.

Galdre szíve egyetlenegy sem vert, míg látta őket eltűnni a fák között. Biztosan érezte: a szíve némán hallgat, mozdulatlan, talán halott. Fel akart pattanni, megállítani őket, megállítani Exedert. Aztán az utolsó gyerek is eltűnt a szeme elől. Ekkor fogta fel az előtte álló három megmaradt csöppség látványát, és tébolyult hévvel ölelte őket magához.

Egyikük a kishúga volt, a tündérek szépségét elsápasztó, gyönyörű Lhore. A másik Dhama, aki azóta hogy látta *azt* a tisztást, egyetlen szót sem szólt. A harmadik pedig Exeder pártfogoltja, a nagy, okos fiú szavait mindig szomjasan leső, hatalmas szemű, bal lábára kissé sánta Pret.

Galdre szorította őket, és úgy érezte, sosem lesz rá képes, hogy elengedje őket.

Sebaruo nem sokkal a hajók visszatérte után meghalt. Halála mintha átkot vett volna le a Világról. Attól a naptól már vége volt a háborúnak, akkor is, ha még egy évig folytatták a harcot. Amikor ő meghalt – még csak megölni sem kellett, vén szíve önként felmondta a szolgálatot –, a lelkesedésnek olyan hihetetlen hulláma söpört végig a Világon, amelyet már elképzelni sem tudott volna senki a kétévnyi harc után.

Már az is tett csodákat, amikor a hajók megérkeztek. A már-már legendának hitt Másik Világ ott volt, kézzelfogható valójában, ott volt annak a sok-sok harcosnak a képében, akik azért jöttek, hogy visszaverjék a pusztító seregeket. Visszatért Phalgo három fia is, három ország királya, jövője. Elhozták a segítséget. Sokaknak ez elég volt, hogy kétszerezett erővel térjenek vissza a következő ütközetbe.

De valahogy a megszokott kiábrándultság már olyan erős volt, hogy igen nehéz volt még ezzel a csodálatos hírrrel is reménnyé változtatni. Sebaruo halála azonban más volt. Az valahogy igazán a békét jelentette. Az addig bujkáló harcos csapatok mintha csak erre a jelre vártak volna, sorra előbújtak, csatlakoztak a megállíthatatlanul előretörő seregekhez.

Először Tilsen szabadult fel a béklyói alól. Aztán Adesah, Exum, Helocnia és legvégül Alira.

A háború első éve óriási zavart, zajt keltett. A másodikban csend volt – a támadók már nem volt kivel harcoljanak, akit lehetett, megöltek, a megmaradt Világ-lakók behódoltak. A béke

látszatát csak halk sóhajok, felhorkanások zavarták meg. A legyőzött Világ csendje volt ez. Aztán a harmadik év olyan volt, mint egy fékezhetetlen, győzedelmes forgószelel.

Sange, Miros és Xemda király a fásult csend éve alatt sem maradtak tétlenek. Szervezték a seregek megmaradt csapatait, a legnagyobb titokban. Fenntartották erejüket és hitüket, toborozták az újabb és újabb harcosokat. Ők, akik mind a terepet, mind az ellenséget kiválóan ismerték, felbecsülhetetlen segítséget jelentettek a hajókról özönlő, harcolni vágyó, tájékozatlan harcos-özönnek.

Miközben ők karöltve aprították az ellenséges katonákat, a szövetséges varázslók felhagytak a kimerítő védővarázsok fenntartásával. Bekapcsolódtak a harcba, vihart támasztottak az ellenség felett, falakat növesztettek a földből, amely elszigetelte őket az utánpótlásuktól, kórságokat küldtek a lovakra, harcosokra. Persze az ellenfél mágusai is próbálkoztak, de ők, akik az előző két évben is folyamatosan gyakorolták a nehezebbnél nehezebb varázsokat a Világ ellen, teljesen kifáradtak, erőtlenek voltak, főként Amred és Calad. Újabb próbálkozásait hamar kiismerték és kijátszották, lett légyen az vízből kreált szörny vagy álomvarázs a csatamezőn. A szövetségeseket pedig még a tündérek is segítették, káprázatokkal a sivatagba csalták a szárazsághoz nem szokott korioni csapatokat, szakadékokba szédítették a felderítőket.

A számbeli fölényüket veszített támadókra ezek a varázsok végső csapást mértek. Hátrálni kényszerültek a dühöngő bosszúvágy elől. A rájuk kényszerített szegény és gyász kötelékeiből szabadultak tomboltak, megállíthatatlanok voltak. A régi határok helyreálltak, majd még kijebb tolódtak. Mind Korioni, mind Razid jelentős területeket veszített, de még a puszták lakható peremrészeiből is nagy darabokat kanyarítottak ki a szövetségesek. Főként ezeken az új területeken telepedtek le a Világ új barátai, az idegen hajósok. De sehol sem volt túl nehéz helyet találniuk: a Világ-lakók igencsak megfogyatkoztak, nagyon sokan haltak bele a hosszú háborúskodásba.

Ezek az új lakók, akiket mindenütt örömmel fogadtak, új színekkel gazdagították a Világot. Hoztak a hajókon ismeretlen állatokat, ismeretlen növények magvait vetették a Világ földjébe. Beszédmodoruk különlegessége, amelyre a Világban csakis Atar beszéde emlékeztetett, furcsa öltözékeik, újszerű költészetük, szokatlan ételeik hamar elkeveredtek a régi hagyományokkal, ahogy az őslakosok felkapták az új divatként középük robbant szokásokat, az idegenek pedig alkalmazkodón átvették az itteniekéit, és létrejött valami új, valami más.

A változás elkélt. A régi Világ már nem volt életképes. Túl kevés maradt belőle, túl gyenge volt. Ezek az erős, bizakodó fiatalok adtak erőt azoknak is, akik már belenyugodtak a végbe. Lassan a halott csendből, a döbbenetből, amelyet a harcok vége keltett, nyugodt, hallatlanul megkönnyebbült sóhaj kelt, és aztán a bizalmatlan, óvatos és félénk suttogások visszafelé indították a Világot, vissza az élet felé. Köszönhetően a lelkes és fiatal uralkodóknak, az újjáépítés hamar megkezdődött, a földig rombolt városok talpra álltak, az eltörölt falvak helyén újak nőttek. Lenyűgöző gyorsasággal gyógyultak a sebek.

Sorra állították a főtereken a kisebb-nagyobb emlékműveket, a hősöknek, a segítőknek szóló köszönet-szobrokat. Sok-sok tekerics telt meg az őket méltató, a támadókat becsmérő szavakkal. Az emberek lelke is feléledt romjaiból.

Eközben egy kisebb csapat, amelyet Miros király indított útnak, azért járta a Világot, hogy megtalálja és az országok egyesült ítélőszéke elé állítsa mindazokat, akiknek jóvoltából a pusztító háború elkezdődhetett. Fő célpontjuk természetesen Arolak, Reghit – és főként Rabes volt.

A két uralkodóval nem volt nehéz dolguk. Arolakot saját fia, Cofrio fogatta el. Amíg apja a háború utolsó évében kétségbeesetten próbálta menteni, ami menthető, ő megszerezte a hatalmat. Meggyőzte a törzsek vezetőit, hogy ők voltaképp nem is akarták ezt a harcot – hogy is akarhatták volna?! Az egészért Arolak felelős.

Amikor aztán alkalma adódott rá, tüstént kiszolgáltatta apját a győzteseknek – így ő vesztésként is megtarthatta uralkodói címét. A Világ különben is szeretett volna mielőbb megfedkezni a barbárokról, legalábbis annyira, amennyire régen tehetette. A katonák is örültek, hogy nem kellett az ismeretlen pusztát járniuk.

Cofrio szenvtelen, kiismerhetetlen tekintete nyugodtan állta Arolak döbbsent, vádló pillantását, amikor Miros katonái elvezették. Kivégzése nem váratott sokáig magára.

Reghit pedig maga könnyítette meg a dolgukat: sétára indult a palotája környékén. A háború végére egészen elveszítette maradék esztét, már fogalma sem volt, mi folyik körülötte. A veszteség elviselhetetlen volt számára, hát inkább úgy hitte, győzött. Nem vett arról sem tudomást, hogy a Könnyek Árja egészen kiszáradt, hála Caladnak, és így arról az oldalról nem védi többé semmi a palotát és a várost. Dirovea újra nyitva állt, és a nép élt is ezzel a lehetőséggel. Amikor meglátták a gondtalanul, büszkén sétálgató Reghitet, éktelen, olthatatlan haragra lobbantak. Mire a tömegeből valaki is a saját, külön, józan fejével gondolkodott volna, a király már halott volt.

Calad megpróbált elmenekülni. Csakhogy utolsó varázslata megviselte, hogy bőre felhólyagzott, égőn viszketett, hámlott, mintha a mágus megégett volna. Ezt nem takarhatta el semmilyen álca, mindenki megbámulta – és felismerte. Egy utolsó erőfeszítéssel néhány lépésnyi gyenge védőkört vonhatott maga köré, így megmenekült a Reghitéhez hasonló haláltól. Azonban csupán időleges haladékot nyert. Miros katonáinak kezéből az ítélőbírák elé került, akik egyöntetűen halált szavaztak neki.

Amred ügyesebb volt. Sosem találtak rá. Egyesek szerint a pusztába szökött, mások szerint alakot váltott, és elvegyült az emberek között, habár senki nem tudott róla, hogy birtokolta volna az alakváltás képességét, így ez utóbbi változat nem hangzott túl valószínűen. Mindenesetre ő megmenekült.

És még ott volt Rabes. Ő szintén eltűnt. Jó ideje keresték már, de sehhol nem akadtak rá. Beszélték, hogy Amreddel tartott, akárhol legyen is a mágus, meg hogy felkötötte magát, és felmerült az is, hogy a harcok közepette lelte halálát. Lassan feladták, bármily szenvedélyesen vágytak is biztosan holtan látni őt, az egész örület nemzőatyját.

De volt valaki, aki nem mondott le a megtalálásáról: Solamber, a halász. Amióta az a csenevész fiú felbukkant a hajója mellett, amikor egy szerencsés nap után kikötött a Nautra északi csücskénél, tudta, hogy a találkozás nem véletlen. Az első pillanattól, amikor már az ismeretlen fiú pusztá látványától elöntötte valami keserű utálat, őt, aki pedig nem volt sem a megérzések, sem a heveny érzelmek embere, tudta, hogy nekik még dolguk van egymással.

Aztán a háború az ő agyából is kitörölt mindent, ami felesleges, mégpedig igen kegyetlen módon. Csak az élni akarást hagyta. A családja meghalt, amíg ő a tavon halászott, leölték őket a feketepáncélosok. Őt elfogták, amint partra szállt, sok más sorstársával együtt. Harcba küldték őket saját barátaik, saját országuk seregei ellen, s aki ellenállt, meghalt.

A háború második évében tudott megszökni, egy véletlen folytán.

A csapata egy különösen szép erdő mellett táborozott. Addigra ő már teljesen elvadult, úgy érezte, rég nem is ember már. Élni akart, ez az egy gondolat lakott a fejében. Nem is gondolat volt, csak egy egyszerű parancs, egy azok közül, amelyeket naponta kapott. Megtanult engedelmessé válni, erejét azok ellen fordítani, akik előtte voltak, legyenek bárkik, s nem azok ellen, akik mögötte vannak, akik előrehajtják. Látta épp elég társa halálát, aki megpróbált visszafordulni.

Megtanulta, hogy ne érezzen semmit. Nem tudta már, miért is csinálja ezt, miért tesz meg bármit, amit mondanak neki, miért öl és miért eszik. Nem is gondolt ilyesmire. Semmire sem gondolt. Ha étel volt előtte, megette, ha ember, megölte.

Talán élvezte is. Volt valami megnyugtató ebben az egészben. Meghatározott feladatért élt, nem volt mit eldöntenie. Nem volt miért szegyenkeznie, bosszankodnia. Már azt sem tudta, mit jelentenek az efféle fogalmak. A teste mindenesetre nem tiltakozott. A teste élt, ha a lelke halott volt is. Nagyon is élt. Élvezte a mozgást, az erőpróbákat, önnön erejét, a hatalmat az előtte álló emberi lény felett, akinek képes volt elvenni az életét. Ennyi. Többre nem gondolt, mert több nem volt. Talán sosem is volt szükség többre.

De az az erdő valami más volt. Nem illett az addigi életébe. Nem volt durva, nem fenyegetett, nem volt aláztató, nem volt halott. Nem volt olyan, amilyennek a Világot ismerte akkorra. Világos volt és szellős, a fák benne magasak és kecsesek. Nem is igazi erdő volt, inkább

kiterjedt, jókora liget. Túl szép volt, túl sok volt a madár, a pillangó. Valamiért zavaróan tökéletes volt.

Zavaró volt, mert arra kényszerítette Solambert, hogy érezzen. Mégpedig vágy volt, amit érzett, vágy, hogy megismerje a fákat, hogy közöttük sétáljon, beszívja az illatukat, megérintse őket. Homályos, megfogalmazhatatlan kívánság volt, de követelőző.

Így aztán éjjel felkelt, motyogott az őrnek valamit arról, hogy hívja a szükség, és a fák közé lépett. Egyre beljebb ment, aztán már nem is látta a tábort. Hallotta, hogy az őr utána kiált. Nem felelt. Döbbsen megállt. Mit csinál? Ha hívják, menni kell. Miért nem mozdul?!

Állt, meglapult. Hallotta, hogy az őr utána indul. Valami fel akart törni az utóbbi két év kemény burka alól, valami, amit rég elfelejtett, ami a régi élethez tartozott. Miért nem megy már, hiszen hallja az őr szitkait, ezért kemény büntetés jár, miért nem felel már, miért nem megy a tábor felé?

Fojtogatta valami. Kényszert érzett, hogy visszamenjen, hiszen ott várja a rend, a nyugodt, biztos kényszer, erőszak. De képtelen volt lépni, valami más is húzta, legalább olyan ellenállhatatlanul, mint a beidegződések. A feszültségtől majd elpattant a gerince, de nem tudott mozdulni. Mi van vele?

Az őr egészen a közelében mozgott. Sötét éjszaka volt, de ő épp elégszer hallotta az éjszaka neszeit, hogy megkülönböztesse az ellenség mozgulataitól. Ellenség?!

Egy roppanás. Egy ág tört ketté az őr talpa alatt. Ott állt, tőle pár lépésre. Még egy lépés, és meglátja. A roppanás hangosabb volt a szívénél, hangosabb mindennél.

FUSS!

Futott. Az őr a nyomában. Minden lépéssel egyre erősebb lett benne a pánik. Csak rohanni! Nem tudta még, miért fut, hová, ki elől. De futnia kellett, el kellett menekülnie. Várta a tőrt a hátába, de az csak nem jött.

Megvakult, megsüketült, nem érzett semmit, csak rohant. Már nem hallotta az őrt sem. A saját ordítását sem, pedig ahogy később megtudta, szünet nélkül üvöltött, földöntúli, embertelen hangon. És minden eltűnt körülé.

Sokáig nem tért magához. Ködös emlékei voltak hűvös kezekről, nedves borogatásokról, csendes, lágy hangokról, amelyek arra kérték, egyen vagy igyon. De ezek elkeveredtek a láz szülte álmokkal, amelyekben arctalan tömeget pusztított karddal, pusztá kézzel, örülten, míg minden arc formát nem nyert a halálban: az ő arcát.

Fekete páncél borult a testére, aztán egyre szűkebb és vastagabb lett, kiszorította belőle a levegőt, megölte őt. Gázolt mély mocsárban, tapadós, sűrű sárban, és lihegve, erőlködve menekült a mögötte csörtető ismeretlen elől, nem tudhatta, ki az, de tudta, rettegnie kell tőle, rohant volna, de csak vánszorgott, az üldöző egyre közelebb volt, közelebb és közelebb, de nem érte el soha, a félelem végtelen volt, rohant, rohant, egyre közelebb a halálhoz, de az sosem érte utol. Mászott fán, fel és egyre magasabbra, hogy elérje a csúcsát, mert tudta, ott vár rá valami, de a fa egyre magasabb lett, és ő nem mert lepillantani. Végül eltűnt alóla az ág, amelyen állt, eltűnt a kapaszkodó, zuhant bele a semmibe, de még akkor sem mert lenézni.

Aztán sűrű, nyúlósan alvado vér borította be, egyre több és több vér, émelyítőn vad íze előntötte a száját, ragacsossága az ujjai közé kúszott, és ő egészen elmerült benne, szeme előtt vörössé vált minden, lassan megfulladt. A halál pillanata csodás nyugalmat hozott. Tagjai elernyedtek, megbékélt mindennel.

És újra a vérben eszmélt, újra fulladozott, még hosszabb, még gyötrelmesebb haláltusa után jutva a nyugalomhoz, hogy aztán újra kezdődjön az egész. És újra, és újra, és újra...

Felriadt.

Egy áttetszően sovány, szőke lány ült az ágyán. Aggódó arccal hajolt fölé.

Solamber nagyot nyelt. Arca fájdalmasan eltorzult, kiszáradt torka égett és szúrta. De a lány máris felvett egy nedves ruhát, és megtörölte vele az arcát, ajkait, és adott egy kevés vizet, amit ő nagy nehezen lenyelt. Érezte, ahogy a lány – asszony – tejtől súlyos melle a karjához ér. Ismerte ezt az életteli lágyságot. A felesége egy héttel a szülés után... És újra elájult.

Az idegkimerültség még sokáig kínozta gyötrelmes álmokkal, de egyre több időt tudott ébren tölteni. Elgyengült teste hálás volt a gondoskodásért, amellyel a szőke lány és társai körülvették.

Hamarosan megtudta, hogy a lány neve Emyn, és Adesah leendő királyának felesége, aki a királyi család több tagjával együtt rejtőzik ebben az elvarázsolt erdőben. Lassanként megismerte az összes nőt, aki körülötte sürgölődött. Ott volt a sovány Emyn mellett sógornője, az alirai királyné, Rennea, meg a tilteni király asszonya, Maltve, és a királyfi menyasszonya, Talaria, valamint az idős Sange király csöppnyi, méltóságteljes felesége, Enoteyl. És végül Alira halott urának társa is, Nebruh királyné. Az ő ötlete volt, hogy ne a szolgálók ápolják a hozzájuk menekült férfit. Azt akarta, hogy ne vegye körül az ismeretlent a rosszindulat, ami a kastély minden lakójában felébredt, kivéve őt és a többi királyi hölgyet.

Az álmatlan Nebruh hallotta meg először azt az állatias ordítást az éjszakában, ő rohant ki egy szál lámpással, az ő karjaiba szaladt az idegen, aki képes volt átjutni minden védelmi vonalon. Tébolyult félelme vakká tette a katonákra, megvédte a varázsköröktől, és eljuttatta a kecses kis kastély körüli tágas tisztásra. Tudattalan rettegésében nekirohant a királynénak, feldöntötte őt, elterült rajta, és azonnal elájult. De lábai még sokáig görcsösen rángatóztak, vitték volna halálosan kimerült testét, menekültek volna tovább.

Nebruh döbbsen nézte a lámpás fényében a verítékben fürdő, gyötört vonású arcot. Nem tudta, kiféle, miféle az idegen, de úgy érezte, segítséget kér tőle a néma ajka, lehunyta szeme. A zajra összecsendült testőreinek segítségével becipelték a kastélyba, bár az általában rezzenetlenül nyugodt férfiak különösen heves gyűlölettel beszéltek az idegenről. Öltözéke, a fekete darócruha számukra azonnal megmondta, kivel van dolguk. Kérték úrnőjüket, hagyják sorsára a félholt férfit. Sőt, inkább vigyék ki a védőkörökön kívülre, dobják oda azoknak, akiktől jött. Határtalan megvetéssel meséltek neki azokról a foglyokról, akik hajlandók az ellenség oldalán harcba menni, csak hogy megóvják az életüket. De Nebruh nem tárgyalt.

Ő és a többi asszony a legnagyobb odaadással ápolták a férfit. Társai nem kérdezték, miért olyan fontos ez Nebruh-nak, érezték, hogy az, hát segítették. A kegyes, kéretlen megbocsátás, a gondoskodás megnyugtatta Nebruh-t. És lassan mindőjükben felébredt a szánalom az eszméletlen, láthatóan szenvedő ismeretlen iránt. Mire az eszméletre tért, már mind úgy gondolták, a ruha ellenére ő nem lehet az, akinek a testőrök mondták.

Erősen meglepődtek, és mélyen csalódtak tehát, amikor a férfi ébredése után megerősítette a gárdisták állítását. A tudat kissé mérsékelt a rokonszenvükön, bár azért nem szüntette meg teljesen. Nebruh volt az egyetlen, akinek ez semmit sem számított. Ő biztosan tudta, hogy ez a férfi azért jött hozzá, mert a sorsuk így kívánta. Hogy ki ő, az az ő dolga, ahogyan az is, hogy mit miért tesz, vagy tett.

Lassanként egyre inkább átvette a többiek helyét is ápoltja mellett. Ahogy Solamber kissé erőre kapott, úgysem volt már szükség az addigi gondoskodásra. Teste erős volt, napról napra önállóbb lett, inkább szorult lelki, mint testi ápolásra. Szüksége volt valakire, akinek szegyen nélkül beszélhet arról, ami vele történt. És Nebruh ilyen valaki volt. A kastély többi hölgye, ifjú anyák, erkölcsös és finom asszonyok, nem lettek volna alkalmasak a feladatra. De Nebruh nem botránkozott meg semmin. Hagyta, hogy Solamber kiadja magából, ami kikívánczolt belőle, és nem fűzött megjegyzéseket a hallottakhoz.

Nem is volt mit mondani. Solambernek egyedül kellett megküzdenie önmagával. Élete, halálfélelme ide vagy oda, megbocsáthatatlan volt, hogy elvette mások életét, épp olyan emberekét, amilyen ő is volt. Mindazonáltal megbocsáthatatlan bűnökkel is meg lehet tanulni együtt élni.

És ő így is tett. Régi természete semmivé lett, ahogyan az élete is. De ettől még a Világ nem állt meg, és az ő szíve sem szűnt meg dobogni. Szépen beletanult új önmagába. Bűne elkísérte az új életbe, megkeserítve azt, de azért az élet csak élet. Nebruh-nak nagy szerepe volt abban, hogy Solamber belenyugodjon ebbe, és ne akarjon vezekelni a bűnéért, elégtételt szolgáltatni a Világnak azzal, hogy meghal.

Lassan újra ember lett az állattá erőszakolt Solamberből. Már nem fordult összekucorodva a fal felé, ha ételhez jutott, és nem bámult mindenkire a szeme sarkából, gyanakodva, sunyin várva a támadást. Többé nem várta meg, hogy engedélyt kapjon, ha sétálni vágyott, és lassan már csak kevés szégyen és félelem maradt benne emiatt.

És mire mindez megtörtént, nem volt nála elkötelezettebb híve Nebruh-nak. Szüksége volt célra, ami az eddigi helyébe lépjen. Úgy határozott, hogy nem hagyja el az özvegy királynét, örévé, szolgájává szegődik egy életre. Nebruh nem tiltakozott. Örömét lelte a férfi társaságában. Nagy könnyebbség volt számára a jelenléte.

Amióta csak a kastélyban volt, tartania kellett a száját sok mindenről. Elsősorban persze Mirosról, de nem ez volt az egyetlen. Társai körében az ő szabad gondolatai megbotránkozást keltettek volna. De nem tudott olyat mondani, ami Solamber számára botránkos lett volna. Neki beszélhetett Miros iránti szelemének mélyéről, végre valaki előtt kiejthette a király nevét a magáéhoz kötve, ahogyan sem azelőtt, sem azután soha. Beszélhetett arról, mit érez és érzett a férje iránt, és arról is, ami a lányához fűzte. Elmondhatta, mennyire gyűlölte Ceynuát, amiért halálával akkora fájdalmat okozott neki. És elmondhatta azt is, amit Mirostól tudott meg, és amit az óta sem említhetett senkinek.

Rabes titka szörnyen nyomasztotta a lelkét, ez volt a legsúlyosabb terhe. Muszáj volt már valakinek beszélnie a fiáról. És Solamber meghallgatta. Nebruh meg sem lepődött, amikor a férfi elmondta, hogy ismeri Rabest. Ebben is csak sorsszerűség-érzetének megerősítését látta. Fájt hallania, milyen gyűlölettel beszél a férfi a fiáról, de már régen tudta, hogy neki van igaza. Tudta, hogy az ő Rabese csak a képzeletében élt. És nem feledkezhetett meg Solamber tulajdonképpen Rabes miatt legyilkolt családjáról sem. Mégis, volt hogy meg kellett kérnie, ne beszéljen tovább erről.

Aztán a háború után elhatározásra jutott. Elküldte maga mellől Solambert, arra kérte, keresse meg a fiát, és hozza el őhozzá, senki máshoz. Solamber pedig feltétlen hűségével megtette ezt neki, még ha forrón szerette volna is maga kitekerni a fiú nyakát. Miros csapatai előtt, mindenki más előtt érte utol a bujkálót, ösztöne hamar elvezette hozzá. Minden gyűlölete ellenére nem ölte meg, hanem elrejtette. Aztán amikor a katonák feladták a keresést, csendesen Alirába szállította, ahová addigra Nebruh hazatért.

A királyné arra készült, hogy igazságot szolgáltat, és megadja Rabesnek, amit érdemel, de azt akarta, hogy a Világ ne szerezzen róla tudomást. Mindent elmondott Mirosnak, amikor néhány napig egy Tilsen és Alira közötti szerződés ürügyén együtt lehettek, de erről a tervéről, amely már az első pillanattól élni kezdett benne, ahogy tudomást szerzett Rabes szörnyű bűnéről, nem szólt neki sem.

Az ő fia volt, ő hozta a Világra, ő is akarta onnan kigyomlálni. Csendesen, egyedül. Nem bírta volna elviselni, hogy nyilvánosan kivégezzék, közszemlére tegyék a fiát. Tudta, hogy gyűlölnie kéne. Próbálta is. Volt hogy úgy érezte, sikerrel járt. De mégiscsak a fia volt...

És egyszer csak ott volt előtte Solamber a szigorúan zárt trónteremben, oldalán vezetve az összekötözött kezű, csapzott és kimerült fiút. Hú csatlósa sokkal előbb járt sikerrel, mint Nebruh várta, nem készült fel rá, hogy találkozzon Rabesszel. Ahogy meglátta őt, Nebruh szíve őrjöngve meglódult. Érezte, hogy vére az arcába szökken, és rettenetesen megvetette magát, amiért égő kényszert érzett, hogy megölelje a fiát. Meg kellett kapaszkodnia a trónszék karfájában, keményen. Olyan rég nem látta őt! Már tizenkilenc esztendő volt, kész férfi. Magas volt, megrendítően sovány és csúnya. Nebruh nem emlékezett, hogy ilyen ellenszenves, alattomos vonásai lettek volna. De a fia...

Végül sikerült ellenállnia a kísértésnek. Egy pillanatra lehunyta a szemét. Hidegen, épp csak egy hajszálnyit remegő hangon szólt a fiúhoz. Elmondta neki, hogy a bűnéért halnia kell, és büntetését az ő kezéből kell elvennie.

Hiába várt, Rabes nem szólalt meg. Pedig szerette volna, ha mond valamit, ha kéri, hogy kegyelmezzen. Talán meg is tenné.

Végül intett Solambernek. Ő pedig zordan, részvétlenül mozdult, hogy teljesítse a feladatát. Nebruh meredten nézte a kezében a hosszú pengéjű tórt, amellyel először elvágta a fiú kötelékeit, mert azt a parancsot kapta, hogy szabad emberként végezzen vele. Nézte, ahogy a fegyver közelít a fia mozdulatlan nyakához. Rabes nem mozdult, még a szempillája sem rezdült. Fejét büszkén tartotta, a semmibe meredt. Mintha ott sem lett volna.

A fém a húsnak feszült, a vér kiserkent.

Nebruh felsikoltott. Solamberhez ugrott, rettegve, hogy elkésett, és nagy erővel kiütötte a kezéből a tórt. Félrelökte őt, és két kezébe fogta megmagasodott fiának arcát. Sírt, pedig azt hitte, nincsenek már könnyei. Sírt, megölelte Rabest, erősen, fulladás-szorosan.

Rabes ekkor elgyengült. Szörnyű, hörgés-szerű sóhaj szakadt ki belőle, térdre esett, magával húzva Nebruh-t, és eszelős erővel viszont-ölelte. Csak a suttogásukat lehetett hallani, millió „Anyám!” és „Fiam!” szállt el az ajkukról, minden más szónál kifejezőbben mesélve arról, mennyire szereti egymást ez a két ember, öröktől, örökké.

– Bocsássa meg nekem a Világ – suttogta Nebruh a fiú haját simogatva, csókokkal borítva homlokát, vékony, csontos arcát. – Bocsássa meg nekem, hogy szeretlek, bár ne szeretnék! Bár tudnálak gyűlölni. Bár ne szeretnék annyira! Szeretlek, Rabes, én fiam, kisfiam, szeretlek, úgy szeretlek...

Arra gondolt, milyen erős a fia karja, ahogy magához öleli, hát mégis él a szívében szeretet. Talán ha még jobban szeretete volna, ha sosem engedni bántani, akkor más lett volna. Ha eléggé szeretete volna, amennyire ő vágyta...

Talán még most sem késő.

A gondolat kijózanította. Ellökte magától a fiút, aki elterült a padlón. Nebruh zihálva nézte, ahogy ott fekszik mocsanatlanul, aztán szánalmas erőtlenséggel felkászálódott mellőle, és elfordult. Képtelen volt felemelni a fejét, a szégyen letaglózta. Nagy lélegzetet vett, letörölte a könnyeket az arcáról.

– Vidd őt innen – kérte alig hallhatóan Solambert, aki csendesen meghúzódott egy sarokban.

Solamber szótlánul engedelmeskedett. Elvezette Rabest, de mindketten hallották még, ahogy Nebruh újra elsuttogja fohászát: „Bár tudnálak gyűlölni.”

Rabes a palota tömlöcében maradt egy nohtomig, a legnagyobb titokban. Nebruh nem tudta rászánni magát, hogy újra lássa. Összetörte a gyengesége, árulónak érezte magát, amiért nem képes a rábízottak életéért cserébe elvenni a fiát. A fiát, aki az óta sem kérte, hogy láthassa, hogy beszélhessen vele. Talán csak képzelte azt a mérhetetlen erőt a karjában.

Tudta, hogy neki köszönheti nem csak a Világ minden sebét, de közvetlenül Phalgo és Ceynua... A kicsi lánya, a gyermeke Rabes miatt halt meg, ott égett el a teste a lovával együtt, az az édes, bájos, fiatal teste... De ez sem volt elég.

Mire elhatározta volna magát, Rabes megszökött. Hosyla mentette ki a palotából. Ki tudja, a fiú hogyan üzent neki, mindenesetre Hosyla eljött, és elvitte őt. Ahogy Rabes várta, nem kért semmit, nem kellett neki magyarázat. Feltétlen hűséggel viseltetett iránta, amióta csak ismerték egymást.

Azt mondta, tud egy biztonságos búvóhelyet kettőjüknek, Nazelo közelében. Rabes hitt neki. Kevés hibát ejtett élete során, ez a legsúlyosabb volt. Önteltségében eszébe sem jutott, hogy Hosyla esetleg becsapja. Úgy gondolta, az utolsó gondolatáig ismeri őt, egyszerű, könnyen kiismerhető asszonynak tartotta.

Baj nélkül átjutottak Alira és Adesah határán, és az egész országot átszelték anélkül, hogy valaki felismerte volna Rabest. Már közel jártak Nazelóhoz, amikor táborhelyükön egy reggel a fiú gúzsba kötve ébredt. Döbbenetében megijedni is elfelejtett. Méltatlankodva ráripakodott Hosylára:

– Megőrültél?! Miféle tréfa ez?

Hosyla természetének ellentmondva roppant nőietlenül felelt: szó nélkül leköpte Rabest. Aztán folytatta a reggelizést. Arcán nyoma sem volt az addigi hű, alázatos kifejezésnek, az

nyomtalanul lefoszlott róla. Helyette megvetés ült a szemébe. Mélán rágta az előző esti vacsora maradékaként jellemezhető húscsapatot, az apró termetű, felismertetlenné trancsírozott, feketére sütött állatka *valamijét*, nem zavartatva magát Rabes kiáltozásától, átkozódásától, szitkaitól, fenyegetéseitől. Amikor a hús elfogyott, még egy ideig csendesen ült, maga elé meredve. Aztán végre a fiú felé fordult.

- Fogd be a szádat – kezdte a társalgást, és határozott hangjától Rabes elhallgatott. — Elmondom, miféle tréfát űzök én itt. Tetszeni fog, testvérem. Ugye így neveztétek, amikor elváltunk? Hát, ez esetben az idősebb jogán kötelességem részt venni a nevelésedben, és megfenyíteni, ha valami rosszat teszel. Márpedig – keményedett meg a hangja – te nagyon rosszat tettél. Förtelmesen rosszat. És mert a barátodnak nevezted, mert bíztam benned, beszennyeztél engem is a bűnöddel. De én a magam vétkét, hogy segítettem neked, megmentettem az életedet annak idején ahelyett, hogy saját kezemmel fojtottalak volna meg, én a bűnömet megváltom azzal, hogy lehetőséget adok a Világnak a bosszúra. Elrejtelek itt a közelben, egy barlangban. Biztosan emlékszel még, volt csata, ami után ott pihentünk meg. Igazat mondtam, te is tudod: a hely biztonságos. Senki nem fog ott rád találni. Aztán elmegyek Nazelóba, és kihirdetem, hogy egy nohtom múlva a főtéren lesz a Világ gyilkosa. Visszajövök hozzád, és egy nohtomig ügyelek, nehogy megszökj, vagy megöld magad. Egészséges leszel és erős, amikor beviszlek a főtérré. Ha kell, erőszakkal etetlek addig, aztán otthagylak, megkötözve, egymagadban. Egy nohtom alatt az egész Világból ide fognak seregleni azok, akik úgy érzik, tartozol nekik a szeretteik életéért, a földjükért, a házukért, a lelkükért. Akkor pedig felelni fogsz.

Rabes döbbenet hallgatta egykori harcostársát, amint szenvtelen, színtelen hangon elétárja jövőjét. Nem értette, hogyan történhetett ez az egész. Hogyan lehet, hogy Hosyla képes volt becsapni? Hogyan tévedhetett ekkorát vele kapcsolatban?

Fenyegetőzött, könnyörgött, hízelgett, de Hosyla minden próbálkozására csak azzal felelt: „Megérdemled a sorsod.” Átvette a lova hátán az összekötözött fiút, felült a magáéra, és a barlanghoz lovagolt terhével.

A hír villámsebessen terjedt a Világban: az áruló egy nohtom múlva Nazelo főtéren felelni fog bűnéért. Eljutott Alirába is, Nebruh-hoz. Amikor meghallotta, összeszorult a torka. Ezt nem engedheti. Nem lehet. A fiát nem verheti halálra a tömeg. Nem lehet...

Fogalma sem volt, mit fog tenni, ha újra magánál tudhatja, de elküldte Solamebert, hogy mentse meg Rabest. Átkozta magát, amiért nem végzett vele, amikor lehetett, és rettegett, hogy most már késő. A gondolattól, hogy Rabest darabokra szaggatják, a gyomra a torkába ugrott. Könyörgött Solambernek, hogy bármi áron mentse ki az emberek kezéből a fiát, megesküdött – bár fogalma sem volt, meg tudja-e tartani az esküjét –, hogy ha kell, saját kezével öli meg, csak ne engedje *így* meghalni. Ő azonnal útnak is indult. Nem latolgatta, magától is ezt tenné-e. Annyira beléivódott már a szolgaság, hogy amikor kialakult közte és Nebruh közt az a sajátosan erős kötelék, teljesen alárendelte magát az ő akaratának. Úgy érezte, a királyné megérdemli a hűségét. És szánta is őt, hiszen az ő sorsa még azokénál is nehezebb volt, akiknek meghalt minden gyermeke.

Így aztán öt megbízható, erős katonát számláló csapat élén elment Rabesért. Nazelóban megtudta, hogy a hír Hosylától, a harcosnőtől ered. Ismerte a nőt, Rabes vele volt, amikor ők ketten először találkoztak. Nem volt hát nehéz felismernie, amikor meglátta a kijelölt napon, a főtér északi sarka felől közeledni. Egy zárt kocsin ült, nyugodtan hajtotta a lovakat. Néhányan felismerték, kezdtek köréje gyűlni. Ő türelemre intette őket.

Solamber a tér másik oldalán ült a lován. A katonái elszórtan, a tömegben kutatták a harcosnőt. Még egyikük sem vette észre. Solamber állt, és nézte a sokaságot maga előtt. Irtózatossá vált a tömeg gyűlése a városban, borzalmasan sok ember. Lehetetlennek tűnt áthatolni a zárt falat alkotó, zúgó, fenyegető rengetegükön.

Forró délelőtt volt, alig lehetett levegőt kapni az összezsúfolódott emberek között. Az egész város tele volt velük, sokan nem fértek a térre. Semerre sem lehetett üres foltot látni, mindenütt ellenséges, bosszúszomjas emberek tolongtak, fiatalok, öregek, nők, férfiak, még gyerekek is. Volt aki csak azért jött, hogy lássa, ki tette vele, amit tett, volt aki bosszúért, megnyugvásért. És voltak akik ilyen vagy olyan okból megmentették volna Rabest. Solamber főként az ő zavarkeltő szerepükben bízott, amikor a tér nyugati oldala felé mutatva elordította magát:

– Itt hozzák már! Üssétek agyon! Üssétek!

Nem csalódott. A tömegben minden fej feléje fordult, keresték a hang forrását és Rabest. Néhányan vakon elindultak arra, amerre a fiút sejtették, a többiek követték őket, harcias, keserű kiáltásoktól lett visszhangos a tér, az emberek biztatták egymást, felemlegették sérelmeiket, azok pedig, akik elleneztek a vérontást, megpróbálták közbelépni. Hamarosan itt is, ott is kialakultak a vitakozó, verekedő góccok, amelyekről mások azt hitték, Rabes van a középpontjukban, hát ők is csatlakoztak. Mások a tömeg erejétől megrémülve menekülni igyekeztek. Egyeseket eltapostak, másokat visszarántottak, „Talán csak nem te vagy az?”-kiáltással csépelni kezdtek. Nemsokára az egész tér őrzőgő, átláthatatlan káosszá vált.

Solamber a tömeg felett átnézve látta Hosylát, aki a lovaival küzdött. Az állatok megriadtak a zajoktól, az őrzőgő emberektől. A harcosnő, miközben féken tartani próbálta őket, döbbs pillantásokat vetett a tömegre. Nem ezt várta. Nem ezt akarta. Rémulten visszafordította a lovakat, és sebesen hajtotta őket kifelé a városból.

Solamber látta, hogy a katonáira nem számíthat, azok a tömegben rekedtek. Maga, lévén hogy lóháton volt, egy csendesebb sarokba húzódva, eddig megúsza a verekedést. Lova különösen jól kiképzett, harcedzett, türelmes állat volt, megszokta a küzdelem zajait. Ideges volt, de nem nyugtalankodott. Solamber megindította a tömeget.

Az állat széles, erős mellkasa, vaskos, rövid lábai talán nem tették őt feltűnően vonzóvá, és talán nem is volt a legfürgébb vagy legokosabb ló a Világon. De ereje és elszántsága páratlan volt. Teljes harci felszerelésben, minden oldalról vastag bőrvértekekkel védve lassan, de biztosan haladt, feltaszítva, aki az útjába került. Az emberek teljesen kivetkőztek önmagukból, eszüket vesztve ölni vágytak, bárkit immár. Megpróbálták lerángatni Solambert a lóról, különböző fegyverekkel és egyéb szerszámokkal nyúláltak felé, kövekkel hajigálták. Mire átverekedtek magukat a tömegen, a férfi is, a ló is bőven szerzett sebeket. De átjutottak.

Az út, amelyen Hosyla elhajtott, majdnem teljesen szabad volt. Csak néhányan lézengtek rajta, de ők rögtön félreugrottak a rohanó ló elől. Solamber üldözőbe vehette végre a harcosnőt. A késlekedés miatt fél napba telt, míg utolérte a kocsit. Fáradhatatlanul, kíméletlenül hajtotta kimerült lovát, tudván, Hosyla is ezt teszi az övéivel. Sejtelve sem volt, hová tart most a nő, mire készül terve kudarcba fulladtával. Utol kellett érnie.

A városon túl, egy barlang előtt állt a kocsi. A harcosnő mellette állt, amikor meglátta Solambert. Azt hitte, a városból jött, Rabes vérére vágyik, így előrántotta a kardját. De a férfi láthatóan nem akart harcolni. Megállt előtte a lovával. Elmondta, miért jött. Hosyla pedig végül belátta, hogy jobb, ha enged.

– Azt akartam, hogy szenvedjen. Bosszút akartam. De azok... Azok nem igazságért jöttek. Borzalmas volt.

Összetörtén intett a kocsi hátulja felé, és Solamber odalépve már látta is a megkötözött fiút. Miután megkapta, amit akart, elindulhatott Alira felé. Hosyla a rendelkezésére bocsátotta a kocsit is, neki már nem volt rá szüksége. A ponyva elrejtette az esetleg veszélyes tekintetek elől az eszméletlen, összekötözött Rabest. Solamber katonái, miután a harcosnő többé nem jelent meg a téren, tudták, hogy vezetőjük sikerrel járt. Hamarosan kiverekedték magukat a tömegből, és utána indultak. Négyen csatlakoztak hozzá az Alira felé vezető úton. Egyik társukat agyontaposta a tömeg.

Nem ő volt az egyetlen áldozat. Amikor a sokaság elvonult, rettenetes kép tárult fel. A tér körüli összes épület romossá tépve állt, még a kockaköveket is sok helyen felszedték. Rengeteg

szemét, ruhafoszlányok, vér, kitépett hajcsomók heverték szanaszét, kifacsart testű, formátlanná vert-taposott holttestek, sérültek között.

Ezt a napot tartották számon később mint a háború utolsó napját, amelyen még feltört valami szörnyűség, amit a három év zsúfolt az emberekbe. Az itt meghaltak voltak a háború végső áldozatai.

Rabesről pedig soha senki nem hallott többé. Egyesek tudni vélték, hogy ő is a téren lelte halálát, s az óta a felismerhetetlen holtakkal együtt alussza örök álmát a város mellett, a közös sírban. Mások úgy hitték, hogy gonosz szellem volt, aki örökre eltűnt a Világból. Megint mások úgy tudták, a sivatagba menekült, és Amreddel együtt várja, mikor térhet vissza, újra pusztítani.

Valójában azonban Rabes meghalt. Solamber visszavitte Nebruh elé, ő pedig másodsorra képes volt elfordítani a fejét, míg a férfi tette a dolgát.

Örökre megőrizte a szívében a hangot, amellyel a fia eltávozott a Világból. Amikor már vége volt, kiküldte Solambert, és a fia teste mellé térdelt. Ölébe vette a fejét, ringatta, simogatta, csókolta az arcát, míg csak egészen ki nem hűlt, törölgette a vért a nyakáról. Aztán melléje feküdt a kőpadlóra, hozzásimult a testéhez, hátha egy pillanatra tartóztathatja még benne az élet melegét, és öelve őt megsiratta. Már megtehetette.

Rabes halálával megkönnyebbült. Addig küzdenie kellett benne a szeretetnek, amely kiüríthatatlanul a lelkében élt és a gyűlölettel vegyes undornak. De a harc eltűnt, ahogyan az önvád és az önmaga iránt érzett gyűlölet is, amikor Rabes megszűnt végre. Attól kezdve megbocsáthatott neki, és magának is. Halott fia iránti szeretetét immár senki nem róhatta fel neki.

Arról pedig, hogy ki volt valójában a Világ titokzatos elárulója, senki nem szerzett tudomást, erről Nebruh gondoskodott. A Világ gyűlölhette egy fiút, aki annyit ártott neki, egy a semmiből jött, a semmibe távozott rémalakot, de nem akarta, hogy az ő fiát gyűlöljék.

Yeram, a tündérek mindenható ura sajnos nem bizonyult a Rend feltétlen hívének. Úgy is mondhatnám, megtiltotta, hogy a tündérei részt vegyenek „ebben az egész ostobaságban”. Hiába vezette el hozzá társait Medya, hiába próbálták újra és újra megmagyarázni neki, milyen fontos az ügy, amelynek érdekében a segítségét kérik. Yeram hajthatatlan volt.

Valójában arról volt szó, hogy Yeram nagyon is elégedett volt a Világgal úgy, ahogyan volt. Kissé ódivatú fickó volt. Nem szerette a változásokat, hacsak nem ő vágyott rájuk. Ráadásul nem is igazán értette, miért kellene a világoknak eggyé válni, s főként, hogy miért kéne kiküszöbölniük magukból a gonoszság szikráját is. Ő maga például eléggé gonoszul tudott viselkedni időnként, és neki ez jó volt.

A kis csapat így csalódottan távozott. Nem is próbálták meg rávenni más tündéreket, hogy segítsenek nekik. Hiszen mind Yeramnak tartoztak engedelmességgel, szárnyukat kockáztatták volna, ha ellenkeznek.

Ennek ellenére mégis akadt, aki kéretlenül melléjük állt: egy fiatal, szertelen kis tündérlány – alig volt még hatvan esztendő, nem gondolt a jövőre. Daun egyébként sem szokott semmire gondolni. Ha valamit a fejébe vett, megvalósította, csak aztán kapott észbe, hogy milyen bajt is okozott. Nem egyszer szerzett már magának – és esetenként másoknak is – igencsak kellemetlen pillanatokot.

Mindenesetre egy tündér is több volt a semminél, így a három Rend-bajnok igencsak örült, amikor Daun melléjük szegődött, segítséget ajánlott. Íziben be is léptették a Rendbe, bár nem voltak egészen biztosak benne, szabályos-e, amit tesznek, hiszen Daun volt az első tündér-tag. Nem tudhatták, nem kell-e változtatni a szertartáson. De úgy gondolták, nem a fajta, hanem az elhivatottság számít.

Hogy Daun miért ajánlkozott a Rend tagjául, azt nem kérdezték. Pedig nem lett volna feltétlenül ártalmas, ha tudják, hogy a lányt nem annyira önzetlen segíteni vágyás, mint inkább a Yerammal való szembeszegülés lehetősége motiválta. Szeretett ellentmondani a királynak, bár ilyen súlyos ellenszegülés még nem fordult elő a praxisában.

Talán megfelelőbb lett volna elsőül egy ennél nemesebb eszméket valló tündért avatni a Rend tagjává. De hát így alakult. És Daun után több más tündér is csatlakozott, dacolva Yerammal. Többségük már valóban azért jött, mert érdekelte a Szépszívű ügye. És végül is mindegy volt, mi indította el a folyamatot.

Minél többen csatlakoztak, annál nagyobb biztonságban érezték magukat. Úgy gondolták, tömeges szárny-fosztásra nem vetemedne még Yeram sem. Mégis, még mindig csak maroknyian voltak, és számuk igen lassan gyarapodott. Egyértelmű volt, hogy a királyi tiltás túl nagy visszatartó erő, vagyis, ha nem puhítják meg Yeram szívét, az ügy reménytelen. Ám volt a kis csapatban valaki, aki erre is képes volt. Ez a tündér pedig Frolo volt.

Ő azok közé tartozott, akik az emberek feltétlen hívei voltak. Nem kevesen voltak ilyenek. A tündérek másféle életében esetenként hatalmas vonzerőt tudott képviselni az emberek küzdelmes, célokkal teli élete. Csodálták őket, és közülük számosan afféle őrtündérré lettek. Ahogyan elnézték az embereket, meglepődtek, hogyan is képesek egyetlen napot is túlélni, annyi veszély leselkedik rájuk, és ők annyira védtelenek. És jobbára egyszer csak találtak egy teremtményt, aki a többinél is jobban lenyűgözte őket. Így aztán sok ember egész életében egy-egy tündér védelme alatt élt. Ezek a tündérek alig is tartoztak már a saját világukba, szinte minden idejüket az emberükkel töltötték.

Próbálták megvédeni, gyenge kis bűverejükkel hárították a feje fölül a bajokat, s ha elakadt valamiben, múzsákként ihletet súgtak a szívébe. Segítették, védték, szerették azt az egyet, aki számukra olyan fontos volt. És rendszerint egyetlen egyszer sem mutatták meg magukat, csendesen figyeltek a háttérből.

És ez *rendszerint* elég jól működött. A tündér-őrzött emberek hosszú életűek, boldogok voltak, legalábbis hosszabb életűek és boldogabbak őrizetlenül élő társaiknál. A tündéreiket pedig örömmel töltötte le ez a tudat. Csakhogy nem mindig vált be, amit elterveztek. Így járt Frolo is. Azért állt be a Rendbe, mert csalódott saját erejében. Volt egy ember, akit vigyázott, születésétől, és akinek mégsem volt elég az ő védelme. Egy lány, akit Enrys-nek hívtak.

Enrys nem volt feltűnően szép, viszont feltűnően nem volt okos. Igazán szüksége volt a segítségre. Szeretreméltó kislány volt, bár nyilvánvalóan igencsak nehéz fejű, korlátokkal küzdő gyerek. Frolót azonban ez a legkevésbé sem érdekelte. Ő nagyon szerette Enrys-t. Az ő Enrys-ét.

Szegény fiú, olyan odaadóan ügyelt arra a kislányra, a szülei se jobban! Vigyázta minden suta kis lépését, minden lélegzetvételét. Elragadónak találta, mintha csak a saját kislányát. Kísérte őt élete minden veszélyekkel telt, nehéz napján, egészen addig, míg fel nem nőtt, és el nem veszett végleg.

A baj az volt, hogy Frolo túlságosan is sok szeretet bírt. Szerette az emberek világát, de a sajátját is. Így aztán néha visszavágyott oda is. De nem akarta magára hagyni Enrys-t. Gondolta, bőven van ideje, majd visszamegy a tündérek közé, ha a lány már nem lesz. Hiszen örökké ő sem él, ha mégoly féltőn óvja is bárki. Amikor azonban Frolo látta, milyen szépen fejlődik a kislány, már-már felnőtt, és egészen szépen elboldogul, ő pedig már nagyon vágyott a tündérek közé, arra gondolt, talán magára hagyhatja a kicsikéjét. Csupán egyetlen napra, amíg visszatér az övéihez.

Így is tett. Csodálatos napot választott, napfényes, finom tavaszi napot, mi baja eshetett volna egy ilyen napon az ő kis Enrys-ének?

Igazán jól érezte magát újra az olyanok közt, mint ő. Boldogan játszott a kicsi tündérgyerekekkel, örömmel kortyolt a virágok kelyhének nektárjából, csupa olyan dolgot tett, amit az emberek között nem szokott. Újra igazi tündérnek érezte magát. Olyannyira jól telt a nap, hogy el is felejtett visszamenni, pedig azt tervezte, hogy még aznap este visszatér. Ehelyett elaludt, és másnap reggel, amikor felébredt, már szörnyű balsejtelem szorongatta a szívét.

Sietett vissza Enrys-hez, de az elbűvölő hajnali fényben nem találta őt sehol. Amikor végül ráakadt, a lélegzete is elállt. A lány az otthonát jelentő városka melletti szép, tiszta tavacska közepén állt a kelő Nap előtt, egy billegő kis csónakban. Egyedül. Borjú-barna fűrtjeivel szél kergetőzött, közöttük félelemtől csillogtak az ősz sárga-barnáját visszatükröző szemei. A parton ugráló társai nógatták őt, evezzen csak tovább, át a túlpartig. De Enrys addigra rájött, milyen nagy hibát követett el, amikor engedve csúfolódó biztatásuknak, beszállt abba a rozoga csónakba, és bevezett a tó közepére. Hiszen alig tudott úszni, és rettegett a víztől. A csónak megállíthatatlanul ingott, ő meg tanácsalanságában felállt, segítséget várva, nem tudván, hogy nincs segítség.

A mozdulat persze még hevesebb mozgásra készítette a csónakot, és a lány többé nem mert leülni. Csak elveszetten hadonászott a karjaival, reszketve, könnyezve. A többiek még mindig nem fogták fel, miféle helyzetbe sodorták, és továbbra is gúnyosan kiabáltak neki, biztosítva, örökre gyávának és ütődöttnek fogják tartani, ha nem jut át a túlpartra.

Az egyetlen, aki tudta, milyen nagy a veszély, Frolo volt. Kétségbeesett igyekezettel repült Enrys felé, meg akarta tartani, meg akarta védeni őt, minden erejét összeszedve próbált arra koncentrálni, hogy a tó csendesüljön kicsit, a csónak ne inogjon úgy, a lány ne féljen annyira. De tudta, hogy elkésett. Most látta csak, mennyire nem felnőtt még ez a lány, milyen gyermekien görbülnek lefelé a szája sarkai, milyen kicsi még, milyen védtelen.

Enrys teljesen kétségbeesett, amikor ráébredt, hogy senki nem fog érte jönni, ott ragadt a víz közepén. Képtelenségnek érezte, hogy még egyszer megfogja az evezőket, és maga jusson ki bármelyik partra is. Reszkettek a lábai az ingatag kis alkotmány padlóján, már hangosan sírt.

Ekkor végre Frolo odaért hozzá. Megragadta a karját, nem törődve vele, hogy érintése égeti a lányt, bűverejének minden cseppjével tartotta őt, eszeveszetten próbálta megnyugtatni. De hiába. Enrys már nem érezte meg, amit sugárzott neki. Túlságosan félt. Bezárta a szívét. Frolo még megpróbálkozott azzal, hogy megmutassa magát a lánynak, hátha akkor megmentheti. De mire megtette, Enrys már megbillent, és elveszítette az egyensúlyát.

Frolo arca volt az utolsó, amit látott, mielőtt bezárult felette a víz kérlelhetetlen fala. De már nem érthette meg, ki is volt az, akit látott. Ő pedig örökké emlékezett Enrys arcára, ahogyan értetlenül, segítségért könyörgőn, iszonyúan félve elnyeli az irgalmatlan, ellentmondást nem tűrő víz. Hiába próbálta ő minden erejével felhúzni, az is kevésnek bizonyult. Ő nem merülhetett a víz alá, az számára a halál volt. Semmiképp nem segíthetett.

A gyerekek a parton egy pillanat alatt elhallgattak. Dermedt csend szakadt rájuk. Aztán egyikük felkiáltott – és már rohantak is. Réműletükben alig tudták elmagyarázni a városban először eléjük kerülőknek, mi történt. Tudták, hogy örökre rájuk sütik majd a bélyeget: ők voltak a kis buta lány gyilkosai. A szívük úgy reszketett, ahogy nemrég még Enrys lábai. De hiába volt már minden.

Estére már csak a lány kis testét húzhatták ki a tóból. Minden épkézláb ember ott volt, több százan kotorták a tó fenekét, álltak a parton aggódva, vagy vetették magukat ruhástól a vízbe, reménytelen köröket róni a felszín alatt – hiába. Enrys szülei is hiába zokogtak egymást támogatva, hiába vágyták még egyszer megölelni a kislányukat. Hiába, hiába, hiába.

Amikor Frolo meglátta a kicsi holttestemet, teljesen összetört. Pedig rég tudta, hogy Enrys halott: nem hallotta többé a szívverését. Mégis, látni őt a parton, élettelenül, mindennél szörnyűbb volt.

A tündérek néha olyanok, mint sok-sok külön kis lény. De ha egyiküket ekkora fájdalom éri, azt mindőjük egyként érzi. Hamarosan minden őrtündér tudta, mi történt. És mind átéreztek Frolo fájdalmán túl a csalódottságot. Ők is, ahogy Frolo, addig játéknak, szórakozásnak hitték a vigyázást. De Enrys esete bebizonyította, mennyire nem játék az egész. Frolo keserűen állapította meg, milyen levés az ő ereje, hogy megvédjen vele bárkit is.

Nem is akart többé embereket látni. Amikor hallott a Rendről, arra gondolt, ez talán az egyetlen dolog, amit még tehet értük, a Világért. Máshoz úgysem volt kedve. Nem akart többé tündér lenni. Az sem érdekelt volna, ha elveszíti a szárnyait. Hibásnak érezte magát. A Szépszívű keresésével szeretett volna jóvá tenni valamit.

Története eljutott Yeramhoz is. Addigra már természetesen tudott róla, hogy egyesek, megszegve az ő rendeletét, a Rend tagjaivá váltak. Néhányukat meg is fosztotta már a szárnyaitól. De Frolo más volt.

Maga elé hívatta őt, és elmeséltette vele, ami történt.

Yeram sosem volt igazi gonosz szívű lény. Mindenkinnek van szíve, kinek sötét, kinek tiszta. Az övé azonban egyedi volt: átmenet. Nem volt sem gonosz, sem jó, nem volt igazán befejezett szív. Amikor fiatal volt és boldog, a szíve is jobbnak tűnt, ő sem volt gonosz. Csak akkor kezdett a másik irányba változni, amikor egyedül maradt a veszteség örök fájalmával.

A tündér, akit szeretett, aki miatt királlyá lett, gyönyörű volt – hát persze. Minden tündér szépséges. Irubiden sem volt kivétel. Vannak fenségesen szépek és egyszerűen szépek, de egyetlen csúnya tündér sincs. Azaz csupán egy volt, nagyon rég – de az egy másik mese.

Irubiden tehát nagyon-nagyon szép volt. Mégis, talán jobb lett volna, ha egy-két hajszállal kevesebb szépség, és több kellemes tulajdonság jut neki. Vagy az is elég lett volna, ha egy, egyetlenegy csúf tulajdonság kimarad belőle. Merthogy ez az egy dolog egészen eltorzította amúgy nem kellemetlen természetét, eltávolította őt a többi tündértől. Irubiden ugyanis határtalanul féktelenül, eszeveszetten hiú volt.

Hiúsága fantasztikus méreteket öltött. Egyszerűen nem bírt meglenni önmagának csodálása nélkül. Egy-két cseppnyi ebből a hibából szinte minden tündérbe keveredik, hiszen ragyogó, kecses alakjuk bőven ad okot a tiszteletre, nem hibáztathatjuk őket, amiért maguk is örömeiket lelik benne. Ez a lány azonban túlmént minden határon. Üvegcserepekben, csendes tó felszínén, leveleken megült vízben, mindenütt saját képét kereste. A társai rég megcsömöröltek az örökösen magát bámuló tündértől, nem is foglalkoztak vele. Volt közöttük épp elég csodabogár, miért pont vele törődtek volna?

Irubiden tulajdonképpen tényleg kivételesen szép volt. A bőre aranyszínben játszott, elomló, meleg fénye bűvöletes volt. A haja a térde körül lengett, olyan volt, mint a naposcsibék szálldosó, könnyed tolla, csak a színe volt más: bőrénél mélyebb, tompább fényű, de épp oly aranyló, s időnként tűzvörös szikrákat vetett. A szeme pedig különösen vonzó volt: hatalmas, mint a legtöbbjüké, de halvány, szinte áttetsző liláskék. Csillámló mélye kalandra hívott, kiismerhetetlenséget és feltárandó titkokat egyszerre ígért.

Ruháját pókok szőtték nagy gonddal, finom fonaluk bágyadt fényű pompájával szorosan simul Irubiden nyúlánk alakjára. Apró, gondolatnyi cipőcskéit maga a tündérek királynője adta még a lány anyjának. Könnyű, áttetsző szárnyaival keretbe foglalt, kecses termete igazán magával ragadó volt. Még a kevély arckifejezés is csak emelte szépségét.

De mindez hiába, neki nem kellett társainak hódolata. Ő csak saját magával törődött. Amíg fiatalabb volt, nem volt ilyen elvakult, még fel-felcsillant valami kedvességéből, humorából, de aztán mindent elsöpört az önimádat. Később annyira elhatalmasodott rajta, hogy el is hagyta a tündérek kis csapatát, a ritkás ligetet, ahol a karcsú fák odvában éltek.

Nem keresett más tündéreket. Egyedül élt egy sötét, barátságtalan erdőben. Élvezte, hogy a komor fák közt ő az egyetlen fényfolt, hogy csodálatos külseje felderíti az árnyas hűvösséget. Szórakoztatásáról az erdő közepén rejtőző parányi tó gondoskodott, hűségesen tükrözve arcképét, amelyen ő nap mint nap fel tudott fedezni valami újat, valami addig rejtve maradt szépséget.

Egészen addig elégedett és nyugodt volt, míg egy nap valami fel nem zaklatta, annyira, hogy aztán semmi mással nem tudott törődni. Felfigyelt ugyanis arra, hogy a nyaka milyen hosszú, milyen karcsú, milyen sápadt, milyen gyönyörű. Csakhogy valami hiányzott róla. Nyakék illet volna rá, hogy kiemelje csodás alakját. De hol talál szépségéhez méltót?

Nem sajnálta az időt, nekilátott, hogy fellelje az elengedhetetlen holmit. Először az erdejét kutatta át, majd a környező hegyeket. Szebbnél szebb dolgokat talált, de neki egyik sem volt elég szép. Az erdő szélén növő, égéig érő fenyők évszázados gyantakönnyei mélyükben olyan forró, szenvedélyes lángot őriztek, amely megmelengette volna a leghűvösebb tekintetet is. De Irubiden büszkén felvetette a fejét: az ő nyaka nem ilyen egyszerű semmiségre termett.

A tópart apró, álomszín, elképzelhetetlenül változatos formákat és árnyalatokat váltogató, márványmintázatú kavicsai, amelyek szögletek, élek nélküli lágyságukban szinte könyörögtek a méltó helyért, szintén nem nyerték el a tetszését. Hiszen csak ostoba *köveke!*

Végül a téli, befagyott tó jege majdnem elérte a mércét. Egyedül mulandósága szólt ellene. Pedig az áttetsző, hűvös szikrákat szóró jég már egészen közel állt ahhoz, amit keresett.

Végül, már-már feladva a reményt, mást gondolt. Miért itt keresgél? Ezek a közepszerű kis tündérek mit sem értenek a finomsághoz, szépséghez, nem találhat tehát rá a keresett nyakékre közöttük. Ezért aztán elment az emberek közé, ott is szétnézett. Látott is csodálatos ékszereket, de az ő körömnyi nyakára egyik sem illett. És nem is volt velük igazán elégedett. Valahogy mind mesterkéltnak volt. Természetesebb holmira vágyott.

Aztán talált valamit, ami szinte még önmagánál is jobban elkápráztatta: a gyereknevetés volt az. Amikor először meghallotta, nem is értette, hogy nem jutott eszébe azelőtt. Bármerre ment, szebbnél szebb színekkel gazdagodott a kép. Csengő, lágy, finom, kitörő, szenvedélyes és csendes kacajok között tobzódott, és már tudta: erre van szüksége.

Tudta ő, hogy nem szabad ilyesmire használnia a bűverejét, de megpróbálta. Csakhogy egyedül gyenge volt. Vissza kellett mennie a tündérek közé. Nem a saját ligete érdekelt. Egyenesen a tündérvilág akkori urához ment. A király elé járult, hogy az ő segítségét kérje. Könnyű dolga volt, hiszen szépsége az uralkodóra sem maradt hatástalan. Szegény Nirom teljesen megszédült a lánytól. Gondolkodás nélkül teljesítette a kérését.

Az ő ereje elegendő volt a tündérek bolondos, de rosszindulattól rendszerint mentes természetéhez méltatlan varázshoz. Csakhogy neki nem varázsolni kellett volna, hanem megbüntetni Irubident, amiért egyáltalán megpróbálkozott ilyenféle bűbájjal. De ő el volt bűvölve. Megtette hát: gyöngyökké gyúrta, többsoros nyakláncná fűzte a gyermekek nevetését. A kicsik torkában ekkor mintha megszűnt volna a nevetés képessége.

A kis tündérlány pedig boldogan nézegette a súlyos gyöngysort, majd köszönetet rebegetve a nyakára erősítette, és visszatért a tavához, hogy gyönyörködhessen a hatásban. Az pedig tagadhatatlanul páratlanra sikerült. A gyöngyök olvadt vaj színe hol csillogott, hol elhomályosult. Mesterien találták meg a harmóniát azzal a tökéletes hattyúnyakkal. Irubiden elégedett volt. Úgy érezte, a Világ végre tökéletes.

Csakhogy az emberek gyerekei nem nevettek többé. Szüleik először még örültek is a szokatlan csendnek, aztán kezdték furcsállani a dolgot, különösen, amikor észrevették, hogy a szomszéd gyereke sem nevet, sőt, az egész falu, az egész környék, az egész ország néma. Az anyák könnye egymás után csordult ki, ahogy elfacsarodó szívvel nézték napok óta komoly, gyerekhez nem illőn csendes kicsinyeiket, akik még elmosolyodni is képtelenek voltak.

Könnyeik a tündérek számára fülsértően hangos, követelő koppanással értek földet. Lassan már mást sem hallottak, csak ezt a segítségért esedező hangot. Hiszen az anyák már nem remélhettek mást. Az orvosok nem tudtak segíteni. Egész nap elkomolyodott gyerekeket vizsgálgattak fejcsóválva, de csak annyit állapíthattak meg, hogy valamiféle szörnyű, kizárólag gyermekeket érintő járvány ütötte fel a fejét közöttük.

A tündérek nem soká késlekedtek. A király kiadta a parancsot: minden tündér, aki – mint ő maga – szereti az embereket, rohanjon közéjük, és azonnal derítse ki, mi történt, miért olyan szomorúak. Nem gondolta, hogy saját ostoba varázsa volt ilyen szörnyű hatással az emberekre. Honnan tudhatta volna, hogy a nevetés ilyen fontos nekik?

Ki is hirdette, hogy, ha bebizonyosodik a gyanúja, és valóban tündér keze van a dologban, azt azonnal megfosztja szárnyaitól. Nem tudhatta, hogy magára mondja ki az ítéletet. Amikor a tündérek megtudták, mi történt, rögtön keresni kezdték az elveszett nevetést. Először az emberek, majd a tündérek között is. Hamar ráakadtak a különleges gyöngyökkel büszkélkedő Irubidenre. Rögtön látták: megtalálták a bűnöst. Nirom király elé hurcolták, hogy teljesüljön be az ítélet.

Amikor Nirom meglátta a lányt, mindent megértett. Egy pillanatig sem tétovázott. Mit volt mit tenni, szomorúan beismerte bűnét. A tündérek elképedtek. De Nirom igazságos király

volt, nekilátott hát, hogy mindkettőjük hátáról eltüntesse a tündérség jelképét, bűverejüket hordozó szárnyaikat.

Ekkor előlépett a sokaságból egy ifjú tündér. Kérte a királyt, hallgassa meg őt. Elmondta, hogy ő, Yeram is lelkesen, bosszúszomjasan kereste a bűnöst, amikor elkeveredett abba a sötét erdőbe. Meglátta a tó partján ezt a képzeleten túli szépséget, és a lélegzete is elállt, a szíve azonban nem felejtett el dobogni, sőt, majd' kitört a bordái közül.

Csak hogy egy pillanattal később meglátta a lány nyakán azt a förtelmes gyöngysort. Tudta, miből készült, biztos volt benne. És szörnyű, keserű csalódottságot érzett. Hát lehet gonosz, aki ennyire szép?!

Mégis szólt a társainak, és idehozta a lányt. Most azonban, hogy itt vannak a gyöngyök, és vissza lehet adni őket a gyerekeknek, arra kérte a királyt, kegyelmezzon meg a lánynak. Azt kérte, hogy átvehesse a büntetését. Irubiden nem lehet meg a szárnyai nélkül, ő azonban szívesen adja a magáéit, helyette. Hiszen a tündérszárnyak nélkül nem lesz már ilyen szép a lány. Bőrének, hajának, szemének tündéri fénye megfakul majd, csak gyenge mása lesz a mosti tökélynek.

Irubiden teljesen megsemmisültnek érezte magát. Őérte akarja adni ez az ifjú dalia a szárnyait! Hiszen nem is ismeri. Miért tenne ilyet? Töprengése közepette döbbenet érezte, hogy a lehetőség, ami fenyegeti, szépségének elvesztése egyáltalán nem ejti kétségbe, nem is tud rá figyelni, annyira lefoglalja az ifjú nemessége. Hát ez nem is olyan fontos neki?

A király azonban igazságos akart lenni. Elvette a bűnösök szárnyait – a magáéit is. Ezek után már nem lehetett király, hiszen nem volt többé igazi tündér. De, hogy megjutalmazza az önzetlen fiút az ajánlott áldozatért, javasolta, hogy őt válasszák uralkodóvá – helyette, a méltatlan helyett.

Így történt, Yeram király lett. Hosszú ideig uralkodott, tovább, mint bármely király addig a tündérek között. Ifjúi jósága nem maradt örökké a sajátja, de sok mindent köszönhetett neki a tündérek világa – többek között azt, hogy sok évvel később, amikor már rég feledésbe merült, hogy is került ő a trónra, ez a világ nem tűnt el végleg.

Fecsegés, fecsegés, de ez is újabb mese már, vagy legalábbis nem most kell, hogy szóba kerüljön.

Ami most lényeges, hogy akkor, uralkodásának első napján még a jóság vezette, hogy kiadja első parancsát: kegyelmet ad a két ostoba bűnbe esett tündérnek, visszaadja szárnyaikat, egy feltétellel: ha ők maguk juttatják vissza a gyerekeknek, amit elvettek tőlük.

Nirom és Irubiden nagyon hálásak voltak. Fogták a végtelen sorokban tekergőző láncot, és elmentek újra az emberek közé. Minden gyermek torkára ráhelyeztek egy gyöngyöt, míg a kicsi aludt. És másnap valamennyi gyerek nevetve ébredt, és attól kezdve is egész nap boldogan nevettek, ha csak alkalmuk akadt, ki-ki természete szerint félénken, harsogón, vagy gurgulázva. Az anyák könnyei felszáradtak, a Világ rendje helyreállt.

Irubiden és Nirom pedig újra tündér lehetett. Yeram nem engedte vissza a lányt komor erdejébe, de ő nem is vágyott már oda. A palotában maradt, hálás volt Yeramnak, és szerette volna meghálálni jóságát. Zavara sokáig kitartott, hiszen nehéz volt megértenie épp neki, aki addig csupán egyféle szépséget tisztelt, hogy nem csak az létezik, sőt, talán nem is az az elsőrendű, amit ő annak hitt. Mire pedig ezt megértette, kevélysége tovatűnt, és ő a korábban önmagának fenntartott rajongással Yeram felé fordult. Hamarosan a felsége lett, és attól fogva együtt kormányozták a tündérvilágot, egészen addig, míg el nem érkezett Irubiden hajnala, a rá váró napsugár.

Akkor változott meg Yeram. Úgy érezte, halálával Irubiden elárulta őt. A Világ is elárulta. Önző énje felülkerekedett mindenben; mindent és mindenkit gyűlölt, amiért egyedül maradt. Őszintén szerette Irubident. Elvesztése nem várt csapás volt, hiszen a tündérek mindig váratlanul mennek el. Nem gyászolják egymást. Nincs miért. Örülnek, hogy egy szép élet szépen ért véget. Yeram azonban, épp ő, aki annyira nem szívelte soha az embereket, a lehető legemberibb fájdalommal megsiratta Irubident. És elátkozta, amiért magára hagyta őt.

A szíve ekkortól inkább hajlott a gonoszra. Bosszúszomja olthatatlan volt. Csak az csillapította kissé, ha gonoszkodó hajlamit kiélhette a tündérein. Nem volt épp jó, vagy igazságos uralkodó, azt meg kell hagyni. Jóságának, úgy tűnt, utolsó szikrája is Irubidennel tartott.

De valójában nem így volt. Ott volt még mindig az is, a szíve mélyén. Frolo története hatott rá, ráébredtette, hogy nem csak őt érte fájdalom. Azt is megértette vele, hogy nem az számít, ő milyennek szereti a Világot, vagy önmagát. A tündérei láthatóan a Szépszívú ügyével kívántak tartani, csupán engedelmes természete tartotta vissza legtöbbjüket. Márpedig, ha nekik fontos valami, akkor az a valami neki is fontos kell, hogy legyen.

Így aztán végül engedélyezte, hogy bármely tündér szabadon belépjen a Rendbe, azzal a feltétellel, hogy e miatt nem tölt túl sok időt az emberek között. Ők pedig lelkesen álltak a tagok közé, és indultak azonnal, hogy vigyázzák a gyerekeket, maguktól, a kísértésektől, és másoktól. Hiszen bármelyikük lehet a Szépszívú.

Yeram maga nem volt hajlandó középük állni. Eltúrta a Rend létét, de ő nem támogatta. Hogy nézetei egészen megváltozzanak, ahhoz többre volt szükség. És egyszer el is érkezett ez a „több”...

De ne kapjunk bele megint olyasmibe, aminek még nincs itt az ideje. Eljön majd ennek is a sora.

Mindenesetre, miközben a tündérek tömegesen kezdtek a Rend tagjai közé állni, Medya valami különösét érzett. Mintha váratlanul súlyos bilincsektől szabadult volna, könnyebbé, szabadabbá vált a szíve. Kevésbé érezte hidegnek. Hamarosan rájött, mi történhetett: elvégezte a feladatát.

Amikor vállalkozott rá, hogy Chodinnal és Chowrával tart, segít nekik a tündérek dolgában, halványan, titokban remélte, hogy így lesz. Hogy ez az ő feladata. De nem mert benne igazán hinni, míg valóban fel nem szabadult a mágus-hidegség alól. Már nem volt szükség rá, hogy védje őt a hűvös burok a szerelemtől. Már nem volt, amitől távol tartotta volna, ha szeret. Amire született, azt megtette.

A mágusok legtöbbje ekkor szokta elengedni az életét. Medya azonban ekkor kapaszkodott bele igazán, hiszen újból az övé lehetett. Hiszen Chodin végre kiérdemelte a szerelmét. A feladat, amit együtt vittek véghez, tette érdemessé őket, hogy szerethessék egymást.

Ganyr palotájában házasodtak össze, ahogyan mindig is akarták. Ott is maradtak, Medya öccsének, a királynak mágusa lett, Chodin pedig így végre közel lehetett szeretett hűgához is, feleségéhez is. Milyen boldog érzés volt kimondani: a felesége...

A házasság más volt, mint hitték. Medya, ha olvadt is a szíve kissé, azért csak mágus maradt. Nem lehetett a szerelmük olyan teljes, amilyennek akarták, amikor fiatalok voltak. Mégis, ha Medya félálomban érezte, hogy a férje teste az övéhez simul, akaratlanul is elmosolyodott. Nem volt szükség *másmilyen* szerelemre, többre. Így is páratlan volt, és tökéletes.

Ahogy mondtam, Chodin és Chowra története nem volt szokatlan, sem különleges. Nem volt az senki másnak. Csak nekik...

És talán még nekem.

Imoriene mindig is különös lány volt. Már születésekor kitűnt mássága: szeme feltűnően szokatlan volt: nem volt pupillája. Józan megfontolás szerint vak kellett volna, hogy legyen. De aki látta azt a két hatalmas, tiszta és mély szemet, abban nem merült fel többé, hogy ez előfordulhat. Azok a szemek nem emlékeztettek egyetlen más, addig látott szempárra sem, és egyáltalán semmire, kivéve Derna gyűrűjének ékkövét. Az a két szem a határok közé zárt, és

mégis végtelen tengert, vagy még inkább sebes, csillogó folyó napfénytől nevető, ragyogó vizét idézte.

De ennek a lánynak nem csak a szeme volt más. A kicsi Rulfum falu szülötte semmiben sem hasonlított a többi ott élő emberhez. Kiskorától gyermekhez nem illő, nyakig zárt ruhákban járatták, hogy elfedjék szerfelett különleges bőrét, és ő el is fogadta, hogy az rejtegetnivaló. Szülei nehezen palástolták idegenkedésüket, és ő természetesnek vette ezt is. Nem kérdezte, miért más az ő élete, csak amikor már kezdett felnőni. Addigra azonban késő volt megválaszolni ezt a kérdést. Felesleges is volt, hiszen már nem lehetett változtatni azon, ami annyi év alatt mindenkiben kőnél szilárdabb ösztönné szilárdult: kerülni őt.

Kezdetben Imoriene szelíden, kíváncsian szemlélte a Világot, próbálta megfejteni önnön titkát. Csak évek múlva, amikor már belefáradt, hogy folyton számára érthetetlen, értelmetlen falakba ütközik, csak amikor már mindenkin azt látta, milyen kényelmetlennek érzik a társaságát, vegyültek más érzések is a kíváncsiságába. És ezek az érzések lassan minden mást elnyomtak. Szenvedélyes düh lepte el, forrongó, néma indulat, harag a szülei ellen, akik a Világra hozták, de nem akarják őt, a falu ellen, ahol mindenki egyre távolabb kerül tőle, de főként pusztító méreg, gyűlölet önmaga iránt.

Érezte magában a különbözőséget, de nem értette, mitől olyan áthidalhatatlan az, miért olyan elérhetetlenek mások. Nem akart olyan lenni, mint a többiek, mégis megőrijtette, hogy nem tud olyan lenni. Rátámadt azokra, akik még szóba álltak vele, szemükre vetette, hogy csak a kíváncsiság és a szánalom tartja vissza őket attól, hogy végleg csatlakozzanak az elzárkózók táborához. Nagyrészt igaza is volt, de ebben a gyötrelmes időszakban mindenkit elüldözött maga mellől, még azokat is, akikben némi őszinte érdeklődés is élt iránta. Éveken át visszajáró kínok között, magányosan tanulta meg nem gyűlölni önmagát, meglátni a szépséget saját lényében. Lassan békélt meg, de végül sikerrel járt: képes volt szeretni magát.

Még ekkor is bizonytalan, félnk maradt; kemény, átlátszatlan páncélt épített nehezen kiérdemelt, becsült lénye köré, és belül továbbra is vágyott a megerősítésre, annak tudatára, hogy más is olyannak látja őt, mint ő magát: szerethetőnek, igazinak, különlegességében értékesnek. De ez a bizonyosság sokáig váratott magára.

Már ifjú nő volt, amikor egy bátor fiú legyőzte magában az idegen szemek, az idegen kisugárzással szembeni ellenérzéseket a szerelemhez hasonló, erős kötődés miatt, amely a lányhoz kapcsolta, és az évek során egyre erősödött, akkor is, amikor Imoriene senkit nem akart megtűrni maga körül.

Mindig vonzotta Imoriene, gyermekkorától figyelte őt. Azt akarta, hogy hozzá tartozzon a lány. El akarta venni őt, vele akart élni, de némileg tartott tőle. Nem lehetett volna a szemére vetni semmit. Szándékai tiszták voltak, érzelmei igazak. Épp csak félt. Sóváran kívánta csendessé, álmodozóvá szelídült, szeretettel teli kedvesét, aki immár örömmel fogadta el őt, de mégsem mert tenni vágyáért, az idegenség érzete megakadályozta. Nehéz volt érintenie a lányt, bár mindennél jobban vágyott rá, hogy sikerüljön. Az esküvőig nem is győzte le ezt a furcsa félelmet a vágyódás.

Imoriene viszontszerette Seolunt. Nagyon is szerette. Boldogan mondott igent, amikor feleségül kérte. Seolun volt az egyetlen az életében, aki megpróbálta szeretni. Szülei felnevelték, becsülettel, tisztességesen, de csak akkor érintették meg, ha elkerülhetetlen volt. A falu fiataljai nem akartak vele lenni, bár, ha akartak volna, sem teheték volna, szüleiik rég eltiltották őket a különös lánytól. Amikor Seolun a közelébe merészkedett, az egész közösség helytelenítésének terhét kellett viselnie. Mindenki lélegzetviasszafojtva figyelte, mi lesz ebből. De Seolun elszánt volt, és azt hitte, ez elég. Imoriene pedig hihetetlen boldogságot érzett emiatt. Mindennél jobban vágyta az érintést, hogy valaki akarja őt, testével, lelkével és teljes lényével együtt. És Seolun akarta.

Az esküvőt követő éjen a lány fiatal, érintetlen teste végre kiszabadult a szoros, mindent elfedő ruhából, és a maga makulátlan valójában került a férje elé. Imoriene remegve állta Seolun tekintetét. Bizonytalanul mosolygott, próbálta leolvasni a *férje* arcáról az ítéletet. Fogalma sem volt, találhatja-e őt szépnek valaki, de elmondhatatlanul vágyott rá, hogy így legyen.

Teste, bőre valóban *más* volt, de cseppet sem csúf – ellenkezőleg. Csak épp mindig is el volt zárva mások tekintetétől, senki nem volt, aki megmondta volna a lánynak, milyen elragadó. Azok, akik látták a testét fedetlenül: a szülei, meg a falu ostoba, semmit sem érő mágusa, mind visszaborzadtak tőle. Nem látva, hogy az milyen gyönyörű, rejtegették, helyette is, előle is.

Pedig valóban csodálnivaló volt a szépsége. Kecses testének bőre selyemfényű volt, hamvasan rózsás, porcelánfinomságú. Két apró, határozott melle közül halvány, árnyal alig valóságosabb, a kéken lüktető erek rajzolatánál épp csak, hogy erősebb, mégis tagadhatatlan bélyeg, finom mintázat indult a nyaka felé: kanyargó vonalak, mintha a bőre alatt gomolygó füst rejtőzne, s ezek a vonalak a nyaka hajlatában szenvedélyes, nyílni, robbanni látszó gömbbé sűrűsödtek.

Seolun birkózott önmagával az elé táruló látvány bűvöletében. Mélyen magában, életénél is szilárdabban élt benne ez a lány, aki mostantól az asszonya, az ő felesége, csak az övé. Ösztönei, zsigerei, húsa, minden sejtje legmélyéből vonzódott hozzá, lélegzete elakadt a váratlan, döbbenetes szépségtől, a szíve hol megállt, hol örülten nekilódulva hajtotta benne a vérét, amely zúgva, forrva kívánta a lányt.

És mégis, valami lefogta a kezét. Nem csak mások tartották különösnek Imoriene lényét; benne is mocorgott mindig az a kínos érzés, hogy nem érti őt. Megbénította, hogy nem tudta, egy ilyen csodálatos lény miért engedi magához őt, akiben nincs semmi, aki épp olyan, mint mások. Egyszerre látta hihetetlennek, egyedinek, gyönyörűnek, de ugyanakkor valahogyan nem *bélyévalónak*, hogy Imoriene nem olyan, mint a többiek, mint ő.

Nagyon nehéz volt magában elhalkítania ezt a szédítő, béklyóként szorító zűrzavart, és felemelni a kezét, hogy magához húzza az előtte álló lányt, aki várakozásteljesen, türelmesen néz rá, és a senki máséhoz nem fogható szemében annyi megértés, szerelem csillog, hogy elszorul tőle az ember torka...

De megtette. Legyőzte magában az ellenkezést.

Imoriene örömmel vizionozta Seolun érintését, nagyobb örömmel és odaadással, mint a köznapi lányok. Számára mindez maga volt a csoda, a megvalósult álom. Nem egyszerűen egy újfajta élet kezdete, számára az az éjszaka a szabadulás ígérete volt, a befogadtatás ígérete. Életében először boldog volt, határtalanul, és tudta, végre úgy élhet majd, mint mások. Átadta magát váratlan érzéseinek, lelkesen merült volna el a további mélységeikben. Bármilyen hihetetlen is volt, érezte: végre révbe ért, biztonságban van.

Puha, édes kis ajkai finom követeléssel, ijedező felfedezőkedvvel tapogatták végig a férje száját, majd felbátorodva, örömmel találva egyre jobban elragadták Seolunt. Pirulva, égve ismerkedtek az új, gyengéd és egyre forróbb, a szerelem fűszereivel telt ízzel, és lassan szabadon engedték a Seolun felé kívánczó, lágyan előbukkanó kis nyelvét.

A csók szebb volt, mint ahogy Imoriene képzelte, megrázta, lerombolta és minden ízében újjá varázsolta, valahogy pillanatok alatt súlytalannak érzett, de eltéphetetlen láncokat varázsolta a szívére, amelyek a férjéhez kötődtek, sokkal erősebben, mint az ünnepélyes szavak, amelyeket nemrég mondtak el egymásnak. Elképzelni sem tudta, hogy ennek valaha is vége lehet, hogy elválhatnak még egymástól az ajkaik, hiszen mintha teljesen egygyé forrtak volna máris. Érezte, ahogy a fájdalomhoz hasonló, mégis gyönyörűséges, illatokkal, ízekkel bolond, kábító, letaglózó, alázatot parancsoló, érzelemmé olvadt érzéklet a férjét is megérinti, hozzá olvasztja.

Egészen az övé akart lenni, azt akarta, olyan nagyon akarta, hogy elragadja valaki, hogy igazi, egyszerű életet adjon neki, rákényszerítse a szerelmet, az életet, hogy ő is igazán, örökre szeretni tudjon, és elmúljon az a sok idegen érzés belőle. El akarta feledni a mélység, a csend hívását, nem akart többé, csak az életre gondolni. Nem engedte el Seolunt, vadul ölelte, szorította.

De a férfi túl gyenge volt.

Ahogy lassú lépteikkel a szoba díszéhez, az illatos, nemes anyagokkal széppé, otthonossá tett ágyhoz értek, izmai görcsbe rándultak, az ösztönöknél mélyebbre belé nevelt, ostoba félelem

az ismeretlentől ellökte őt a nőtől, aki pedig a végzete volt. Intőnek látta az előtte kígyózó, óvó jelet Imoriene mellén. Megrémült. Megfutamodni készült.

Felesége csitította, ő nem félt. Számított rá, hogy Seolunnak nem lesz könnyű elfogadni őt. Csak az ímént megismert érzéseitől még mindig egészen felzaklatva, de türelmesen kezébe fogta a férje kezét, csendesen beszélt hozzá, elszongította. Közelebb húzódott hozzá, a testéhez simította a magáét. A mellére húzta Seolun kezét, és futólag újra szájon csókolta.

Ekkor a jel felizzott. Fenyegető némasággal, egyetlen pillanat alatt kiemelkedett a tiszta bőrből, szürkés-kék színe hipnotikus, elragadó bíborrá vált, a vastagodó vonalak határtalanra olvadtak, mozdulni látszóttak.

Seolunban felhorkant a vakrémület. Hátralépett, megbotlott az ágyban, de nem tudta levenni a szemét a döbbenetes, sosem látott jelenésről. Bizonyítva látván félelmeit, elrántotta a kezét Imoriene testétől, és pillanatokig sem gondolkodva elrohant.

Elmondta a faluban, mi történt. Mind összegyűltek, hogy az esetet megtárgyalják. Készültek hasonlóra, hiszen tudták, hogy *annak* a lánynak ma volt az esküvője. Előre tudták, hogy nem lehet ennek jó vége. Mindenki az ijedtségében teljesen összeomlott Seolun mellé állt, a szegény, megbabonázott fiú mellé, hisz akkor már biztosan tudták, Imoriene gonosz szívű mágus, aki a vesztükre tör. Hálát adtak, hogy ez a derék fiú még időben megmenekült tőle, és elindultak, hogy elüldözzék maguk közül a gonoszt.

Seolun nem ment velük, kissé feleszmélve rettenetéből, de még mindig tehetetlenül leroskadt egy székre a kiürült kocsmában. Elgyengült a félelemtől és a szegénytől, amiért elárulta, becsapta a lányt, akit pedig ő tett a feleségévé, akinek boldogságot ígért, mégis eltaszított, akit pedig szeretett, biztosan szeretett, hiszen most is szorítja belülről a kín, kipréseli a tüdejéből a levegőt, agyából a gondolatokat, a hiány kína ez, Imoriene hiányáé, amely most már mindig elkíséri majd, örökké, mert jóvátehetetlen a bűne. Imoriene sosem lesz az övé, mert ő nem tudja elfogadni. Pedig Imoriene is szerette. Minden bizalmatlanság nélkül, önzetlenül nekiadta a szerelmét, megtisztelte vele. Ő pedig... Megtörtén, semmit sem látva meredt a fogadó koszos falára, és nem volt ereje hozzá, hogy szabadjára engedje a könnyeit.

A falu népe, nagy hanggal egymást és önmagukat buzdítva, az ifjú pár házához ért. Amikor harciasan, mindenre elszántan beléptek az új, takaros épületbe, amelyen néhol még nedvesen csillogott a fal, és a friss anyagok szaga töltött be mindent, nem számítottak arra, ami rájuk várt. Gonoszt vártak, ellenszegülő, álcáját ledobó, vicsorgó, acsarkodó szörnyet. De mást találtak.

A hitvesi szoba levegője más volt, mint a többi helyiségé. Vágyaktól, álmoktól terhes, fájdalom és csalódás keserűségével átítatott, tiszteletet parancsoló, halk illat lengte körül őket, az elől nyomulókat megtorpanásra kényszerítő. Illat, amely Imoriene felől szállt feléjük.

Ő még mindig fedetlen mellel, elveszetten állt az ágy mellett, amelyet nem szentelt fel kettejük szerelme. Nem mozdult, nem tudta, mióta. Befelé figyelt. Fájdalmat érzett mélyen magában, de valami hűvös, kemény fal mégis valamiképp kívül tartotta azt, bár ő nem tudta, hogyan lehetséges ez. Talán nem is a fájdalom maradt kívül, talán ő maga volt, aki kívülállóként bámulta önnön romjait. Semmibe meredő, szenttelen szemei, amelyek mégis valami érthetetlen, ismeretlen fájást tükröztek, annak megalázó fájdalmát, hogy *nem kellett*, megállították a még mindig befelé törekvő, végsőkig elvakult keveseket, és mindenkit behúzott nyakú csendre intettek.

A lány tudta, hogy soha, soha nem lehet férfi, aki szeretni képes őt. A mássága nem szerethető. Érzett magában valamit, erősebben, mint addig bármikor; valami hihetetlen, erős hatalmat, amit sosem akart érezni. Tudta, hogy sokan fogják érte csodálni, és mások gyűlölni fogják. De a közelébe jönni, érinteni őt senki nem merészeli többé. Ő pedig nem lesz elég erős, hogy emberi érintés nélkül ember maradjon. Nem lesz, aki visszahúzza őt. Talán így van jól. Talán nem is arra született, hogy ember legyen.

Hűvös, távoli fájdalommal gondolta, érezte végig mindezt, nem zavartatva a beözönlő, majd döbbenetesen megtorpanó falubeliektől. Közben ösztönösen felemelte a kezét, és a nyakára

helyezte. A bélyeg vonalai már visszanyerték szokott formájukat, és, ahogy érintette őket, hidegek voltak. Ez az érintés, a jelből áradó különös, hideg szenvedély túl hirtelen érte.

A fal leomlott, porrá tört, és gondolatainak minden fájdalma rászakadt, ő pedig védtelen volt. Mindkét kezét a jelre fektette, mintha azzal, hogy elfedi, eltüntethetné. Az égő hiány, saját kezének melege ahelyett, hogy Seolun feje pihenne a vágytól zaklatott mellén, hogy az ő szenvedélytől csatakos haja simogatná, elviselhetetlen volt. Mégis, azok a különös szemek nem tudtak könnyet ejteni. Imoriene csak állt, összetörten, dermedten, belül szakadva darabokra.

A falubeliek lesütötték röstelkedő szemüket, amiért szégyenletes módon kilesték ezt az iszonyú, csakis a lányra tartozó kínt. Csendben, szótlánul kihátráltak a házból, és nem zaklatták őt többé. Seolun pedig messzire költözött.

Ez után Imoriene nem próbált többé emberként közeledni másokhoz. Elfogadta, aminek tartották, s lassan azzá is vált.

Jherumit teljes szívével elhitte, hogy megtörténhet a csoda, létrejöhet a varázs. Hogy végre elérkezett az Átjáró ideje. De Ezamel habozott. Az ő hite nem volt biztos. Érezte, tagadhatatlanul, elfedhetetlenül, hogy mit vár tőle Jherumit. De közben látta magát a festőállvány mellett, festékfoltos pizsamában.

Ekkor a rég látott Kehare eléállt, finoman lecsukta a szemeit. Mindkettőt megcsókolta, és közben suttogva beszélt hozzá:

– Elérkezett az idő, Ezamel.

Ezamel nézte őt, és nem tudta, látja-e. Rettenetesen örült, hogy láthatja, de nem merte látni.

– Hiszel benne, nem igaz? – szólt hozzá a tündér ismét. – Hinned kell! Ne gondolkodj, kérlek. Felejs el mindent, ne gondolj semmire. Semmi más ne járjon a fejedben, csak Jherumit. Szereted őt, nem igaz? Ő a te *másik* feled, tudnod kell! – megfogta a lány kezét, és ráhelyezte a szívére. – Érzed? Dobog, és teljes. De érzed ezt is?! – mutatta most a lánynak a saját szívverését. – Ez nem az. Nem teljes. Csak erre figyelj, érezz, az életre kérlek! Érezz! Hát nem érzed?! Minden egyes dobbanásából hiányzik valami. Minden dobbanás kiált; ordít benned a vágy, érzed? Amióta élsz, hallod, vagy nem így van?! De nem tudod elfogadni a hiányzó feled, mert valami elfoglalta a helyét, igaz? A te világodban túl sok a gonoszság, vedd ki a szívedből. Engedd, hogy megtörténjen, kérlek! Muszáj!

Ezamel csukott szemhéja alól könnyek szivárogtak.

– Nem tudom! Én nem vagyok erős! Nem tudom megtenni. Te mondtad, túl sok itt a gonosz...

– Jherumit megtette! Az ő szíve tiszta! Te is tudod, hogy csak akkor jön létre az Átjáró, ha ti ketten olyan tisztákká váltok, mint a régi világ, az egyetlen.

– Hogyan dobhatnám el, hogyan felejthetném el mindazt, ami körülöttem él? Itt semmi sem tiszta, én sem vagyok az. Túl gyenge vagyok, kevés ehhez.

– Nem vagy gyenge! Yeram kétszer ajánlotta neked a feledést, a könnyű utat. Egyszer magad teremtetted meg magadnak. De mégsem fogadtad el, engedted, hogy visszatérjünk hozzád. Most se fogadd el! Higgyél!

Ezamel felnyitotta a szemét. Felpattant.

– Nem tudok! – kiáltotta teljes lelkéből, őszinte fájdalommal.

Kehare eltűnt.

– Hol vagy? – kérdezte ijedten a lány. – Hová tűntél? Még te is itt hagysz? Hát honnan lenne erőm? Hogyan szorítsam ki a szívemből az egész világot?! Felelj!!

De a tündér nem volt sehol. Kevés volt Ezamel hite.

– Nem bírom egyedül, segíts!

Alig érzékelhető suttogást hallott:

– Elég erőd van!

– Nem, nincsen!

– Akkor hagyd veszni a világot! Felejtsd el az Átjárót!

– Ne csináld ezt! Nem bírom egyedül!

De már csak a csend felelt.

Ezamel leroskadott. Kétségbeesetten, tehetetlenül sírt.

– De hát mit tegyek? Ha egyszer képtelen vagyok rá?! Olyan mély bennem a hitetlenség, mint semmi más. Mit tehetnék, mondd meg?!

Egyre csak sírt, míg egészen ki nem merült. Akkor elaludt.

Nem álmodott. Csupa feketeség volt körülötte minden. Üres volt az álma. Aztán egy pillanatig mégis... Felrémlt előtte Jherumit arca, őszinte, nyílt, fűzőld szeme. És az az arc már az ő arca volt, az ő zöld szeme volt az a tiszta szem, a maga aranybarna csillámaival.

Felébredt. Nem nyitotta fel a szemét. Elszántan lehunyva tartotta a pilláit, és csak a semmit bámulta. Nem mozdult, feküdt a földön, a szobája padlóján, és a szívverését hallgatta. Semmit nem akart hallani, csak ezt.

De hiába. Nem ment.

Mégsem adta fel. Lassan, egyesével megszüntette a zajokat. Először kizárta az agyából az állóóra ketyegését. Minden kis kattánást egyesével, míg végül nem hallott többet. Aztán elhallgattatta a fák leveleiről, a háztetőről csepegő vizet, az elvonult vihar utóhangjait. Az utca zaját. És mindent, mindent. Csak a szívverése maradt, a vérének áramlása.

Figyelt. Elmerült ebben az egy, végtelen hangban. Békés hang volt. Állandó, megnyugtató zengés.

De mégsem...

Felemelte a jobbját, és tenyerét az arca elé emelte. Csukott szemén át látta a feléledő jeleket, érezte, amint egy ütemre lüktetnek a szívével. És nem volt béke ebben a hangban.

A mellére tette a kezét. A szíve felzakatolt. Nem béke volt, amit a maga állandóságában ismételt fáradhatatlanul. Izgatott, türelmetlen kérés volt, vágy valami után – a hiányzó fél után. És Ezamel hálásan érezte, hogy már van hely a számára. Végre hitt, igazán hitt. Érezte a fölő hajoló Kehare selymes haját, izgatott, várakozásteljes légvételeit.

Kinyújtotta a kezét. Remegő szívvel bámulta a saját semmibe nyújtózó, vágyakozó ujjait, amint az ürességet kérlelik, kutatják. Kutatott a szeme is, de hiába. Felzúduló reménnyel meredt mégis előre, várva valamire, szilárd hittel. Hiába látta, nem fogadta el, hogy nincs semmi ott, ahová nyújtózik.

És meglátta Jherumit kezét. Nem is Jherumité volt, hanem az övé, Ezamelé. A saját keze volt, és mégsem. De hozzá tartozott, érezte. Szikrázó vággyal, mégis óvatosan, finoman érintették össze az ujjhegyeket.

Azok abban a pillanatban egygé váltak, mintha öröktől erre az érintésre vártak volna.

A halvány kis ezüstpettyek összeolvadtak, s elszabadulva az ujjaitól újra szétválni engedték azokat. Ezamel Jherumittal egyszerre ijedt rá ismét különvalóságára. Egyetlen pillanatra ízlették meg a teljességet, de máris úgy érezték, nem tudják elengedni. Rémülten kulcsolták össze a kezeiket. Szorosán fogták egymást, nagyon szorosán.

Ekkor összeértek az ívek is. Miközben a kiszabadult kis gömbök egyre duzzadva, hisztérikusan színt változtatva táncoltak a kezeik körül, az ívek megmutatták, hogy Amolnak még

valamiben igaza volt: valóban *félbehagyott* rajzolatok voltak: összeérve eggyé olvadtak, mindkettejük bőrébe beleégtek. Fájdalommal olvadtak egybe, de ez másféle fájdalom volt. Édes, vakító fájdalom. És a végre eggyé vált, egyszerű szívábrázolat máris dobogni kezdett.

Ezamel már nem félt. Érezte, hogy bordái közül eltűnt a szíve, hogy ott dobog összeszorított kezükben, Jherumitéval együtt, és már csak egy szívük van, de azt is érezte, hogy végre valódi béke a lüktetése. Görcsös szorítása lazult, ahogyan Jherumité is. Újra összeérintették az ujjait. Tenyerük óvó kalitkát alkotott, védte az új, tökéletes szívet. Az pedig láthatatlanul ott dobogott kettejük közt.

Jherumit nyakában Zalyc medálja megolvadt, ellobbant, a mágus különleges ereje kiszabadult, s körük folyt. Magába ölelte a Szépszívűeket, nem engedve, hogy ember-voltukban megsemmisüljenek, mielőtt még az Átjáró, amelyet nem olyképp kellett megtalálniuk, ahogyan gondolták, létrejönne.

A szívük egyre nőtt, míg végleg betöltötte szűkös ketrecét. Ekkor az ujjak szolgálatkészen engedtek. Már megtehették: nem váltak szét többé akkor sem, ha elengedték egymást.

A szív pedig megállt a tenyerük felett. Ekkor Ezamel kinyújtotta a másik kezét is. Máris Jherumitéba ütközött, s belekapaszkodott. Egymás előtt álltak, közöttük a szívük vert. Egymás szemébe néztek. Bátran egymásra mosolyogtak, aztán előreléptek. És azonnal eltűntek. Eggyé válva megszűntek addigi önmagukként létezni. Fényes, végtelen folyosón lebegtek, a hűvös ragyogás enyhítette megszűnésük fájdalmát. A folyosó – az Átjáró – lüktetett. Csillogó pulzálása minden világot betöltött. Egy pillanat volt csupán, és máris megszélidült. De mindent megváltoztatott. Minden eltűnt benne, és minden másként került elő újra.

Az egyetlen szépült világ fellélegzett. Ez a sóhaj volt első légvétele az óta, hogy darabokra tépte a gonoszág elszabadulta. De az most eltűnt. Csupán emléke maradt, tudata nem. Mindenki emlékezett, hogy *volt* gonosz. De a szívük nem tudta már, hogy milyen is volt az. És érezték, hogy nem is akarják újra megismerni.

Epilógus:

Hajnalodott, amikor Derna felemelkedett a tóparton, emlékei közül. Felült a lovára, és útnak indult: el akart búcsúzni Atartól, akit – nem tehetett róla – még ekkor is teljes lelkével szeretett. Elhaladtában egy utolsó pillantást vetett Cerolana irányába, a fájdalmasan frissen domborodó királyi sírhalom felé.

Két nap alatt érte el Nazelót, ahol még dolga volt Asindével, aztán az ellenkező irányba fordulva másfél wetek sietős vágta után megérkezett az Akana melletti kis öbölbe. Itt lakott Atar, a kikötőváros mellett, az óceán partján, maga építette házában, egyedül. Derna türelmetlen volt végig az út alatt, alig várta már, hogy újra lássa a mágust. De, amikor elérte a gyönyörű Sirovna partját, elszállt a türelmetlensége. Leült, és békésen nézegette a délután gazdag fényeivel játékosan dobálózó óceánt. Csak később, egészen a sötét beállta előtt indult el a mágus háza felé, hogy láthassa őt még egyszer, utoljára.

Egy ideje Atar nem hagyta el Tilsent. A háború után néhány évvel végre felhagyott a céltalan bolyongással. De a nyugalma nem terjedt ki mindenre. Ő és Derna ez után sem keresték egymást. A csók után furcsa zavar telepedett közük. Mintha csak akkor tudatosult volna bennük, ami Derna szeméből mindig sugárzott, és amire Atar sosem felelhetett. Akkor szétváltak útjaik, és az után alig látták egymást. Hosszú évek teltek el az utolsó találkozásuk óta. Derna mégis tudta, hogy Atar végül visszatért szeretett óceánja mellé. Ide követte őt halála előtt.

A szép, kicsi faházba lépett. Érezte a varázsló felől áradó nyugodt, egyenletes erőt. Tudta, hogy alszik. Csendben körbejárta a házat, ahol a mágus élt. Szépen rendben tartott hely volt.

Utoljára hagyta Atar szobáját. Az ágyhoz lépett. Eszébe jutott, hogy Atar mindig azonnal felébredt, ha a közelében volt valaki, kivéve, ha ő volt az. Elgyönyörködött az alvó férfiben, miként először. Most is szépségesnek találta különös csúfságát, bár elfacsarodott a szíve, látva az idő nyomait. Természetesen a mágus külsőre nem öregedett. De a változás így is szembeötlő volt. Ugyan egyetlen hiba, ránc sem látszott a bőréen, Atar mégis alig volt felismerhető. Megöregedett.

Derna csendesen leereszkedett mellé. Megfogta hosszú ujjú kezét, és sokáig nézte, szemével simogatta. Minden apró részletét jól ismerte, a széles kézfejre feszülő halvány bőrt, a hosszúkás, különös, fekete körmöket, a tenyér finom rajzolatát.

Egymásba rejtett kezeiket Atar szíve fölé helyezte, úgy hallgatta, érezte a halhatatlan lüktetést, amely olyan rég diktálta életének ritmusát. Az ismerős kísértésnek engedve, mint egyszer régen, kisimította a haját a mágus arcából, bőréen feledve a tenyerét. Behunyt szemmel ült, érezte Atar melegét, a bőréen kiütözköző apró szakállsörtéket, csuklóján a mágus halk légvételeit.

Beleremegett az örömben, hogy a rég hiányolt érzést újra élvezheti. Már tudta, honnan olyan ismerős Atar bőre, érintése. Az *érző* megmutatta ezt is: első fia volt, amikor Ehlonként élt. Csak két napig maradt a Világon, de az alatt az emlék az anyja lelkébe vésődött, örökre. Azóta is hiányolta valahol mélyen. Az Atarból áradó sötét szépség pedig ezúttal is megrendítette a szívét. Sokáig ült mellette.

Mielőtt távozott, lehajolt, hogy homlokon csókolja, de a mozdulat félúton megszakadt. Felrémlt benne egy kép, egy mélységesen szomorú szempár képe, és rég elfelejtett könnyek gördültek végig örökifjú arcán. Meglepődve nézte a nedves foltot Atar bőréen. Halványan elmosolyodott, ahogy eszébe jutott a gyermekkori éjszaka, amikor utoljára látta ezeket a szemeket. Tudta, nem fogja már látni, amikor az a rég ismert, általa okozott, hideg szomorúság valóban felcsillan Atar szemeiben.

A csók elmaradt, Derna elment.

Eszébe jutott Asinde. Vajon hogyan boldogul majd? Elmondta neki, mit tegyen, kihez forduljon. Mégis aggódott érte.

Amikor visszatért hozzá a Nazelo melletti barlangba, ahol valaha Terallwig lakott, sötét volt. Derna azonban jól ismerte a helyet. Megállt a barlang közepén, a sekély mélyedésben, és

várt. Ide állította mindig Terallwig, és a kicsi lány itt jobban érezte saját erejét. De akkor nem érzett, csak csendes várakozást. Ereje már nem volt vele. A gonosznak látszó gyűrű befogadta, érezvén gazdája szándékát, amellyel elengedni készült azt. A Terallwig erejét rejtő kristályok szintén megteltek étellel, a sötétben is szikráztak, a szürke kő is meg-megcsillant.

Derna előhívta Asindét, akit a barlangban hagyott, mielőtt elindult Cerolanába. A lány a megelőző években szorgalmas tanítványnak bizonyult, jól megtanulta, mit kell majd tennie. Nem zavarta meg Dernát. Szeme már hozzászokott a sötéthez, halványan látta a varázslónő körvonalait. Eléállt. Derna egyszerű ünnepélyességgel megsimogatta a haját, mintha fiatal önmagát üdvözlőné. Megfogta a bal kezét, és saját kezébe zárta. Ereje áramlani kezdett a lány ereibe, húsába, lelkébe.

Érezte, ahogy a gyűrű lassan felforrósodik, perzseli az ujját. Apró moccanásokat érzett, az ékszer megelevenedett az ujján. A pókfonalak forrón összeolvadtak, a fekete kőre sütek, a többire banyakezek zárultak, aztán mind Asinde tenyerébe potyogtak. Az apró, életre kelt pók elhagyta régi mágusát, és helyet keresett új gazdájának ujján. Derna bezárta a lány remegő öklét, és elengedte.

Nem érzett gyengeséget, helyette szokatlan szabadságot.

Asinde ijedten állt, de bátor maradt, nem hajította el a mocorgó apróságokat. Felemelte az öklét, szétnyitotta az ujjait. Felfelé fordított tenyerén hízott a pók, készült megszőni új fémhálóját, izzottak a kövek az élővé félelmesült markokban és a szoros hálóban.

Derna tudta, mire számíthat, Terallwig annak idején elmondta, milyen átadni az ereje egy részét, és mágust teremteni. De azt nem mondta, milyen, ha a teljes erejét és lelkét adja, ha halála előtt teszi mindezt. Derna nem készült fel arra, ami következett. Nem látta a gyűrű újjáalakulását a fiatal lány kezén.

Képek villantak az elméjébe, különös adományként megélhette mindazt, amitől megfosztotta a máguslét. Átélt a hasában növekvő gyermek okozta édes súlyosságot, hallotta a sajátjával versengő szívdobogást. Fényes fájdalom hasított belé, a szülés kínja. Látta magát asszonyként, egy kis ház egyszerű úrnőjeként, látta magát mezítláb szaladni a férje elé, szerelmesen mosolyogni, boldogan nevetni. Látta magát gömbölyödő hassal, kedvese ámuló csodálatától övezve. Egészen természetesnek találta, hogy férjként nem a szeretett Atart, hanem az egyszerű ruhába öltözött Sangét látta, akit a legszebb szerelemmel szerethetett volna egy másfajta életben, olyanban, amelyet egyszer már végigélt. Érezte a férje, a babái és saját maga illatát, érintette bőrüket, látta könnyeiket és mosolyukat. Látta magát állatokat terelni, erdőt járni, férfit csókolni, barátot ölelni, látott csodaszép gyermekeket, akik a saját szemével tekintettek rá, érzett rengeteg szeretetet.

A képek elborították, beburkolták. Pillanatok alatt leélt egy másik életet, ki tudja, jobbat, vagy szebbet-e a másikonál. Hálás volt, hogy az élményeket, amelyekre – maga sem tudta, mennyire – mindig vágyott, megízlelhette. Késő volt már, hogy meg akarja tartani az életét, de boldogabban engedte el a Világot.

Fáradtan merült fel a képek tengeréből. A barlangban fényesség volt, új máguserő fénye. Asinde középen térdelt, gyűrűs balját bámulva. Derna hozzálépett, lehajolt hozzá, és arcon csókolta. Rámosolygott a remegő, újszülött mágusra, és, magára hagyva őt a barlangban, kilépett a csendes, halvány csillagfényvel szép éjszakába. Bizonyos volt a reményben, hogy az *érző*, amint megismeri a Szépszívű születésének titkát, jól segít majd, és eljuttatja mindazokhoz, akikre szüksége lesz, hogy megtalálja az Átjárót. Számára nem maradt hát más a Világon, mint a búcsú szerelmétől.

Napkelte előtt Atar, arcán a Derna elhullajtotta könnycseppel, újra látta régi álmát. Látta magát a hatalmas vízen imbolygó lélekvesztőn aludni, látta a neki rendelt lányt, ahogy melléfekszik, és látta, ahogy elmegy, mert ő nem tartja vissza. Ezerszeresen érezte az űrt, ami utána maradt.

Mikor felébredt, már tudta, nem Adiraneát látta. Derna volt az, akit az álma ígért neki. És ő nem tudta elfogadni azt a lényt, aki képes volt szeretni az ő fekete szívét. Tudta, hogy késő már.

Az a fura, éles fájdalom a lelkében tudatta vele, hogy Derna halott, és azt is érezte: elpocsékolta hosszú életét, de már nem érzett erőt befogadni a Világot. A keserű fájdalom átjárta a szívét, ki kellett menekülnie a szűknek érzett szobából.

Leült a ház mögött, a hatalmas Sirovna mellett. Hosszú idő után végre szeretni képes szívével és az újszerű hiányérzettel ismerkedett. Az eget nézte, a földet, a kelő Nap táncoló fényeit az óceán vizén. Mind más volt, mint azelőtt. Mindenhol Dernát látta, a szép kicsi Dernát. Nem tudta, csak valahogyan érezte: a fájdalom a csipetnyi jónak szól, amelynek Adiranea ásta első magvait az ellenálló talajba, és amelyet aztán ez a ragyogó máguslány mélyre lopott gonosz, sötét szívébe, és ami a varázslónő halálával furcsa, vajakáló kis szívá változott, hogy lassan feleméssze a lényét.

Atar egészen addig nem volt boldogtalannak mondható. Egyszerűen nem foglalkoztatta annyira a szíve, hogy annak állapota egyáltalán felmerüljön benne. Épp csak nem érdekelte a Világ. És más sem. Ekkor azonban valami megváltozott. Úgy érezte, szeretne szeretni. Szerette volna visszahozni az elszánt, kicsi Dernát, aki nem félt tőle; visszahozni, hogy megpróbálja szeretni, de Derna már nem volt sehol. Csak a szúrós kis lidérc maradt utána.